

KARANLIK SENİ ALMAK İSTEDİĞİNDE
GÖLGELERDEN KAÇAMAZSIN!

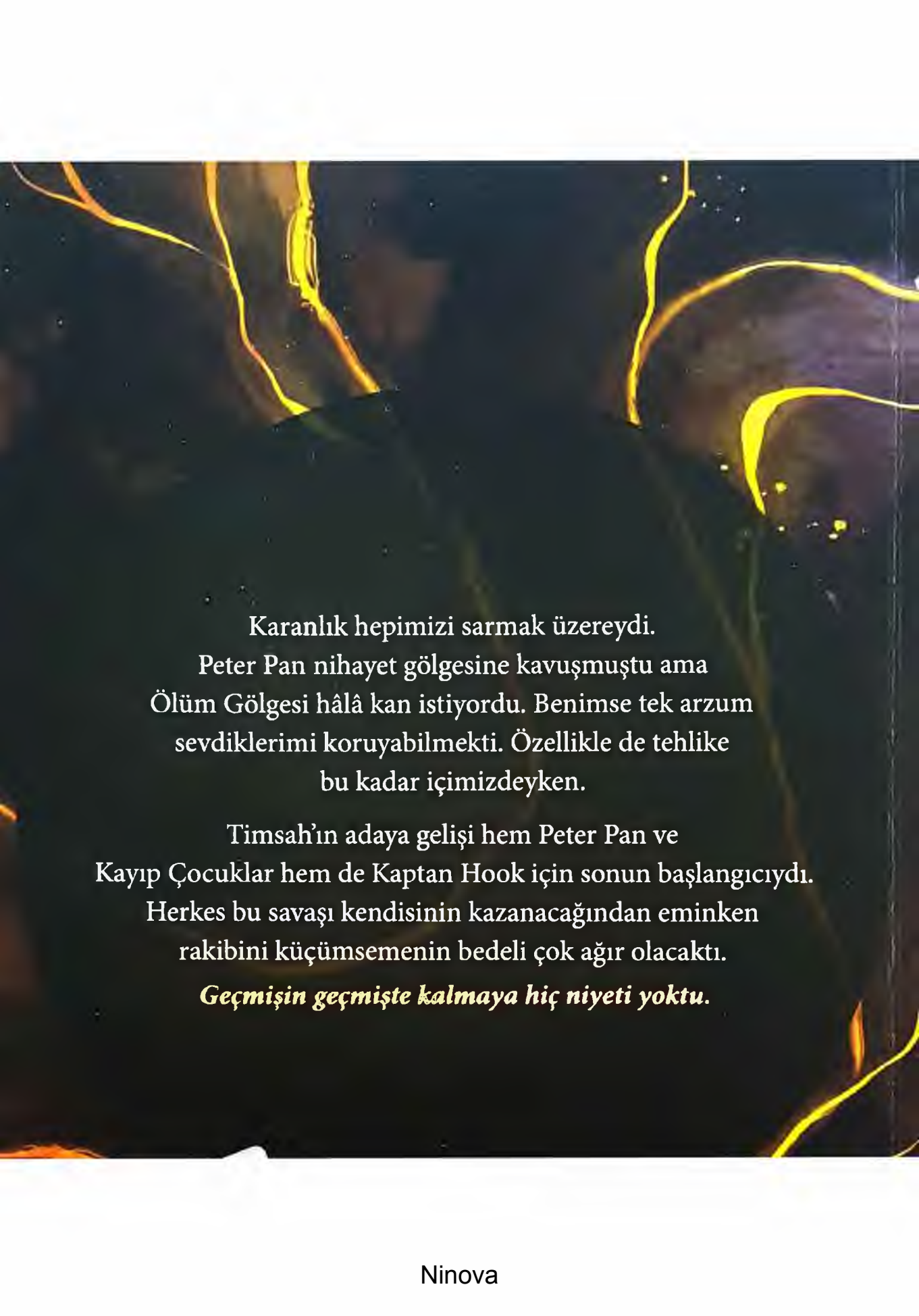
VAHŞİ DARLING

VAHŞİ KAYIP ÇOCUKLAR 3

NIKKI ST. CROWE

NOX*

Çeviren: Deniz Şen

Karanlık hepimizi sarmak üzereydi.
Peter Pan nihayet gölgesine kavuşmuştu ama
Ölüm Gölgesi hâlâ kan istiyordu. Benimse tek arzum
sevdiklerimi koruyabilmektir. Özellikle de tehlike
bu kadar içimizdeyken.

Timsah'ın adaya gelişi hem Peter Pan ve
Kayıp Çocuklar hem de Kaptan Hook için sonun başlangıcıydı.
Herkes bu savaşı kendisinin kazanacağından eminken
rakibini küçümsemenin bedeli çok ağır olacaktı.

Geçmişin geçmişte kalmaya hiç niyeti yoktu.

VAHŞİ DARLING

VAHŞİ KAYIP ÇOCUKLAR 3

NIKKI ST. CROWE

Çeviren: Deniz Şen

NOX*

*Düzenleme
Ny. Özlem*

Ninova

Karanlık yanlarına kucak açmaktan korkmuş tüm kızlara.

“Wendy, bir kız yirmi erkekten daha faydalıdır.”
– J. M. Barrie, *Peter Pan*

GİRİŞ

TİMSAH “ROC”

Seyahat edeceksem kraliyet ailesiyle birlikte olmasını tercih ederdim. Artık hangisi olursa.

Çünkü kraliyet aileleri daima lüks içinde seyahat ederdi.

Karanlık Ülke’ninki de farklı değildi; Yedi Ada’nın en zengin ailelerinden biriydi ve hiçbir masraftan kaçınmazdı. Ama seyahat arkadaşı olarak bok gibilerdi. Onları beceriyorsam durum başkaydı tabii. O zaman fena değillerdi.

Remaldi ailesinin en genç prensesi Amara Remaldi, Gordall Düşesi Ekselansları, beni iskele tarafındaki yemek salonunda buldu.

“İşte buradasın,” dedi yanıma gelirken.

Bir yer fıstığının kabuğunu kırdım, içini ağzıma boşalttım ve kabuğu yakındaki bir kül tablasına attım.

Belli ki beni bulduğu için heyecanlıydı. Bunu sesinin yükselişinden anlayabiliyordum.

Sanırım dün gece taşaklarıma kadar içine gömülmemin konuyla bir alakası vardı. Benim için boşalırken altımda yaprak gibi titremişti.

Amara bir prenses olabilirdi ama domine edilmekten hoşlanıyordu ve ben de asilleri yalvartmaya bayılıyordum.

Beni diri tutuyordu.

Bir kabuk daha kırdım, sonra da fıstığı keskin kesici dişlerimin arasında parçaladım. Amara irkildi.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Giselle ve Holt akşam yemeğinde bize katılıp katılamayacağını merak ediyordu.” Birkaç adım ötemde durdu ve ellerini arkasında kavuşturdu. Siyah Remaldi kadifesi kuşanmıştı ve tuniğinin göğsünde altınla işlenmiş, şaha kalkmış bir aslan vardı. Şiddeti politikaya tercih edişiyile prenesten çok bir askerdi ama ömründe hiç savaş görmemişti.

Belinde uzun bir kılıç vardı. Kabzası kabaşon yakutlarla kaplıydı ki bu da onu şanslı gününde bile kullanmayı neredeyse imkânsız kılardı.

Bu silah gösteriş içindi, zenginliğin bariz bir göstergesiydi.

Ben çok zenginim, ışıltılı ve asla kullanmayacağım kılıçlar yapabilirim, diye bağıırıyordu.

“Ablan sadece onu domaltmamı, saçını çekmemi ve ona kendini küçük, pis bir fahişe gibi hissettirmemi istiyor.” Fıstıkları bir kenara bırakıp bir sigara yaktım, sonra da kollarımı geminin zeminine sabitlenmiş şatafatlı kanepenin arkasına attım. İskele tarafındaki yemek odası sadece özel durumlarda kullanılırdı ama ben her gün özeldim.

“Yapacak mısın?” diye sordu Amara.

“Ablanın saçını çekmeyi mi?”

Dilini şaklattı. Sarayda başkalarıyla yatmamı kışkanıyordu. “Hayır. Yemeğe gelmeyi.”

İç çektim ve başımı kanepenin arkasına yasladım. “Gelmeyi tercih ederim.”

“Roc.” R harfini mırlar gibi söylemişti.

“Evet?”

Bana doğru gelip bacaklarını iki yana atarak kucağıma oturdu. Bacaklarının arasındaki sıcaklığı hissedebiliyordum. Uyluklarıma iyice yerleşirken yeni botlarının derisi gıcırdadı. “Yemeğe gel, lütfen.”

Lütfen diyen güzel prensesler.

Hiçbir şey bu kadar *keyif veremezdi*.

Amara, ailesinin sarı saçlarını almıştı ama onunkiler kıvrıcaktı. Gerçi düzleştiriyor ve ailesiyle alakalı söylentileri savuşturmak için çoğunlukla arkada topluyordu.

Remaldi ailesindeki kimse kıvrıcık saçlı değildi.

Ama babasının Muhafızbaşı'sı öyleydi.

Ve Muhafızbaşı'nın Kraliçe'yle ilişkisi olduğuna dair kesinlikle söylentiler vardı.

Sigaradan bir nefes daha çektim. Amara'nın gözleri ağzıma, dudaklarımın kâğıdı çekişine takıldı. Bir saniye dumanı içimde tuttuktan sonra bıraktım ve hızla bir nefes daha çektim.

Amara'nın dudaklarından küçük bir nefes kaçtıktan sonra üzerimde sallanmaya, klitorisini kasıklarına sürtmeye başladı.

Ama hiç havamda değildim.

Var Olmayan Ülke'ye ve ihtiyaç saatime bu kadar yakınken olmazdı.

“Yemeğe gel, ben de bunun karşılığını vereyim.” Beni kavramak için aramıza uzandı.

Amara muhtemelen başa geçme ihtimali en düşük kişiydi, gerçi daha önce beni şaşırtanlar olmuştu. Ne de olsa bir Lorne prensinin şu anda memleketimi yöneteceğini düşünmüştüm ama sonra sevgili küçük kardeşim bütün aileyi kendi elleriyle parçalamıştı. Yani... *sürpriz*.

Ancak Amara taht üzerindeki gücünde eksik olan şeyi sefa-hatte fazlasıyla telafi ediyordu.

Bu saçmalıktan önce, çoğu geceyi Karanlık Ülke'nin Red Light District'inde¹ görüşümüz bulanana kadar sevişip kafayı bularak geçiriyorduk.

“Yemek olsun olmasın bana karşılığını vereceğine dair bir his var içimde,” dedim ve sigaramdan uzun bir nefes daha çek-

1 Büyük şehirlerde seks ticaretinin gerçekleştiği bölge. –çn

tim. Solgun yanakları pembeleşti. Her ne kadar aynı yaşta, yani yirmi altı gibi görünsek de onun için fazla yaşlıydım.

Muhtemelen becerdiğim insanların yarısından çok daha büyüktüm. Ölümsüz olmanın böyle bir etkisi vardı.

“Ablam bize olan bağlılığının bozulmadığından emin olmak istiyor,” diye devam etti Amara, “ve konu kardeşine geldiğinde yumuşamayacağından.”

İç çektim. “Vane’le yıllardır ne konuştum ne görüştüm. Aramızın düzeldiği falan yok.”

Amara şehvetinin ardını görebilme konusunda usta olsa yalan söylediğimi anlardı. Kardeşime kızgındım, *evet*. Benim yerime Peter Pan’i seçmişti. Ama onu kraliyet ailesine satar mıydım? Asla. Yüzyıl geçse bile.

Bu yüzden dikkatli davranmak zorundaydım ve bunun için Fae Kraliçesi’ni suçluyordum.

Ne de olsa, Peter Pan’ın sırlarını ortaya dökeceği vaadiyle beni çağırdığında mektubun kraliyet ailesinin eline geçeceğini ve onların da kendilerini olaya dahil edeceğini bile bile saraya göndermişti. Karanlık Ülke Ölüm Gölgesi’ni kardeşimden geri alabilmek için bahane arıyorlardı. Sadece onunla yüzleşemeyecek kadar korkuyorlardı.

Hayır, pis işlerini onun korkunç abisinin göreceğini umuyorlardı.

Fakat sanırım bu, Fae Kraliçesi’nin burnumun dibinde salladığı sırların ne olduğunu bağlıydı.

Değersiz çıkarlarsa zamanımı harcayacak başka şey bulurdum.

Ama eğer sırların bir değeri varsa...

Bence Vane hangi tarafı tutacağına karar vermekte zorlanabilirdi –benim yanımda mı yoksa Peter Pan’ın yanında mı kalacaktı– ve eğer zorlanırsa, onun yerine ben karar verecektim.

Pan’dan nefret etmiyordum. Ama ondan hoşlanmıyordum da.

Yaptıklarının cezası olarak Hook'un elini keserken iyi vakit geçirmiştik.

Ancak iyi vakit geçirmek, itaat ve sadakatle aynı şey değildi.

Ve Peter Pan'i asla kontrol edemezdim, ne açık açık ne de gizliden gizliye. O da asla bana sadık olmayacaktı.

Bu da otomatik olarak ondan daha az hoşlanmama sebep oluyordu.

"Yemeğe gel," dedi tekrar Amara, bu sefer yalvarır gibiydi.

Lanet bir gemide sıkışıp kalmışken bundan kurtulamayacaktım.

"İyi."

Memnun gülümsemesinin altında dişleri parladı.

İnledim ve cep saatimi çıkarıp baktım.

"Ama erken ayrılmak zorundayım," dedim ona. "İstisna yapamam."

"Sen ve şu saatin." Öne eğilip bana tekrar sürtündü, ıslak ve dolgun dudaklarını benimkilere yaklaştırdı.

Pekâlâ, belki de havamdaydım.

Boştaki elimle kışını kavradım. Dili öne çıkıp benimkini aradı ve şehvetle öpüşmeye başladık.

Aletim sertleşti. Amara kalçalarını oynatıyor, merkezinin sıcaklığını iyice bana yaklaştırıyordu.

Siktir.

Ve sonra gitti.

Ağırlaşan gözlerimi açtığımda onu birkaç adım geri çekilmiş, yüzünde eğlenmiş bir ifadeyle buldum. "Şimdilik sana bu kadarı yeter." Ağzını elinin tersiyle sildi. "Yemeğe gel. Sonra gerisini alırsın."

"Seni sapkın küçük sürtük," dedim ona, sigaramı bitirdim ve aletimi düzeltme dürtüsüyle savaştım çünkü o kadar sertleşmişim ki pantolonum onu boğuyor gibiydi.

“Saat sekizde,” dedi ve arkasını döndü. “Sakın geç kalma. Ablam geç kalınmasından nefret eder.”

Onunla ortak bir noktamız vardı – ikimiz de her saatin her dakikasına takıktık.

Karanlık Ülke adalar zincirindeki en zengin adalardan biri olabilirdi ancak başka bir para birimi olan *dedikoduyla* iş görmeyi de severdi.

Saraydaki dedikodulara göre de Giselle ve Holt –en büyük ve ikinci en büyük Remaldi kardeşler– birbirlerini ya becermeye ya da öldürmeye çalışıyorlardı.

Gerçekten iki türlü de olabileceğini düşünüyordum.

Sancak tarafındaki yemek salonuna girdiğimde Giselle’i aile masasının başında, elinde bir kadeh konyakla buldum. Üzerinde ışıқта parlayan kristaller işlenmiş altın rengi bir elbise vardı. Kulaklarından devasa Yaz Ülkesi elmasları sarkıyordu ve daha da fazlası boynunda asılıydı.

Giselle zenginliğin güzelleştirdiği türden bir kadındı. Umbrağın fabrika dumanı ve külü altında doğsaydı, burnu yüzüne göre biraz büyük ve gözleri birbirine çok yakın görünürdü bence.

“Roc,” dedi ve bana gülümsedi.

Görevine sadık bir pislik olduğum için onu çıplak parmak eklemlerinden öperek selamladım ve o da bu ilginin altında kızardı.

İki gece önce yüzüne boşalmıştım.

O zaman kızarmıyordu.

“Majesteleri,” dedim ona. “Bu gece büyüleyici görünüyorsunuz.”

“Sen de öyle. Görüyorum ki sana aldığım hediye giymişsin.”

Hediyesi bana özel dikilmiş üç parçalı bir takım elbiseydi. Remaldi kadifesiyle aynı koyu tonda ama tiftik kumaştan yapılmıştı. Boğazımı yarı yarıya saran keskin dişli timsah ağzı ve ellerimdeki mürekkep dışında dövmelemin çoğunu gizliyordu.

“Fevkalade görünüyor,” dedi.

“Sizin sayenizde.”

Duraksadı.

“Otur,” diye emredip sol tarafındaki sandalyeyi işaret etti. Oraya genelde Holt otururdu. Görüyorum ki bu gece şiddeti seçiyordu.

Oturdum.

Parmağıyla işaret edince hizmetkârlardan biri bana bir kadeh Yaz Ülkesi viskisi getirdi. Karamel ve baharat aromalarıyla tatlı harmanlardan biriydi.

“İş konuşmak için çok mu erken?” diye sordu.

“Sizinle hiç öyle oldu mu ki?”

Boğazından çıkan kahkaha hiç de eğleniyormuş gibi gelmiyordu. “Adamın geleceği tehlikedeyken değil. Ama bunu zaten biliyorsun.”

“Elbette.”

Ailenin kalanı içeri girdi. Holt beni kendi yerinde görünce sarsılarak durdu. Çenesi kasıldı. Ona masumca gülümsedim.

Holt’u hiç becermemiştim. Holt benden ölümüne nefret ediyordu.

Bazen onu kendinden kurtarmayı hayal ediyordum.

Giselle onun gözlerine bir saniye kadar daha baktı, sonra da Holt onun sağındaki sandalyeye oturdu.

Holt, Giselle’den sadece bir yaş küçüktü ama erkek olduğu için yetkilinin kendisi olduğunu düşünüyordu.

Belli ki Holt kadınların gücü hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Amara yanımdaki sandalyeye geçti ve bana doğru eğildi. “O takımın içinde aşırı seksi görünüyorsun.”

“Biliyorum.”

Masanın diğer tarafında ailenin en küçük iki kuzeni kahkahalar atıyordu. Ailesi ölen Julia ve ailesi ölmeyen Matthieu.

Julia’nın kaderinde Karanlık Ülke vikontlarından biriyle evlendirilmek vardı. Aslında onu severdim. Aklımıza eserse satranç oynardık. Çok kötü bir oyuncuydu ama kazanmasına izin verirdim.

Hizmetkârlar ilk yemeği getirdiler – peynirli kızarmış ekme ve fırında pişirilmiş balzamik sirkeli sebzeler.

“Kardeşine nasıl yaklaşacağına karar verdin mi?” diye sordu Giselle ekmeğini keserken. Ekmek önce çatladı, sonra da bıçağın altında çatırdadı.

“Yalnız olsam daha iyi olur.” Viskimi bitirdim ve bir kadeh daha istedim.

“Var Olmayan Ülke’de bizsiz dolaşmana izin vereceğimizi mi sanıyorsun?” diye sordu Holt. “Vane’i uyarabilesin diye? Ve Peter Pan’i? Kesinlikle olmaz.”

“Hadi ama, Holt.” Amara çatal bıçağını sallaya sallaya konuşuyordu. “Roc, kardeşiyle olduğundan daha uzun süredir bizimle. Artık sadakati Vane’e değil.”

Giselle beni izliyordu.

Hizmetkârın getirdiği ikinci viskinin de dibini gördüm.

Yalanlarımı fark edebilecek biri varsa, sanırım o Giselle’di.

“Kan karşısında zamanın bir önemi yoktur,” dedi Holt.

“Zaman her şeydir, Holt,” diye karşı çıktım.

Lafı açılmışken...

Cep saatime baktım.

Bir saat üç dakikam vardı.

Daha başlangıçları yiyorduk.

“Neyle karşı karşıya olduğumuzu öğrenmek için Fae Kraliçesi’ni ziyaret ettikten sonra hepinizin Darlington Limanı’nda kalmasını öneririm,” dedim onlara. “Kraliyet armalarınızı takmayın. Göze çarpmayın. Zenginliğinizle gösteriş yapmayın. Ve Tanrı aşkına, Peter Pan’i ya da Kayıp Çocuklar’ı kışkırtmayın. Zamanı geldiğinde ben sizi çağıracağım.”

“Bunun yerine Vane’i bize getirmeye ne dersin?” Holt boyundan sarkan kocaman taşla oynuyordu. Remaldi ailesinde kalan tek büyü buydu ve Holt’un hem savunma hattı hem de son umuduydu.

Karanlık Ülke Yaşam Gölgesi yüzyıllardır kayıptı. Ve Ölüm Gölgesi’nin adanın dışına çıkışıyla büyü de gitgide azalıyordu.

Umutsuzluğa kapılıyorlardı.

Büyülü taş Yedi Ada’daki en güçlü varlıklardan birine sahip olan hırçın küçük kardeşime karşı işe yarardı *tabii*. Eminim her şey *yolunda* giderdi.

“Ne yapabileceğime bakarım,” dedim Holt’a ama öyle bir şey yapmayacaktım.

İkinci yemek geldi. Kırmızı, koyu bir çorba.

Artık başka bir şeye açtım.

Üçüncü yemeğe geldiğimizde kafamda saniyelerin tik taklarını resmen duyabiliyordum.

Buradan siktir olup gitmem lazımdı.

Tekrar saatime baktım.

“Gitmen gereken bir yer mi var?” diye sordu Giselle.

“Her gün belli bir saatte meditasyon yapmayı sevdiğimi biliyorsunuz.”

“Meditasyon.” Holt bifteğini keserken alay ederek güldü.

Karanlık Ülke’deki neredeyse herkes beni Timsah, İnsan Yutan olarak bilirdi.

Ama nedenini bilmiyorlardı.

Saniyeler tükendiğinde ne olacağını bilmiyorlardı.

“Ye,” diye emretti Holt. “Bu kadar yemeğin israf olmasını istemezsin, değil mi Timsah?”

“Elbette hayır.” Ona gergin bir gülümsemeyle baktım.

Tabaklar boşaldığında en sonunda tatlı geldi.

“Bugün son yemeği atlayacağım,” dedim ve sandalyemi geri ittim.

“Ah, gitmek zorunda mısın?” dedi Giselle somurtarak.

“Zorundayım.”

“Bence kalmalısın,” dedi Holt.

Teknik olarak, kraliyet ailesinin hükmü altındaki herkes doğrudan bir emre uymak zorundaydı.

Holt aptal değildi. Beni test etmek için bunu emirden çok bir öneri gibi söylemişti ama uzuvlarını da riske atacak hâli yoktu.

“Gerçekten gitmeliyim,” diye karşı çıktım. “Ama misafirperverliğiniz için her zamanki gibi minnettarım.”

Giselle’e doğru eğilip elinin üstünü tekrar öperken tüylerim diken diken oldu. “İyi geceler, Majesteleri.”

“İyi geceler, Timsah.”

Yüzünde onu daha sonra göreceğimi vadeden bir ifade vardı.

Bu gece olmazdı. Bana kalsa.

Kapıya doğru ilerledim.

“Bekle.”

Midem çalkalandı ve aklımı kaçırmamak için irademin her damlasını kullanmam gerekti.

Yemek salonuna döndüm.

Holt, “Yakında adaya varacağız. Karaya çıkmaya hazır olmanı bekliyorum,” dedi.

“Elbette, Ekselansları.”

Buradan siktir olup gitmem lazımdı yoksa akşam yemeği niyetine Holt’u yiyecektim.

“Gidebilirsin,” dedi ve ben de salondakilere reverans yapıp sallanan kapıdan geçtim.

Koridorda son hız ilerlerken saatim elimdeydi, sonra merdiven boşluğundaki tırabzanı kullanarak alt güverteye atladım.

Hizmetçi kızlardan birini bulup elini tuttum. “Benimle gel,” dedim ona ve itiraz etmeyi denese de söz konusu ben olduğumda *denemek* diye bir şey yoktu.

Saatın tik takları kafamın içinde daha da şiddetlendi.

Ensemden ter boşandı.

Yakındı.

Sikeyim, fazla yakındı.

Kızı kamarama çektim ve kapıyı arkamızdan çarparak kapadım.

“Lordum,” dedi ve ellerini sıktı.

Hepsi namımı biliyordu. Ama birini becermeye ihtiyacım yoktu.

Yemek yemem lazımdı.

Değişim gözlerimin arkasında zonklamaya başlayıp masanın üzerindeki aynada parlayan irislerimi görürken, “Özür dilirim, küçük kız,” dedim ona.

Kızın nefesi kesildi, altdudağı titriyordu.

“Bir anda olup bitecek.”

Ardından elimi ensesine doladım ve onu kendime çektim.

1. BÖLÜM

PETER PAN

Güneşin doğmasına ne kadar kaldı?

Kana bulanmış, zafer dolu hâlde karanlığa bürünerek Var Olmayan Ülke yolundan ağaç eve geri dönerken bunu düşündüm.

Bu eskilerden kalma bir düşünceydi ve hâlâ bir panik dalgasının omurgamdan yukarı çıkmasına ve göğüs kafesimi sıkmasına neden oluyordu.

Çünkü güneş ışığına yakalanırsam küle dönerdim.

Artık ışık konusunda endişelenmeme gerek olmadığını fark etmem birkaç saniyemi aldı.

Gölgem vardı.

Var Olmayan Ülke yine benimdi ve ben de onundum.

İkizler patikada ilerlemişti ama Vane yanımdaydı. Soruların aramızda asılı durduğunu hissedebiliyordum.

“Ne oldu?” diye sordum gözlerimi ikizlerden ayırmadan. Kız kardeşleri olan Fae Kraliçesi’yle savaştan dönüyor olmamıza rağmen birbirlerini tatlı dille ikna etmeye çalışıyorlardı. Kraliçe’nin sınırlarını açıkça çizdiği ve onların da açıkça taraflarını –*benim* tarafımı– seçtikleri bir savaştan.

Kraliçe’yle tekrar yüzleşmek zorunda kalacaktık ve istediğimi elde edersem Tilly tahttan indirilecekti. İkizler Fae sarayının kralları olarak taç giydiklerinde her şey olması gerektiği gibi olacaktı.

Tercih ettiğim sonuç buydu – eskiden olduğum kişi olacaktım ve Var Olmayan Ülke huzura kavuşacaktı.

Kaptan Hook hâlâ joker elemandı ve ben kart oyunlarını hiç sevmezdim.

Eninde sonunda onu halletmek gerekecekti. Cherry'yi de. Ama fazla ileriye düşünüyordum.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu Vane. Artık bana bakmıyordu ama ilgisinin ağırlığını hâlâ hissedebiliyordum.

“Ben...”

Yeniden bütün olmayı nasıl özetlerdin ki? Bir zamanlar ölüyken artık hayata dönme hissini? Gerçek anlamıyla değil belki ama ruhsal, büyüsel anlamda? Yürüyen, konuşan ama ruhu eksik bir adamdım.

Şimdi nasıl mı hissediyordum?

Gölgemi aldığımda, onu kaybetmeden önceki hâlime geri döneceğimi düşünmüştüm. Ama bu imkânsızmış. Bunu artık biliyordum.

Ben değişmiştim.

Kötü Şöhretli Var Olmayan Kral Peter Pan, bir Darling kızı, bir Karanlık Olan ve iki Fae prensi tarafından dönüştürülmüştü.

Nasıl mı hissediyordum?

Bu cevaplama imkânsız bir soruydu.

“İyiyim,” dedim Vane'e ve o gülünce kendimi düzeltme ihtiyacı duydum. “Darling kızımıza dönmek için sabırsızlanıyorum,” diye ekledim. “Gün doğumunda adımı haykırıyor olacak.”

Ona göz ucuyla baktım. Sağlam gözü üzerimdeydi ama yine de ne düşündüğünü anlayamadım. “Onu sen de becerir misin? İçini doldur da kızın yüzündeki zevki izleyeyim.”

Bunun düşüncesiyle bile sertleştim.

En son ne zaman gölgem varken seviştiğimi hatırlayamıyordum. Kaç yüzyıl olmuştu? Çok fazla. Sayısını unuttuğum kadar çok.

Ancak Vane'in göz kenarlarındaki ince çizgilerde rahatsızlık emareleri belirdi. "Ona zevk vermek için hâlâ canını yakmam gerekiyor."

İkizler güldü ve sonra Bash kolunu Kas'ın boynuna dolayıp onu kendine çekti.

"Darling bunun bedelini biliyor," dedim Vane'e.

"Evet ama ya *benim* ödediğim bedel? Bunu hiç düşündün mü?"

"Hayır, düşünmedim," diye itiraf ettim çünkü bu konuda yalan söylemenin bir anlamı yoktu. "Anlat o zaman."

"O kanadığında... Konu gölge değil..." Lanet okudu ve cebindeki çelik tabladan bir sigara çıkardı. Tırnaklarının etrafında korsan kanı kabuk bağlamış ve parmak boğumlarının arasında kurumuştur. Daha fazlası da yüzüne sıçramıştı.

Vane'i en çok kana bulandığında seviyordum. Bu bana yıkma olan açlığımda yalnız olmadığımı hatırlatıyordu.

Sigarayı yakmasını ve ciğerlerini dumanla doldurmasını bekledim.

"Devam et," dedim ona.

"Darling kızlarının kanaması gölgenin umurunda değil," dedi. "Ama gölgenin ötesindeki ben... *işte o umursuyor.*"

Hook'un elini kestikten sonra Timsah'ın onun kanını yaladığını hatırladım birden.

Roc bundan zevk almıştı.

Sadece garip bir tuhaflık olduğunu düşünmüştüm. Bana kalırsa o herif delinin tekiydi. Bunu hiç sorgulamamıştım ve Hook'un aklını kaçırmaya sebep olduğuna göre sanırım işe yaramıştı.

Yedi Ada o kadar çok yaratığa, büyüye, efsaneye ve mite evsahipliği yapıyordu ki Vane'in ne olabileceğini kestirmek imkânsızdı. Ama tuhaflık diyerek geçiştirdiğim bu huyun aileden geliyor olabileceğini düşünmeye başlamıştım.

Adalar'da çok sayıda canavar olabilirdi ama kana susamış olanlar... onlardan çok yoktu.

Vane sigarasından uzun bir nefes çekti.

Patikanın ötesindeki kurtlar gecenin karanlığında sinsice dolaşıyordu.

Yol güneye, ağaç eve doğru kıvrılırken Vane'e parmaklarımı sıkıktım ve o da bir fırt çekip dumanı içimde tutabileyim diye sigarayı bana uzattı.

Duman eskisi gibi yakmıyordu ve hayal kırıklığına uğradığımı fark edince şaşırdım.

"Yani ne diyorsun?" diye sordum nefes verdikten sonra.

"Bilmiyorum."

"Bence biliyorsun ama bana söylemek istemiyorsun."

İç çekti. "Winnie'ye göre ben bir bıçağım, keskin dişleri olan bir yırtıcıyım. Biri olup onu kesmezsem diğeri olup onu parçalarım ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum."

Ondan ismiyle bahsettiğini duymak tuhaftı. *Samimiydi*. Fark ettiğimden daha yakın olabileceklerine dair içimde alevlenen kıskançlığı bastırmak zorundaydım. Çünkü tabii ki öyle olacaktı. Bu kaçınılmazdı. Ben bir kraldım. Her zaman mesafeli olacaktım. İkizler de kimseye birbirlerine olduklarından daha yakın olamayacaktı.

Başından beri Vane olacaktı.

Hepimiz Darling'e sahip olabilirdik ama Vane, geri kalanımızın asla göremeyeceği bir parçasını da alacaktı.

Bunu sorun edemezdim. Bunu sorun *etmiyordum*. Ama bu, ikisini beraber yanımda tutmam gerektiği anlamına geliyordu çünkü biri olmadan diğeri kaybederdim ve ikisi olmadan...

Kurtlar yaklaştı ve birinin sol tarafımdaki çalılıkların arasından fırladığını gördüm.

“Yani bana Karanlık Ülke gölgesinden vazgeçmenin sorunlarını çözmeyeceğini söylüyorsun, bu yüzden asıl yapmamız gereken şey sana Var Olmayan Ülke’nin Karanlık...”

“Orospu çocuğu,” dedi ama sesinde bir kahkaha tınısı vardı. Sigarayı elimden geri kaptı.

“Dinle,” dedim, “kötü bir madalyonun iki yüzü olmakla boğuşmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum. Bunu anlayan biri varsa o da benim. O yüzden konuş lan benimle.”

İkizler ileride yavaşlar ve ormandan bir kurt çıkarken kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Var Olmayan Ülke’ye tekrar bağlanmıştım ama üzerinden o kadar zaman geçmişti ki ülkemin dilinin hecelerini, sessiz harflerin keskin kenarlarını ve sesli harflerin yumuşaklığını tanıyamıyordum. Her şeyi baştan öğrenmek zorundaydım.

Kafamın içini kemirip duran neydi? Bir şeylerin yanlış olduğu hissi?

Vanee baktım.

Belki de onu fazla zorlamıştım. Belki de onun karanlık gölgesi benimkine sürtünüyordu.

Hiç bu şekilde yan yana gelmemiştik, farklı toprakların iki gölgesi olarak.

Bunu düşünmemiş olmam sinirimi bozdu.

Bunun sorun çıkarma ihtimaliyle dehşete kapıldım.

“Bunu hissettin mi?” diye sordum.

Başıyla onayladı, menekşe rengi gözü kararıyordu.

Kurt, ikizlerin önündeki patikanın ortasına kasıla kasıla yürüdü.

Vane ve ben yavaşça ilerleyip prenslerin yanına geçtik ve böylece kurdun karşısında zorlu bir hat oluşturduk.

“Bu olağandışı,” dedi Kas sesini alçak ve dengeli tutarak. Rüzgâr yön değiştirince saçları yüzünün önünde dalgalandı ama düzeltmeye yeltenmedi.

Çok, çok uzun zaman önce kurtlarla beraber koşardım ama anılar o kadar eskiydi ki ateşleri sönüp dumanları kalmıştı sadece.

Gölgemi kaybettiğimden beri kurtları hiç bu kadar yakından görmemiştim.

Bash ona ıslık çalıp, “N’apıyorsun, oğlum?” dedi.

Kurt başını yana eğdi. Kambur dururken bile boyu ikizlerin yarısına geliyordu. Kürkü koyu bir alacakaranlık göğüne benziyordu; beyaz ve gri benekleri olsa da çoğunlukla siyahtı.

Parlak mavi gözleriyle bize baktı.

“Ne yapacağız?” diye sordu Kas.

Kurt ağaç evle aramızda duruyordu.

Darling’ime dönmek için sabırsızlanıyordum.

Öne doğru bir adım attım.

Bir şeylerin yanlış gittiği hissi büyüdü.

“Hadi,” dedim kurda. “Ormana dön.”

Omuzları dikleşti ve başını kaldırdı, dudaklarını gererek parlayan keskin dişlerini gösterdi.

“Hadi git. Bir daha söylemeyeceğim.”

Bir adım daha attığımda arkasını dönüp koştu.

Ama ormana gitmiyordu.

Bunun yerine, doğruca ağaç eve giden yolu izliyordu.

2. BÖLÜM

PETER PAN

Kurdun nereye gittiğini ânında hissedebildim.

Bash yanımdan, “Belki de biz...” dedi.

Ama dinlemiyordum ve sikseler beklemeyecektim.

Dizlerimi büktüm ve bir jet uçağı hızıyla Var Olmayan Ülke toprağını ittim.

Bir saniye içinde havalandım ve çok geçmeden ses duvarını aştım.

Ağaçlar uçuşumun gücü altında hışırdadı.

Tekrar havada olmanın keyfini çıkaracak zamanım yoktu.

Panik yüzünden kalbim kulaklarımda gümbürdüyor ve kan damarlarımda fazla hızlı dolaşıyordu.

Kurt, evin peşindeydi.

Ben de kurdun peşindeydim.

Ağaç evin dışına indiğimde ön kapıyı parçalanmış, sadece kıymıklardan ibaret buldum ve boğazıma safra yükseldi.

“Darling!”

Ön kapıdan geriye kalanları içeri ittim ve kapı sertçe duvara çarptı.

Islak pati izleri antreden geçip merdivende kayboluyordu.

“Darling!”

Kayıp Çocuklar’dan bazıları gözlerini ovuşturarak odalarından çıktı.

“Pan, ne oldu?” diye sordu içlerinden biri.

“Darling!” diye bağırdım tekrar ve merdivenle hiç uğraşmadım.

Çatı katında bir ciyıklama, ardından da bir hırlama duydum ve muhabbet kuşları dalga dalga ağaçtan havalandı.

Darling'in odasının önüne indiğimde kurdun kürkünün misk kokusunu aldım.

İçeriden korkuyla titreyen bir kadın sesi geldi.

Kapıyı çarparak açıp içeri girdim ve Cherry'yi odanın köşesine sinmiş, kurdu da Darling'in yatağının ucunda dikilmiş bana hırlarken buldum.

Darling ince örtüsünün altında yan tarafına kıvrılmış, derin uykundaydı.

Yaklaştım. Kurt uyarı olarak hırladı.

Aynı dili –*henüz*– konuşmuyor olabilirdim ama niyeti, özellikle de benimkini hissedebildiğini biliyordum. İş kurt mu Darling mi ayırımına gelirse de neyi seçeceğim barizdi.

Bunu onun da bilmesi gerekiyordu.

Uyarı, uyarıydı.

“Dışarı,” dedim ona.

Ama bana bir kez daha hırladı ve sonra yatakta bir daire çizip Darling'in yanına kıvrıldı; açık gözlerini üzerime dikmiş, yaklaşmam için bana meydan okuyordu.

Burada ne sikim dönüyordu?

“Cherry,” dedim.

Boğuk bir çığlık attı. Yaprak gibi titriyordu.

“Cherry, iyi misin?”

Yutkunarak bir nefes aldı ve sonra burnunu sildi. “İyiyim. Gerçekten. Ben...” Ama gözleri kan çanağına dönmüştü ve bu, son birkaç dakikadan daha uzun süredir ağladığını gösteriyordu.

Her şey yanıltı.

Hiçbir şey doğru gelmiyordu.

Ama bunun nedeni gölgenin içime yerleşip sezgilerimi bulandırışı mıydı emin olamıyordum.

Ardından, “Darling iyi mi?” diye sordum.

Cherry sesli bir şekilde yutkundu ve doğrulmak için duvardan destek aldı. “O... Ben...”

Vane arkamdan odaya daldı ve yatağa atıldı ama kurdun göğsünden bir hırıltı daha kopunca durdu.

“Ne oluyor lan?” diye sordu. “Kurt neden Winnie’nin yatağında?”

“Bilmiyorum,” diye cevapladım. “Ben de senin kadar biliyorum.”

Bana götlük yapıyormuşum gibi baktı. “Tamam, o zaman kız neden kendi yatağında uyuyor? Ona özellikle senin mezarına gitmesini söylemiştim. Cherry, Darling *ne sikime* kendi yatağında uyuyor?”

Cherry’nin gözleri yine doldu ve altdudağı titrerken başını iki yana salladı.

“Cherry!” diye bağırdı Vane.

“Bilmiyorum!” diye bağırdı Cherry ve sonra gözlerini kapayarak daha fazla gözyaşı döktü.

“Hey,” dedim Vane’e. “Git de bir içki iç.”

Bana kaşlarını çatarak baktı ve gözleri tekrar siyaha döndü. “Bir sorun var.”

Gölgesinin sesi boğazında titreşiyordu ve kurt ilgiyle başını kaldırdı.

Vane’i omzundan tuttum. Artık benimle boy ölçüşemeyeceğinden karşılık vermesinden korkmuyordum. Özgürlüğe bak be.

“Git de bir içki iç. *Şimdi.*”

Bana parlayan kapkara gözleriyle bir kez daha buz gibi baktı ve kapının yanında bekleyen ikizleri iterek geçti.

“Eh, bu beklenmedik oldu.” Bash etrafımdan dolandı. Kurt başını kocaman ön pençelerinin üzerine yaslamıştı.

“Dikkatli ol, kardeşim,” dedi Kas.

“Ne yaptığımı biliyorum,” diye tersledi Bash.

“Öyle diyorsun da unutma diyorum...”

“Demesen de olur,” dedi Bash.

“...bir kurtla g re meye  alı tığın ve kurdun o aptal suratını yemeye çalıştığı zaman vardı ya hani?”

“Sorun yok, oğlum.” Bash bir adım daha attı. Dikkatimi kime –Winnie’ye mi kurda mı– vermem gerektiğine karar vermekte zorlanıyordum.

Darling bu karmaşanın ortasında nasıl hâlâ uyuyordu?

Bash yatağa bir adım kala durdu ve kurt koklasın diye elini uzattı. “Gördün mü?” dedi Bash. “Ben iyilerdenim.”

Kas güldü.

Kurt prensten tatmin olmuş g r nd   nde Bash kurdun ba mı ok adı, sonra da kulağının arkasını ka ıdı.

“Arkadaş mıyız?” Bash diğer eliyle kurdun tüylerini ok amaya ba ladı.

Cherry hayvan yüzünden dikkatimizin dağılmasını fırsat bilip odadan kaçmaya yeltendi ama onu bile inden yakaladığım gibi geri çektim.

Kolunu daha da sıkı kavradığımda, “Aaahhhh,” dedi dudaklarından bir nefes kaçırarak.

“Winnie neden mezarımda değil de yatağında?” diye sordum.

Yutkundu. Dudaklarını yalayıp göz s zd . Nefesini toplamakta zorlanıyordu. “Yorulmu tur belki.”

Gözlerimi kıstım, eski ve tanidik bir şeyin kabardığını hissediyordum.

Ba ımın arkasını kemiren o farkındalık.

Cherry yalan söylüyordu.

Ama neden böyle bir konuda yalan söyleyecekti ki?

 kizleri geçip tekrar Darling’e baktım, g  s  sabit bir ritimle inip kalkıyordu.

Odadaki enerjide farklı bir şeyler vardı ama bunun kurttan mı, gölgeden mi yoksa ikizlerin keyifli heyecanından mı kaynaklandığını kestiremiyordum.

“Darling iyi mi?” diye tekrar sordum ama sonra sesimi yumuşattım. “Söyle bana, Cherry.”

Omuzları titredi.

İkimiz de aynı anda kollarına baktık, onun çürükler ve sıyrıklarla kaplı olduğunu fark ettim.

“Bunlar nasıl oldu?”

“Muhabbet kuşlarından biri odamda mahsur kalmıştı da.”

Bir yalan daha.

“Cherry...”

“Pan,” dedi Bash.

“Ne?” diye tersledim.

Ona döndüğümde Darling’in bir kolunu kurdun boynuna doladığını gördüm. Kurda sokuldu ve derin bir nefes aldı. “Ben iyiyim,” dedi ama sesi uzaktan ve uykulu geliyordu.

Paniğim biraz azaldı.

“Sana ihtiyacım olana kadar evde kal. Anlaşıldı mı?” dedim Cherry’ye.

“Elbette,” diye cevapladı ve kolunu bırakır bırakmaz ortadan kayboldu.

Yatağın yanma geçebileyim diye ikizler geri çekildi. Kurt şimdi yaklaşmamı sorun etmiyor gibiydi. “Uyanık mısın, Darling?” diye sordum.

Aynı görünüyordu. Aynı kabarık siyah saçlar. Aynı kırmızı dolgun dudaklar, soluk ten üzerine dökülen aynı koyu renk kirpikler.

Aynı görünse de aynı hissi vermiyordu ve kurt bunun nede-nini anlamamı zorlaştırıyordu.

Enerjisi her yerdeydi ve vahşiliği havaya nüfuz ediyordu.

“Darling?” diye tekrar ettim cevap vermeyince.

“Hımm?”

“İyisin, değil mi?”

Kurdun kokusunu içine çekti ama ona sokulduğundan tamamen bihaber görünüyordu.

“İyiyim.”

Onu uyandırmak istiyordum. Ona sarılmak istiyordum. Gölgeyi geri aldığıma söylemek ve yüzündeki heyecanı görmek istiyordum.

Ama o hâlimden çok memnun görünüyordu.

Şimdilik bu kadarı yetmek zorundaydı.

“Uyandığında gel beni bul,” dedim ona.

“Tamam.”

Tekrar uykuya daldı.

Kurda baktım, başı bana dönük ve mavi gözleri üzerimdeydi. “O benim. Beni anladın mı, kurt? *Benim.*”

Gırtlaktan bir hırlama kopardı ama başını tekrar pençelerinin üzerine koymadan önce sesi yavaş yavaş kesildi.

Darling’in odasının ötesinde, gökyüzü yükselen güneşle birlikte soluk maviye dönüyordu.

“Yanında kalın,” dedim ikizlere. “Bir değişiklik olursa beni çağırın, hemen gelirim.”

Başlarıyla onayladıktan sonra sonra Bash kanepeye yerleşti, Kas de pencere denizliğine çıktı.

Darling’in yeni bir koruyucusu ve ona göz kulak olacak iki Fae prensi olduğu için memnun olarak odasından çıkıp nemli sabah havasına doğru ilerledim.

3. BÖLÜM

KAS

Kardeşimle ben küçükken babamız bir yavru kurt yakalamış ve onu bize gündönümü armağanı olarak vermişti. Kurda Fae tanrılarımızdan birinin adı olan Balder ismini vermiştik.

Yavru kurt büyümüş ve her bulduğu fırsatta sarayda dehşet saçan vahşi bir canavara dönüşmüştü. Sonunda babam onu ahıra kapamamızı istemişti. Ancak Balder eve geldiğinden beri her gece bizimle uyuduğundan ahırda tek kalınca sabaha kadar ulumuştı.

“Biri şu köpeği susturabilir mi?” demişti annem. “Babana o hayvanı eve getirmenin korkunç bir fikir olduğunu söylemiştim.”

Annem yönetemediği her şeyden nefret ederdi.

Balder’in sessiz kalmasını sağlamak için Bash’le ben onunla beraber ahırda, toprak zemini örten kuru otların arasında uyurduk.

Bash de ben de bunu pek takmıyorduk. Ahırda bizi kimse rahatsız etmiyordu. Kimse bizi izleyip yargılamıyor, neyi yanlış yaptığımızı ya da neyi doğru yapmamız gerekirken yapmadığımızı söylemiyordu.

Sonra bir gece uyandık ki Balder gitmiş, annemse tepemizde dikiliyordu. Gecenin bir yarısıydı, bu yüzden tek görebildiğimiz kanatlarının altın rengi ışıltısı ve geri kalanının karanlık silüetiydi.

“Bu kadar toza toprağa bulanmak yeter,” demişti. “Siz prens-siniz ve ona göre davranmalısınız.”

“Kurdumuz nerede?” diye sormuştu Bash.

“Kaçtı,” demişti annem ve sonra ahırın açık kapısına doğru ilerlemişti. “Gün doğmadan giyinmenizi ve toplantı salonunda olmanızı bekliyorum.”

Ancak Bash’le ben emri yok saymış ve Balder’a seslenerek ormanı aramıştık.

Sonunda da kendimizi ormanın sınırında, lagünün kumsalının başladığı noktada bulmuştuk.

Peter Pan sahilde durmuş ılık burgacına bakıyordu.

O zamanlar gölgesini çoktan yitirmişti ama annem yine de bizi onunla ilgili uyarırdı.

Hatta ona denk gelmek bir yana, onun bölgesinde olmamız bile başlı başına kötü bir fikirdi.

“Çıkabilirsiniz,” diye seslenmişti sırtı hâlâ bize dönükken. “Nefes alışınızı duyabiliyorum.”

Bash’le bakışmıştık. Cesaret edebilir miydik?

Peter Pan bizi her zaman büyülemişti. Herkesin hatırlayabildiğinden bile yaşlıydı. İnsandan çok bir efsane, bir tanrı da denebilirdi. Babam bile ondan korkardı ki babam kimseden korkmazdı.

Ağaçların arkasında gizlendiğimiz yerden ilk Bash çıkmıştı. “Kurdumuzu arıyoruz,” demişti. “Onu gördünüz mü?”

“Annen nasıl?” diye sormuştu Pan cevap vermek yerine.

Kardeşimin peşinden ben de çıkmıştım ve kum ayak parmaklarımın arasında ezilmişti.

Tinkerbelle ve Peter Pan’ın bir geçmişi olduğunu biliyorduk ancak Fae sarayında gerçeklerden çok dedikodu dönerdi. Asıl hikâyenin ne olduğundan emin değildik. Peter Pan’ın adı geçtiğinde annemin kanatlarının daha çok parladığını ama ağzının büzülerek kapandığını biliyorduk.

Tinkerbelle, Peter Pan’i hem sever hem de ondan nefret ederdi. Artık Fae Kralı’yla evli olduğundan bu sevgiyi saklamaya çalışırdı.

Ama kanatları asla yalan söylemezdi.

“Annem iyi,” diye cevap vermiştim.

“Öyle mi? Benim hayatımı kontrol etmeye çalıştığı gibi size de aynısını yapıyor mu?” Omzunun üzerinden bize bakmıştı.

Sanırım cevabı zaten biliyordu ama Bash ve ben annemle yakın olmasak da onun hakkında kötü konuşmayacaktık. Nani bizi iyi yetiştirmişti.

“Kurdunuz öldü,” demişti. “Tinkerbelle’in bu konuda bir şeyler bildiğini düşünüyorum.” Sonra da arkasını dönüp ormana doğru uzaklaşmıştı.

Bash’le bakışmıştık.

“Bu da neydi be?” diye sormuştu.

“Biliyorsam ne olayım.”

Ama sonra lagünden bir ışık girdabı yükselmişti. Ve orada dibe batmakta olan bizim ölü kurdumuzdu.

Bash bir sigara yaktı ve bana uzatmadan önce uzun bir nefes çekti. Ağaç ev sessizdi ama saat daha erken olduğundan başka türlü olmasını beklemiyordum.

“Pan gölgesini geri aldığına göre,” dedi Bask, “istersek sarayı ele geçirebiliriz. Tilly entrikalarında ve Pan’i devirmekte kararlı olabilir ama tüm bunlar ona ordusuna mal olacak.”

Sigaranın ucundan bir parça kül sallanıyordu. Çevirip ona üfledim ve közü parlayıp külü döküldü. “Fark ettim.”

“Geri istiyor muyuz ki? Sarayı yani?”

Sigarayı içime çektim ve dumanı ciğerlerimde tuttum. “Sen istiyor musun?”

Başımı berjerin geniş kenarına yasladım. Gözleri Darling’in üzerindeydi. “Çok uzun zamandır tek istediğim buydu.” İç çekti ve gözlerini ovuşturdu. “Ama artık o kadar emin değilim.”

“Monarşinin getirdiği gücü hiçbir zaman arzulamadım ama neyi özleyorum biliyor musun?” Sigarayı ona geri uzattım. “Ritüelleri. Törenleri. Gündönümü kutlamalarını. Ziyafetlerin kokusunu ve salonları dolduran müziğin kesintisiz ritmini.”

Gülümseyip başıyla onayladı ve bir anda Darling’in odası anılarımızın kusursuz kopyası olan bir illüzyonla doldu.

Fae sarayının yemek salonuydu, tavandan sarkan metal fenerler Fae büyüyle parlıyordu. Kızarmış etlerin, pastaların, otlu patateslerin ve ballı bisküvilerin kokusu.

Bakması neredeyse acı veriyordu ama hatıradan biraz daha oyalanmaktan kendimi alamadım.

Taç giymiş bir prensken Fae saray hayatının her yönünden nefret ederdim.

Bir şeyleri cepte saymak, kaybedilen şeyi özlemek ölümlü duygularıydı ama bunu her zamankinden daha iyi anlıyordum.

Var Olmayan Ülke’de her şey sonsuzdu ama hepsi kolayca kaybedilebilirdi de.

O kadar yaşlıydım ki kaybettiklerimin sayısını unutmuştum artık.

Peter Pan o kadar yaşlıydı ki kimse onun ilk ne zaman ortaya çıktığını hatırlamıyordu.

Yine de kalıcılığa ve güvenceye, ayaklarımızın altında bizim diyebileceğimiz sağlam bir şeylere açtık.

Ait olabileceğimiz bir şeye.

Akla *sevgi* kelimesi geliyordu.

Sevmek ve sevilmek.

Korktuğun için değil, mutlu olduğun için bir şeye tutunmak.

Bash dumanı içine çekti ve sigarayı yakınlardaki bir çömlekte söndürdü. “Bu kurdun bana kimi hatırlattığını biliyor musun?” Darling’in yanma kıvrılmış tüylü siyah yaratığı başıyla işaret etti.

“Balder,” dedim hemen.

Kurdun kulakları dikildi ve gözlerini açıp bize baktı.

Bash'le bakıştık.

“Balder?” dedi Bash tekrar ve kurt başını kaldırdı. Bash ânında ayağı fırlayıp yatağa doğru ilerledi. “Sen misin, oğlum?”

Kurt inil dedi ve kuyruğunu gürültüyle yatağa vurdu.

“Bu nasıl mümkün olabilir?” Bash başının arkasını kaşıdı. “Balder öleli... uzun zaman oldu.”

Zihnimin gerisinde Nani'yi duyabiliyordum, onun sözlerini kardeşime yüksek sesle tekrarladım. “Lagün verir ve lagün alır.”

Bana kaşlarını çattı.

“Bunu babam da biliyordu. Bu yüzden suya girdi.”

“Yani lagün bize Balder'ı Tink'in onu öldürmesinin üzerinden yıllar geçtikten sonra mı veriyor? Neden ki?”

Başımı iki yana salladım. “Bizim için burada olduğunu sanmıyorum. Nani'nin kurtlar hakkında ne dediğini hatırlarsın.”

“Koruma ve gücün sembolleri.”

“Mantıklı. Tabii ki Darling bizden korunmalı. Ona fahişemiz gibi davranıyoruz ve ada da bize piçliği bırakmamızı yoksa kurdun siklerimizi koparıp atacağını söylüyor.”

“Salaklaşma. Darling ona fahişe gibi davranılmasından hoşlanıyor. Ada bunun için onu ayıplamamalı.”

Haklıydı. Nedeni ne olursa olsun Darling neyi sevdiğini biliyordu ve biz kimdik ki ona karşı çıkacaktık?

Ama Bash'in yüzündeki ifadeden onun da aynı şeyi düşündüğünü anlayabiliyordum.

“Lagünde başka neyin olduğunu biliyorsun,” dedi sesi çatlayarak.

“Oralara girme,” dedim ona. “Bunu düşünmek bile istemiyorum.”

Sırtımda bir ürperti yükseldi.

Ardından Darling örtünün altında gerinip esnedi. Gözlerini açıp yanında kurdu gördüğünde de çığlığı bastı.

4. BÖLÜM

WINNIE

Yatakta yanımda yatan kocaman bir kurt vardı. Sıcaklık saçıyordu. Başımı bana doğru çevirip mavi gözleriyle baktı.

Kas ve Bash bir anda yanımda bittiler. “Sorun yok,” dedi Kas. “Görünüşe göre senden hoşlanıyor. Bu sabah doğruca yatağına geldi ve yanından ayrılmadı.”

Ânında kurtla aramda bir bağ oluştuğunu hissettim. Ve bana, *Her şey yoluna girecek*, dediğine yemin edebilirdim.

Gözlerimi ovuşturup beynimdeki sis perdesini dağıtmaya çalıştım.

Hâlâ rüya mı görüyordum?

Aslında...

“Beni yatağa siz ikiniz mi getirdiniz?” diye sordum ikizlere.

Başlarını iki yana salladılar. “Hatırlamıyor musun?” diye sordu Bash.

“Tam değil. Korsanları, Vane’i ve Cherry’yi hatırlıyorum, sonrası...”

Neden ondan sonrasını hatırlayamıyordum? Daha önce zil zurna sarhoş olmuştum, korsanlardan sonra içmediğime de neredeyse emindim.

Cherry benden yardım istemişti ama ondan sonraki her şey bulanıktı.

“Bekleyin,” dedim. “Pan gölgesini aldı mı?”

Sırıttılar.

“Aldı.” Rahat bir nefes aldım. “Çok şükür. O nerede?” Örtüyü üzerimden atıp çıplak ayaklarımla yere bastım.

“Gün ışığını karşılamak için dışarı çıktığını düşünüyorum,” dedi Kas.

“Ya Vane?” diye sordum.

Bash gözlerini devirdi ve kırılmış tırnağıyla oynadı. “Her zamanki gibi somurtup duruyor. Sanki somurtacağı bir şey varmış gibi.”

Sorumu geçiştirmişti ancak atladığı çok şey olduğu hissine kapıldım.

Ona uzandım ya da *hayır*... tam öyle değildi. Ona doğru çekildiğimi hissettim. Sanki onu... rahatlatmam gerekiyormuş gibi?

Onu *hissedebiliyordum*.

Ki bu tuhaftı.

Bu, annemle Wisconsin’de büyük bir elektrik hattının altında yaşadığımız zaman hissettiğime benzeyen, uzak bir enerji uğultusuydu.

Bash’in yüzünde hâlâ kan vardı, kırmızı ve balık pulları gibi parlayan kan. Kız kardeşinin bizi rehine olarak kullandığını hatırladım.

İkizler acılarından bahsetmeseler de hissedebiliyordum ve bunu hissedebilmem garipti, değil mi? Yoksa aramızdaki yeni dinamik bu muydu? Var Olmayan Kral gölgesini aldı diye oluşan bir tür empati alanı falan mı vardı?

Var Olmayan Ülke’nin, Var Olmayan Kral bütünken nasıl hissettirmesi gerektiğini bilmiyordum ki.

Parmak uçlarımda yükselip kollarımı Bash’in boynuna doladım. “Kız kardeşin sana bunu yaptığı için üzgünüm,” dedim ona.

Bir an kaskatı kesildi, sonra da kendini kollarıma bırakıp derin bir nefes verdi ve omuzlarını düşürdü.

Ardından Kaş’e gidip ona da sarıldım. Sevgi gösterilerinden kaçınmazdı ve saçları etrafımıza dökülerek kollarımı gıdıkladı. “Sorun yok, Darling,” dedi. “İyi olacağız.”

Geri çekildim ve muhteşem yüzünü ellerimin arasına aldım. Altın rengi parlak gözlerinin üzerindeki koyu renk kaşlarını çatmıştı. “İyi olacağınızın farkındayım ama seni seven biri tarafından ihanete uğramanın da ne demek olduğunu biliyorum.”

Başını yukarı aşağı salladı.

Davranışlarındaki en ufak değişimi bile yakaladım. Acının bir nebze olsun hafiflediğini.

İkizler ve Fae sarayı konusunda hâlâ yapmamız gerekenler vardı ama önce...

“Var Olmayan Kral nerede? Gölgesi varken farklı mı? Görmek istiyorum.”

“Her zamanki gibi emirler yağıdırıyor,” dedi Bash homurdanarak. “Senin yerinde olsam sahile bakardım.”

Koridora çıkacakken odanın kapısında durdum. “Bize pankek yapar mısın? Kutlamak için?” Yemek bahsi geçtiği gibi midem guruldadı. Açlıktan ölüyordum ve daha da iyisi iştahım yerindeydi. “Siz böğürtlen toplamaya giderken ben de Var Olmayan Kral’ı getireyim mi? Ne dersiniz?”

İkizler birbirlerine baktı ve derinden gelen çan seslerini duydum.

“Bunu evet olarak alıyorum,” deyip koridora doğru ilerledim.

Pan’in yanına yalnız gitmeye niyetliydim ama çıkarken parke zeminde kurt tırnaklarının uzaktan gelen tıkırtısını duydum.

Çıktığımda çatı katı boştu ama kuşlar Var Olmayan Ülke Ağacı’nda yüksek sesle cıvıldıyordu.

Onlara, “Günaydın,” dedim ve birkaçı dallardan havalanıp kanat çırparak bir tüy girdabı eşliğinde beni takip etti.

Kurt da artık yanımdaydı.

Hiç evcil hayvanım olmamıştı. Şey hariç... Yıllar önce apartmanlarımızdan birinde bir sokak kedisi vardı. Onu tonbalığıyla beslerdim. Kış bastırana kadar birkaç ay takılmıştı, sonra da onu bir daha görmemiştim.

Hele kurdum hiç olmamıştı.

“Neden beni takip ediyorsun?” diye sordum balkona çıkan kapıları açarken.

Kurdun bana cevap vermesini beklemiyordum ama bir şekilde cevabını hissettim.

Koruma.

Durdum ve ona baktım. Gözlerime bakmak için boynunu bükte.

“Demin benimle konuştun mu?”

Uzun, gür kuyruğu arkasında sallandı.

“Bu, Var Olmayan Ülke’de yaşadığım en tuhaf sabah ve zamanında yatağa zincirlendiğim de oldu.”

Merdivenden inerken kurt da peşimden geldi ve sonra arka bahçeyi geçtiğim sırada da beni takip etmeye devam etti.

Toprak patikanın sonunda durduğumuzda okyanusa bakan kumsalda Peter Pan’i gördüm. Güneş ufuk çizgisinde bir ateş şeridi oluşturmaya başlamıştı.

Kurda baktım. “Gitme vakti,” dedim.

O da, *Hayır*, diye karşılık verdi.

“Bir kurtla konuşuyorum,” diye mırıldandım. “Belki de ölmüşümdür.” Sonra da, “Korumak için buradaysan, senin yanında Peter Pan’in yanında olduğumdan daha güvende değilim,” dedim ona.

Kurt bana gözlerini kırpıştırarak baktı.

“Hadi git,” dedim tekrar. “Onunla yalnız kalmaya ihtiyacım var.”

Sonra ikimiz de dikkatimizi Pan'e, parlayan okyanus dalgalarına karşı duran sırt hatlarına çevirdik.

İyi. Kurt çalılarının arasına daldı ve ben de kıyıya indim.

Okyanusun dalgalarıyla Pan'in arasında durmak için etraftan dolandığımda gözlerinin kapalı, kollarını dizlerine dolamış olduğunu gördüm. "Otur," diye emretti.

Göğsümün ortasında tam parmak basamadığım ve ismi olması gerekirmiş gibi gelen ama olmayan, farkındalık misali bir kıvılcım yandı.

Daha önce hiç gitmediğim bir şehre girmişim de her nasılsa tüm yolların nereye çıktığını biliyormuşum gibiydi.

"Buralarda dolanıyor," dedi Pan, gözleri hâlâ kapalıydı. "Onu her yerde hissedebiliyorum, senin üzerinde bile."

Kurdu kastettiğini anlamam bir saniyemi aldı.

Sahilin kenarında, eğretili otları ve palmye yapraklarının arasında siyah bir kürk görünüp kayboldu.

"Bizi biraz yalnız bırakacağını söylemişti."

Pan tek gözüyle bana baktı. "Şimdi de kurtlarla mı konuşuyorsun?"

Omuz silktim. "Öyle görünüyor."

"Otur, Darling."

Bağdaş kurup oturdum. Yanımda tıpkı kurt gibi sıcacıktı ve onu çevreleyen yeni enerjinin tenimde titreştiğini hissettiğime yemin edebilirdim.

Her şey uğulduyordu ve nedense tam olarak kendi vücudumda değilmişim gibi geliyordu.

"Gölgeni aldın," dedim.

"Aldım."

"Nasıl hissediyorsun?"

Burnundan bir nefes kaçtı ve sonra başını eğdi. “Rahatlayacağımı düşünmüştüm. Rahatlama *hissediyorum*. Ama...” Başını kaldırdı ve gözlerini kısarak ufuk çizgisine baktı.

“Ama ne?”

“Bir şeyi kaybedebileceğini öğrendiğinde, onu tekrar kaybedebileceğin korkusundan kurtulmak kolay olmuyor.”

Bir açıdan onu anlıyordum. Aklımı kaybetmekten korktuğum zamanların üzerinden çok geçmemişti.

Ama güç başka bir şeydi. Vane’le büyük meşe ağacı hakkında yaptığımız konuşmayı düşünmeden edemedim. Kendimi o meşe olduğuma inandırmıştım, dirençli ve kararlıydım ama bu güçlü adamları tanıdıkça güç kavramını dahi zar zor anlayabildiğimi fark ediyordum.

Ben, gövdesi eğilip bükülmüş, ışığa doğru uzanmaya çalışan bir ağaçtım; öyle kırılındım ki her fırtınada dallarım gıcırda ve köklerim yerinde kalabilme umuduyla toprağa tutunurdu.

Asgari düzeyi biliyordum ancak...

Ben hiç güçlü olmamıştım.

Pan’e doğru eğilip koluna girdim, başımı omzuna yasladım ve onu bu konuda bir iki şey bildiğime ikna etmeye çalıştım. “Bu sefer farklı olacak.”

“Çok emin konuşuyorsun.”

“Eminim. Artık Tinkerbelle yok.”

Dilini şaklattı. “Evet ama yakında Timsah olacak.”

“Eminim Vane kardeşiyle başa çıkmamızda bize yardımcı olabilir.”

Pan başıyla onayladı.

Dikkatimizi okyanusa ve aydınlanmakta olan sabah göğüne verdik. Pembe, mor, sarı ve turuncu tonları ince bulutların arasından yayılıyordu. Bir martı sürüsü uçup gitti.

Yakınlarda bir yerden tik tak sesleri duydum.

“Bu ses de ne?”

Pan kaşlarını çattı. “Neyi kastediyorsun?”

“Saat gibi.”

Bana şüpheyile baktıktan sonra arkasına yaslanıp cebini karıştırdı ve zincirsiz bir cep saati çıkardı. “Bu mu?”

Üzerini örten bir şey olmadığından tik tak sesleri daha yüksek çıkıyordu. Saati alıp elimde çevirdiğimde ön yüzünde ince işçilikli bir oyma ve arka yüzünde de bir yazı olduğunu gördüm.

Arkasını okudum. “Kemik Cemiyeti?”

Pan ona baktı. “Evet. Zamanın mucitleri olduklarını iddia ediyorlar. Yedi Ada’da tek saat yapanlar onlar.”

“İlginç.”

“Pek değil.”

“Adı Kemik Cemiyeti olan her şey ilginçtir. Neden bu isim?”

“Bilmem. Sormak hiç aklıma gelmedi. Zaman benim için hiçbir şey ifade etmiyor.”

Saatin üstündeki tuşa bastım ve ön kısmı açılarak kadrani ortaya çıkardı.

Akrep ve yelkovan 7:02’yi gösteriyordu.

“Saat doğru mu?”

“Bilemem.”

“Peki sen nasıl...”

“Şşşt, Darling,” dedi ve saati alıp kapadı. “Bak.”

Güneşin ilk ışıkları ufukta belirdi ve Peter Pan nefes verdi.

Yüzlerce gündeğümü görmüştüm. Kabul etmek lazım ki hepsi de olağüstüydü çünkü her biri farklıydı.

Ama bu seferki umurumda değildi.

Işığı izlemek yerine Peter Pan’i izledim.

Gözlerini kıstığında kazayakları gerildi. Ağzı aralandı, dudaklarını ıslattı ve sonra derin bir nefes alıp tutarken kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık belirdi.

Gözleri nemlendi.

“Çok güzel,” diye fısıldadı.

“Öyle,” dedim.

Bana baktı ve bakışları ağızma indi.

“Seni özledim,” diye itiraf etti.

“Güneşten de mi fazla?” diye karşılık verdim.

Güldü ve elimi dudaklarına götürüp üstünü nazikçe öptü.

“Işığı ve sıcaklığı özledim ama ikisi de senin yanında sönük kalıyor, Darling.”

“Gölgeni geri aldın ve şimdi de romantik mi oldun?” diye ona takıldım ama sesindeki ciddiyeti duymak mideme takla attırdı.

Peter Pan gibi bir adamı evcilleştirmenin yolu yoktu ama yine de bana onun başka kimsede olmayan bir parçası bahşedilmiş gibi hissediyordum ve elimde zaten çok az şeyim varken bu, sahip olduğum en derin şey olabilirdi.

“Romantik,” dedi küçümseyen bir tavırla. “Aydınlıkta sana bir kraliçe gibi davranacağım ama karanlık çöktüğünde benim fahişem olacaksın.”

Yanaklarım yanmaya başladı. “Bu hoşuma gider.”

“Öyle mi?”

“Evet. Hem de çok.”

Gözlerine aç bir bakış geldi, tenime dokunuşu daha talepkâr oldu ve elimde olmadan ona tepki verdim çünkü hep böyle yapıyordum.

Görünüşe göre şu an iki katı fazlaydı. Çünkü büyüyen arzusunu hissedebiliyordum. Sadece havada titreşmekle kalmıyor, bir şekilde karnıma, göğsüme ve bacaklarımın arasına sokuluyordu.

“Çok uzun zamandır güneşin doğuşunun tadını ilk kez çıkardığınızı biliyorum ama bir süreliğine karanlığa dönmeye ne dersin?” diye sordum.

Nefes alınca burun delikleri genişledi ve sonra üzerime atıldığı gibi ağızını benimkine yapıştırdı. Öpücüğü beni yiyip bitiri-

yordu ve dili benimkiyle buluşmak için dışarı çıkıp tekrar içeri daldı, her şeyimle tadıma baktı.

“Gölgem olmadan sana sahip olmak ilahi bir zevkti,” dedi ağzıma doğru ve sonra beni tekrar öpüp altdudağımı ısırdı. “Gölgemle sana sahip olmaksa canıma okuyabilir.” Beni kuma doğru sırtüstü itti ve bedenim onunkinin altında kayboldu. Ânında sertleşmişti, ereksiyonu tenime batıyordu ve artık onu kurtaracak bir Darling’e ihtiyacı olmamasına rağmen beni hâlâ istediği için rahatladığımı fark ettim.

Ben onun gömleğini yırtarken o da benim elbisemi parçaladı. Ellerimi vücudunun sert çıkıntılarında gezdirdim. Taştan oyulmuş gibiydi, güneş kadar sıcak teni ikimizi de ısıttı.

“Seni güneş doğarken becermek istiyorum,” dedi.

“O zaman ne duruyorsun?” diye sordum biraz nefes nefese.

Pantolonunun fermuarını açtı ve ânında aletin sıcaklığını girişimde hissettim.

Öpüşmemiz daha tutkulu hâle geldiğinde içim hopladı ve tek hamlede içime girdi.

Nefesim kesildi.

“Benim için şimdiden çok ıslaksın, Darling,” dedi, sesi etkilmiş gibiydi.

Kendini tekrar içime itti ve temposunu artırdı, beni kuma bastırarak sertçe beceriyordu. Aleti içimde kapkalındı ve sonra...

Durup içimden çıktı, beni birden soğuk ve bomboş bıraktı.

“Sorun ne?” diye sordum.

Kollarını bana doladı ve beni havaya kaldırdı.

“Aman Tanrım! Pan!” Bizi eve, mutfağın içine uçururken boynuna sıkıca sarıldım.

Kapıdan içeri daldık. Beni en yakın duvara geriletti ve havaya kaldırıp bacaklarımı beline doladı. Beni duvara yaslamış beceriyor, her hamlesinde hırıliyordu. Sonra bizi diğer odaya götürdü, masaya çarptı ve vazoyu devirdi. Kenardan su aktı.

Ağız tekrar benimkini buldu, dillerimiz birbirinin üzerinde kayıyordu; tek nefeste sıcaklık, açlık ve yıkım.

Ama sonra sehpaye çarptı, son saniyede bizi döndürdü ve böylece yere düştüğümüzde o sırtüstü yatmış, ben de aletine gömülmüştüm.

Başımızı kaldırdığımızda Vane'i deri koltuklardan birinde, kucağında açık bir kitap ve elinde koyu renkli bir sıvıyla dolu bir bardakla oturur bulduk.

Pan'in üzerinden kalkacakmışım gibi kalçalarımı oynattım ve o beni belimden yakalayıp aletinin üzerinde tuttu. "I-ıh," diye uyardı.

Vane'in gözleri ânında karardı.

"Eğleniyorsun galiba, Darling?" diye sordu Vane ama sesinde biraz alaycılık vardı.

"Bize katılsan daha çok eğlenirdim."

Pan beni birkaç santim kaldırdı, sonra da boğazımdan bir çığlık kopmasına neden olacak şekilde geri oturttu.

Vane öne doğru eğildi. "Neden mezarda değildin?"

"Vane," dedi Pan, aletinin başı içimde şişiyordu. "Darling'in içine gömülüyüm. Bunu şimdi yapmak zorunda mıyız?"

"Soruya cevap ver, Winnie Darling," dedi Vane.

"Hatırlayamıyorum," dedim.

Vane ayağa kalktı, beni boğazımdan yakaladı ve Pan'in üzerinden çekip aldı. Pan hayal kırıklığıyla homurdandı.

"Emrimi neden hiçe saydın?" Vane'in gölgesi boğazının arkasında gürlüyordu.

Elimi bileğine dolayarak parmaklarını biraz gevşetmeye çalıştım. Parmak uçlarıma kaldırılmışım ve tamamen çıplaktım. Burada yapabileceğim pek hamle yoktu.

Vane'in kapkara gözleri üzerime dikildiğinde içimi saran dehşete, tedirginliğe ve midemin bulanmasına hazırlanarak kassıldım.

Ama hiçbirisi olmadı.

Vane'in gözleri çizgi hâline gelene kadar kısıldı. "Kanıyor musun?" diye sordu ve beni baştan ayağa süzdü.

"Hayır."

"O zaman dehşete nasıl dayanıyorsun?"

"Belki de senin saçmalıklarını yok saymayı öğrenmiştir," dedi Pan arkamdan.

"Kimse beni yok saymayı öğrenemez."

Pan göğsünü sırtıma yaslayıp beni Vane'den yavaşça uzaklaştırdı ve Vane'in elini kendisinininkiyle değiştirdi, uzun parmakları boğazımın yarısını sardı.

"Benim için ona bak sadece," dedi Pan, diğer eliyle mememi yoğuruyor ve meme ucumu parmaklarının arasında çeviriyordu.

Acı klitorisimde zevke dönüşürken tısladım ve bacaklarımı birbirine bastırdım.

"Darling fahişemize bir bak, çıplak ve bizim için hazır." Mememi bıraktı ve elini karnımdan aşağıya, klitorisimin üzerine kaydırды. Ben altında kıvranırken boğazımı daha da sıkı kavradı. Parmakları ıslaklığıma kaydığında hepimiz ne kadar uyarıldığımın kanıtını duyduk.

"Bu ıslak amcık sikilmek için yalvarıyor."

Vane'in burun delikleri genişledi ve yanımıza yaklaştı. Gözleri hâlâ karaydı ama vücudunda yeni bir ilgi uyanmıştı. Pantolonundaki sert çıkıntıyı görebiliyordum.

"Aletini içine sok," diye devam etti Pan, burnunun ucunu boynumun yanında gezdirirken sonraki sözlerini kulağımın hassas tenine üflemiş oldu. "Senin adını haykırdığı sırada onu susturmak için sikimi ağzına sokacağım."

Karanlık arzu içimde girdap gibi döndü. Klitorisim şimdi muhtaç ve şişmiş durumdaydı ama Pan avucunu açıp beni kendisine hapsetti.

“Hadi onu kullanalım, Vane. Sen ve ben.”

Tanrım, bunu istiyordum.

Onların şiddetleri ve günahlarıyla kuşatılmak istiyordum.

Vajinamın duvarları bu fikirle kasıldı ve Pan’ın kadınlığının üzerindeki eline karşı biraz olsun sürtünmek için parmak uçlarıma yükseldim.

“Yaramaz Darling seni,” diye fısıldadı kulağıma ve bir anda onun emriyle aklım gitti.

“Lütfen, Pan,” dedim, gözlerim kapanıyordu.

“Lütfen ne, Darling?”

“Ben... İstiyorum...”

İki parmağını içime daldırdı ve sonra klitorisimle oynamak için başparmağını kullandı.

Ona doğru yaslanarak inledim.

Islak parmaklarını ağzıma götürüp beni kendi zevk suyuma buladığında Vane’in saçları bembeyaz oldu.

“Ne diyorsun, Karanlık Olan?” diye sordu Pan. “Sürtüğümüze hak ettiği gibi davranalım hadi.”

Vane saniyeler içinde soyundu ve hemen ardından beni Pan’den koparıp aldı.

Beni döndürüp bir kolunu belime doladı ve sonra Pan’e dönük olacağımız şekilde deri koltuklardan birine oturdu.

Vane bacaklarımı dizlerinin üzerinden atıp beni açarken karşıımızdaki Peter Pan’in yüzünde karanlık bir açlık vardı ve Vane tam da o anda kalın aletini içime soktu.

Düzenleme
Ny.Özlem

5. BÖLÜM

PETER PAN

Darling'in becerilmesini izlemek yeni favori hobimdi.

Vane içine girip onu doldurduğunda, taşakları amcığına tamamen dayandığında ağzı birden açıldı.

Bu kız nasıl bir hazdı böyle.

Gölgem kıvrılıp göğsümde nabız gibi atmaya başladı ve güçle dolup taşım. Ne istersem alıp ne istersem yapabileceğim ve hiçbir şeyin bana dokunamayacağı hissi beni tüketiyordu.

Kanepeye devrilip aletimi avuçladım ve onların zevklerine batmalarını izlerken ben de kendi zevkime daldım.

Onlar bu adadaki en önemli kişilerden ikisiydi ve Vane'in onunla olmakla başa çıkabileceğini bilmem gerekiyordu.

İkisini de hayatımda tutabileceğimi ve birinin diğerini öldürmesinden endişelenmeme gerek olmadığını.

Darling'in Ölüm Gölgesi'nin dehşetini yok sayabilmesi iyiye işaretti.

Olabilecek en iyi sonuç buydu.

Vane onun kadınlığını cezalandırırken ve zevk sularından sıırıslıklam olmuş aletinin kalın kökünü ona saplarken inliyordu. Vane'in parmakları Darling'in kalçalarını morartacak kadar sertçe kavramış, onu kucağına bastırıyordu.

Darling'in bacakları izleyebilmem için ardına kadar açıldı.

Vane neyi sevdiğimi biliyordu.

Darling'in onun aletinin üzerinde zıplaması Rönesans sanatının güzelliğine rakip olabilirdi.

Aletim elimde zonkluyor, ucunda zevk suyum parlıyordu. Kafamdaki baskı artıyor, rahatlama arzusu beynimi boşaltıyordu.

“Siktir, Vane,” dedi Darling tiz ve ince sesiyle.

Odayı hızla geçtim. Vane, Darling’in saçını kavradı ve başını geriye doğru çekti.

“Al onu, Win. Kral’ın boğazına boşalmasını sağla.”

Darling dudaklarını benim için açtı, çok istekliydi.

Kendimi ıslak ağzının içine doğru ittim. Yanakları aletimin etrafında çukurlaştı.

“Siktir, Darling,” dedim.

Darling, Vane’in bacaklarından destek alırken Vane de onu aletimin üzerinde ileri geri hareket ettirmek için saçlarını daha da sıkı kavradı.

Darling boğuluyordu.

Devam ettim.

Sikime doğru inledi ve sonra parmaklarını klitorisine kaydırды.

Vane onun saçlarını bırakıp iki bileğini de kavradığı gibi geriye büktü.

Darling aletimi emmeye devam ederken kaşlarını çattı ve çok tatlı göründü.

“Sıra sende değil, Darling,” dedim baskı doruğa ulaşırken. “Sadece biz sana boşal dediğimizde boşalacaksın.”

Ki bu da çok sürmeyecekti.

Daha fazla dayanamıyordum.

Dayanmak istemiyordum.

Karnımdaki gerilim ve aletimdeki baskı katlanamayacağım kadar fazlaydı.

Aletimi daha derine ittim ve yüksek bir iniltiyle boğazına boşaldım.

Bana baktığı sırada gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Bir kere daha fişkırdım ve aletim dilinin üzerinde zonkladı. Tatmin olmuş ve tükenmiş gölgem derimin altında kıvranıyordu.

Ağzından çıktığımda onu çenesinden tuttum. “Göreyim, Darling.”

Dilini çıkardı. Sadece hafif bir döl parıltısı vardı. Kalanını yutmuştu. “Aferin kızıma.”

“İşimi bilirim,” dedi gözyaşları yüzünden aşağı akarken. Bir damlayı sildim ve sonra yere çöktüm.

“Şimdi uslu bir kız ol ve gel yüzüme otur.”

6. BÖLÜM

WINNIE

Vane beni üzerinden kaldırıp ayağa kalktı ve Peter Pan'e doğru yönlendirdi.

“Dizlerinin üzerine, Win,” diye emretti Vane.

Dizlerimi Pan'in başının iki yanına yerleştirdim ve onun en hassas bölgemin hemen altında hissedince elimde olmadan kasıldım.

Vane önümde duruyordu. Pan'in menisinin peşinden kendininkileri yutturacaktı.

“Aç bakalım, Darling,” dedi, çok da uzun olmayan bir zaman önce ağzıma tükürüp artık onu alamayacağımı söylediğinde kullandığı sözleri yineleyerek.

Bize bir de şimdi bakın.

Görev bilinciyle ağzımı açıp dilimi çıkardım ve o da aletini içeri kaydırıp beni doldurdu.

Onu almak Pan'den çok daha zordu ama elimden geleni yapıyordum.

Altta Pan'in ağzı kadınlığımı emer, diliyle fiskeler indirir ve içimdeki baskıyı artırırken gitgide daha kolay geldi.

Vane ağzımı becerirken Pan de kendi ağzıyla kadınlığımı beceriyordu.

O kadar islanmıştım ki Var Olmayan Kral'ı boğmayışıma şaşıırıyordum.

Vane'in aletinin etrafında inledim ve o da göğsünün derinliklerinden bir hırıltı kopardı.

Pan klitorisimi emince benim vızıldayıp elektriklendi ve ikisi için de parlamaya hazırdım.

“Her ne yapıyorsan,” dedi Vane, “devam et. Uslu bir kız gibi sikime mırıldanıyor.”

Pan kollarını bacaklarıma dolayıp beni iyice yüzüne çekti.

Gırtlığımdan dökülen inleme Vane’in aleti boyunca titreşti neredeyse.

“Aynen böyle, Win.” Saçıma arkadan kavradı. “Durma.”

Dilimi aletinde döndürdüm, sonra Pan tekrar klitorisime geçtiğinde elimi köküne sardım.

Orgazm beni hazırlıksız yakaladı. Bir an için zevk kadınlığımda uğuldarken sonraki an dalga dalga üzerime çöktü.

Sarsıldım. Vane kendini daha derine itti.

Zevk içimde titredi ve inledim, ta ki Vane boğulacağım kadar derine dalana kadar. Geri çekilmeye, nefes almaya çalıştım ama kontrol ondaydı ve izin vermiyordu.

Bir kere, iki kere daha kalçasını ittirip ağzımı becerdi, sonra boğazıma doğru patladı.

Klitorisimi emen Pan’ın ağzında kıvrandım, orgazm o kadar baş döndürücüydü ki uçuyormuşum gibi hissediyordum.

Vane duraksadı. Keskin bir nefes aldı. Sonra dilimin arkası bir tur daha meni doldu.

Pan kollarını bacaklarıma dolamış, benden alabileceği zevkin son zerresini de alana kadar bedenimi sabit durmaya zorluyordu.

“Siktir,” dedi Vane nefesinin arasından. Göğsü kabarıp iniyor ve karın kasları kasılıyordu, her sert kas çıkıntısının arasındaki çizgiler derinleşti.

Vücudu hafif terlemişti ve Karanlık Olan’ı biraz dağınık, benim yüzümden tükenmiş görmek çok ateşliydi.

Eli saçımdayken beni kendisinden ayırdı, sonra dudaklarını tekrar bir damla meniyle boyadı. “Bana bak,” diye emretti.

Başparmağını dölünün üzerinde gezdirip tekrar ağzıma soktu. “Kalanı temizle.”

Bunu yaptığımda da siyah gözleri ışıldayarak memnuniyetle nefes verdi.

“Bizim küçük, uslu Darling fahişemiz,” dedi Pan altımdan çıktıktan sonra. “Karnın dölllerimizle dolu.” Kolunu bana doladı, eli göbek deliğimin hemen üzerindeydi. “Tam da sevdiğimiz gibi.” Üzerime eğilip boynumun kıvrımına nazik bir öpücük kondurunca hem bu adamların sertlikleriyle yumuşaklıklarına hem de Pan’ın şefkatinin sıcak tenimi gıdıklayan nefesine gülmekten kendimi alamadım.

Şu anda göğsümde bir sıcaklık vardı ve bu sevdiğim şekilde becerilmekten kaynaklanmıyordu.

Başka bir şeydi bu.

Daha derin bir şey.

Bu adamlar benimdi, ben de onların ve...

Midem çalkalandı. Elimi ağzıma kapadım.

“Win?” Vane’in kaşları endişeyle çatıldı. “Ne oldu?”

Pan gelip onun yanında durdu. “Darling?”

“Ben pek... Kafam hiç...”

“Lanet olsun,” dedi Vane ve Pan’e dik dik baktı. “Aşırıya kaçtık. Sana dikkatli olmamız gerektiğini söylemişim ve...”

“O iyi,” dedi Pan. “Sadece yemeğe ihtiyacı var. Bash!”

“Bekle,” dedim çatı katı biraz dönerken ve onlardan birine uzandım.

Vane ânında yanımdaydı.

“Bir yerin acıyor mu?” diye sordu.

Hayır, sadece biraz midem bulanıyor, demek üzereydim ki başıma şiddetli bir acı saplandı.

İnledim ve Vane’in kollarına yığıldım.

“Bir terslik var,” dedi hırlayarak.

“Siktir, görüyorum,” dedi Pan.

“Sadece... ben... yapabilirim...”

“Belki hava almaya ihtiyacı vardır,” diye önerdi Vane.

“Sanırım ben...”

Her şey bulanıklaştı. Çocuklar lekeli gölgelerden ibaret kaldılar ve kafamın içinde daha önce olmayan bir çınlama, zihnimin uzak karanlık köşelerinde bir fısıltı vardı.

Bırak gireyim.

Bırak gireyim.

Ve sonra her şey karardı.

7. BÖLÜM

PETER PAN

Darling yere yığıldı ve Vane onu kolayca kucaklayıp göğsüne yasladı.

Çenesinin altından dürtüp adını söyledim ama baygındı.

“Bir terslik var,” dedi Vane bana, gözleri kararmıştı ve sesi gürlüyordu.

“Siktir, görüyorum.”

“Cherry hangi cehennemde? Biz Hook’un oradayken bir şey olmuş.”

“Onu bana ver.”

Vane’in kaşları daha da çatıldı. “Siktir git.” Darling’i benden uzak tutmak için vücudunu döndürdü.

“Şimdi de sahiplenici bir pislik mi oldun? Daha yeni *ona* siktir olup gitmesini söylüyordun.”

Bana dik dik baktı. “Bir adam fikrini değiştiremez mi?”

İkizler mutfağa girdiklerinde kahkahaları çatı katma doğru süzüldü. Büyükanneleri ve onun böğürtlen şurubu tarifi hakkında bir hikâye anlatıyorlardı.

“Çocuklar,” diye seslendim.

Çatı katma girdiler ve orada çıplak duran üçümüze baktılar.

Bash’in ağzı açık kaldı. “Sikiş partisi verdiniz de bizim eve gelmemizi bekleyemediniz mi?”

Kas, hâlâ Vane’in kollarında olan Darling’in yanına geldi ve nemli saçlarını gözlerinden çekti. “Onun nesi var?”

“Bilmiyoruz,” dedi Vane. “Öylece bayıldı.”

“Onu kanepeye götür,” diye emretti Kas.

Genelde sürgün prenslerin emirlerine uymazdık ama Kas büyükannesinden ölümlülere ait hastalıklar hakkında bir iki şey öğrenmişti.

Vane, Darling’i L koltuğa götürdü ve nazikçe köşeye yatırdı. Kas yastıklardan birini alıp Darling’in dizlerinin altına koydu, ikincisini de ayaklarının altına koyup bacaklarını yukarı kaldırdı.

Kulağını onun göğsüne dayadı.

Yakınında olmasam da kalbinin atışını duyabiliyordum. Sabit bir ritimdi.

Solunumu da iyiydi.

Aslında duyabildiğim, hissedebildiğim ve görebildiğim her şey bana onun iyi olduğunu söylüyordu.

“Hasta mı?” diye sordu Bash ve odanın ortasındaki sehpanın kenarına oturdu.

“Var Olmayan Ülke’de kimse hastalanmaz.” Darling’in yanına çömelip yüzünü inceledim.

“Darling teknik olarak Var Olmayan Ülke’den değil,” diye belirtti Bash. Elinde bir avuç böğürtlen vardı ve bir tanesini ağzına attı. “Belki de onu ölümlüler diyarına götürmeliyiz.”

Sehpada onun yanına oturdum ve elindeki meyvelerden birini çaldım. “Gözümün önünden ayrılmayacak.”

“O zaman ne yapmak istiyorsun?”

O baygın kaldıkça daha da kötü hissetmeye başladım. Kırılgan Darling kızımızı bayıltana kadar becermişiz gibi davranabilirdim. Ama uyanmıyordu.

Ne sikim oluyordu böyle?

Tırnaklar parke zeminde tıkırdadı ve bir an sonra kurt döndü. Bana onaylamayan bir bakışla baktığına *yemin edebilirdim*.

“Sen de siktir olup gidebilirsin,” dedim ona.

Benden uzaklaşıp kanepeye zıplayarak Darling’in yanına sokuldu.

“Pan,” dedi Vane ikna etmek için.

“Evet, biliyorum.” Göğsüme yeni bir ağırlık çökerken elimi saçlarımdan geçirip seçeneklerimi değerlendirdim. Bir zamanlar, gölgemi kaybetmeden önce, Var Olmayan Ülke’deki her şeyi değiştirebilirdim. Bir şeyleri yoktan var edebilirdim.

Ama birini iyileştirmek? Çok daha karmaşıktı, o kadar güvenli değildi ve risk almaya asla değmezdi.

Saniyeler kafamda geçip gider ve Darling hâlâ uyanmazken içim içimi yiyordu.

Sorunun ne olduğu bilseydim onu iyileştirmeye çalışabilirdim. Hiçbir şey hissetmiyordum ve asıl sorun da buydu.

Aslında... onda garip bir durgunluk vardı. Gölge yokken bile onun yakınlığının uğultusunu, varlığının sıcaklığını hissedebiliyordum.

Şimdiyse o sadece sessizdi.

Çaresizlikten nefret ediyordum.

Yardım istemektense daha da nefret ediyordum.

Ama öylece oturup en iyisini umacak da değildim.

Darling söz konusuysa bu mümkün değildi.

Vane’e baktım. “Git Smee’yi getir,” dedim ona. “Ve acele et.”

Karşı çıkmadı. Tereddüt etmedi. Saniyeler içinde giyinip çıktı.

Kalbinin nasıl da hızlı attığını yok saymak zordu.

Vane de en az benim kadar endişeliydi.

8. BÖLÜM

BASH

Biz Karanlık Olan'ın korsanla beraber dönmesini beklerken, Peter Pan çatı katında volta atıp duruyordu ve ben de arıza ailemizle edeceğimiz kahvaltı artık askıya alınmış olsa da mutfakta kendimi oyalıyordum.

Ellerimi meşgul etmek tam da ihtiyacım olan dikkat dağıtıcıydı. Mutfakta olmayı hep sevmiştim. Annemden bana miras kalan tek şey buydu, gerçi o aslında hiç sevmezdi.

Kas'le bana görevlerimiz ve Fae sarayının taç giymiş prensleri olarak rollerimiz hakkında ders verirken bize nereden geldiğini ve bulunduğu konuma ulaşmak için yaptığı fedakârlıkları hatırlatır dururdu.

Ve beni mutfakta, yaklaşan akşam yemeği için çalışanlara malzemeleri ölçmelerinde, dökmelerinde ve karıştırmalarında yardım ederken bulduğunda neredeyse kaburgalarımın birini kırardı.

Damarlarında sıradan Fae kanı akıyor olabilirdi ama ellerimizle çalışmak artık bize yakışmazmış gibi davranmak istiyordu.

Nani, Tinkerbelle'den çok daha önce kraliçeydi ve o öldüğü güne kadar elleriyle çalışmıştı.

“Darling için mi endişeleniyorsun?” diye sordu Kas arkamdaki tezgâha zıplarken.

Kutudan un aldım. “Pek değil. Bence gerçekten bir sorun olsaydı Pan ya da Vane bilirdi.”

“Ona kötü davrandığımızı mı düşünüyorsun?” diye sordu.
“Ah, kesinlikle.”

Güldü. “Hepimiz ahlaksız pislikleriz. Muhtemelen biz olmadan daha iyi olurdu.”

Omzumun üzerinden ikizime baktım. Hâlâ üstsüzdü. Genelde öyleydik. Çıplak teninde güneşi ve Var Olmayan Ülke okyanusunun esintisini hissetmenin insanı kıyafetlerinden ânın-da nefret ettiren bir yanı vardı.

Ayrıca üstsüz daha iyi görünüyordum.

“Kendi adına konuş,” dedim Kas’e. “Bence ben varken daha iyi.”

İkizim tekrar güldü ve gözlerini devirdi, sonra da havaya bir böğürtlen atıp ağzıyla yakaladı.

“Tahtımızı geri alırsak ne yapacağımızı düşünebildin mi?”

Bir yumurta kırdım ve akı çatlaktan döküldü. “Faeler daima kraliyet soyunun sarayda oturmasını, evlenmesini ve bir vâris vermek için çabalayıp durmasını beklemiştir.”

“Evet.”

“Aslında sevgili kardeşimizin henüz evlenmemiş olmasına şaşırdım.”

“O hep kendi bildiğini okurdu.”

Tilly’nin tüm bunlarla ne amaçladığını merak ettim. Kendisinden beklendiğini düşündüğü şeyi yapıyordu ama yine de bir kraliçenin tüm geleneksel rollerinden kaçınıyordu.

Kardeşim malzemeleri toprak kâseye koyduktan sonra çekmecedен tahta kaşıklardan birini alıp karıştırmaya başladım. “Dördümüzün de Darling kraliçemizle Fae sarayında yaşadığımızı hayal edebiliyor musun?”

Kas’le bakiştık.

Bu çok saçma bir düşünce, dedi kardeşim kendi dilimizde.

“Sakın aklınızdan bile geçirmeyin,” dedi Pan kapı aralığından.

Elinde bir içki vardı. Kadehi kaldırıp kafaya dikti. “Ama...” diye ekledi ve içki yakınca keskin bir nefes aldı. “Burası kraliyet

evi değil.” Gözleri uzaklara daldı. “Ona yeni bir tane inşa edebiliriz. Kraliçeye yakışır bir kale.”

“Üç kral ve bir Karanlık Olan mı?” dedi Kas arkamdan. Sesindeki alaycılığı hepimiz duyabiliyorduk.

İşte bu saçma bir düşünce, dedim ona.

Pan kapı çerçevesine yaslandı, gözleri hâlâ yan odadaki kanepede yatan Darling’in üzerindeydi. “Hep tek çatı altına toplanmış bir Var Olmayan Ülke hayal etmişimdir.” Elindeki boş bardağa baktı ve güneş ışınlarını kristalde yakalamak için çevirip durdu. “Bu saçma bir düşünce mi?” Başını tekrar kaldırdığında mavi gözleri bize dikilmişti.

Yani dilimizi anlıyordu.

Hep mi öyleydi?

Yoksa gölgesi döndü diye miydi?

“Artık kapışmak ve arkadan iş çevirmek yok mu?” dedi Kas. “Kulağa rüya gibi geliyor.”

Pan başıyla onayladı. “Bir Var Olmayan Ülke rüyası. Asla uyanmak istemediğim bir rüya.”

Tam o sırada ön kapı dan diye açıldı. Kırık menteşeleri üzerinde çatırdadı.

Pankek hamurunu bıraktım ve Pan’i çatı katına kadar takip ederken ikizim de peşimden geldi.

Vane ve Smee de o sırada merdivenden çıkıyordu.

“Seni ikna edebilmesine çok şaşırdım, Smee,” dedim.

Üst birkaç düğmesini göğsüne yaptırdığı tuhaf amblemi gözler önüne serecek şekilde açık bıraktığı tüllü, kolsuz bir gömlek giyiyordu. Saçlarını tepeden toplayıp mercan çiçeği renginde bir kumaşla bağlamıştı.

Smee beni görmezden geldi ve kanepenin etrafından dolaşarak Darling kızımızın yanına diz çöktü. Balder gözlerini açarak ona baktı ama onu tehdit olarak görmediği barizdi. Hatta onu gördüğüne sevinmiş gibi kuyruğunu sallıyordu.

“Ne zamandır baygın?” diye sordu Smee.

“Yaklaşık yarım saattir,” diye cevapladı Pan.

Smee, Darling’in gözkapaklarından birini açıp gözbebeğini kontrol etti. Sonra parmaklarını Darling’in boynunda, ardından da omuzlarında gezdirdi.

“Ne yapıyordunuz?” diye sordu kontrol etmeye devam ederken.

Darling hâlâ çıplaktı ama Pan üzerine battaniye örtmüştü. Kendisi de giyinmişti.

“Konuyla alakası var mı?” diye sordu Vane.

Smee omzunun üzerinden onun kollarını kavuşturmuş, kanepenin ardında düşünceli düşünceli dikilişine baktı.

Darling’den nefret ederken mi yoksa şimdi ona resmen âşık olurken mi daha pislikti emin değildim.

Smee pantolonunun cebinden küçük bir şişe çıkardı.

“O ne?” diye sordu Pan.

“Koklama tuzu,” diye cevapladı Smee. “Güçlü, güvenli ama etkili. Denemem için izin veriyor musunuz?”

Pan bir nefes aldı ve başıyla onayladı.

Smee tıpasını çıkarıp şişeyi Darling’in burnunun altına dayadı.

9. BÖLÜM

WINNIE

Âniden doğruldum, keskin bir şey tüm duyularımı dolduruyordu. Yanımda yatan kurt da doğruldu.

“Hay lanet,” dedim tıkanarak ve ardından derin bir nefes çektim. “N’oluyor be?”

“Size iyi olduğunu söylemiştim,” dedi Bash.

Vane arkasını döndü ve ellerini başının arkasında kavuşturdu.

Sisi dağıtmak için gözlerimi kırpıştırdım ve yanıma çömelmiş kadına baktım. “Sen kim...” Kaşlarımı çattım. “Seni tanıyor muyum?”

Kadında bir şeyler belli belirsiz tanıdık geliyordu, az çok kestirebildiğim ama ayrıntılarını bilmediğim bir rüya gibiydi.

Pan, “Ona kıyafet getir,” dedi Kaş. “Vane, sen de git temiz su getir.”

“Yanından ayrılmıyorum,” diye karşı çıktı Vane.

“Ben ona su getirebilirim,” diye önerdi Bash.

“Vane daha hızlı halleder,” dedi Pan.

“Bana emir veremezsin,” diye tersledi Vane.

Kadın bana doğru eğildi. Gül yağı ve tatlı, tütsülenmiş bir şey kokuyordu. Elimi avuçlarının arasına aldı. Parmak eklemelerinde soluk pembe bir yara izi vardı.

Çocuklar hâlâ tartışıyordu.

“Daha iyi hissediyor musun?” diye sordu kadın.

“Evet, sanırım.” Saçımı düzelttim. “Sen kimsin?” diye sordum.

“Samira,” diye cevap verdi. “Smee,” diye de düzeltti.

“Hook’un sağ kolu.”

Smee’yi Hook’un evinde Tilly ve onunla yüzleşirken mi görmüştüm? Bu yüzden mi onu tanıyormuşum gibi hissediyordum?

“Neden buradasın?” diye sordum.

“Bayılmışsın,” dedi.

“Ah. Sen de...”

“Adalar’daki ölümlü kadınlar ve büyü hakkında bir iki şey biliyorum.”

“Anladım.”

Koyu renk kaşlarının arasında derin bir V belirdi. “Öyle mi?”

“İı... Sanırım?”

Gözleriyle yüzümü taradı ve yanaklarım alev aldı. Doğru cevabı vermemi beklemişti ama belli ki vermemiştim.

Bilmediğim ne vardı?

“Tüm bu güçlü adamlar,” dedi ve sesini alçalttı, “tam gözlerinin önünde olsa da güce karşı körler.”

“Bekle, sen ne?..”

Pan sözümü kesti. “O iyi olacak mı?”

“Yorgun ve yetersiz beslenmiş,” dedi Smee. “Ona daha çok yedirin.”

Pan, Smee’ye dönmeden önce kısaca bana baktı. “Bu kadar mı?”

“Bu kadar. Şimdi, Cherry? Anlaşmamız buydu.”

“Hayır,” dedi Vane. “Anlaşma sana Cherry’yi geri vereceğimiz üzerineydi. Zamanı söylemedik.”

Smee ellerini beline koydu. Sol yanında, kabzası yıpranmış kahverengi deriye sarılı bir hançer duruyordu. Metal kısmına birkaç rün kazınmıştı. Şekiller ve çizgiler bana sırtıma kazınmış rünleri hatırlattı.

Eli hançerin hemen yanındaydı ve çocuklardan biri ona ulaşmadan kolayca çekebilirdi.

“O hâlde ne zaman?” diye sordu.

“Yarın,” diye cevapladı Pan.

“Onun adına bir parti vereceğiz,” dedi Bash.

“Bir veda partisi,” diye ekledi Kas.

“Bırakın onunla konuşayım,” dedi Smee.

Dördü de Smee’ye baktı, irade savaşını hissedebiliyordum.

Pan nihayet, “Cherry!” diye bağırdı.

Kayıp Çocuklar alt kattaki odalardan birinde bağrışıp gülüyorlardı.

“Cherry!” diye bağırdı Pan tekrar.

“Geliyorum!” Kızın sesi çatı katına kadar ulaştı ve bir an sonra aceleci ayak sesleri ana merdivenden hızla tırmandı.

Sahanlığa vardığında duruverdi. “Ah, Smee. Selam.”

“Seni almaya geldim. Abin gibi ben de hemen gelmeni tercih ederim.”

Cherry kollarını kavuşturdu ve Vanee baktı.

“Smee’ye sana bir veda partisi düzenleyeceğimizi söyledim,” dedi Vane ve ona bir bakış attı.

“Doğru. Evet. Bu doğru.” Smee’ye gülümsedi. “Ve hâlâ toplamam gereken şeyler var. Çok değil gerçi. Birkaç parça kaldı sadece, sonra yarın geleceğim...”

Herkes onun “eve” demekten kaçındığını fark etti.

Genelde başkalarına acımazdım ve Cherry’yi de çok az tanıyordum ama insanın ait olacağı bir yer istemesi nedir bilirdim.

“Jas geri döneceğin için çok heyecanlı,” dedi Smee.

“Geri döneceğim için ben de heyecanlıyım,” diye karşılık verdi Cherry. “Yarın ilk iş.”

Smee bir an daha Cherry’nin yüzünü inceledikten sonra başıyla onaylayıp çocuklara döndü. “Yarın sağ salim Hook’a

dönmezse hepinizin gözlerini oyup rezil bir yahni yapar yerim. Anladınız mı?”

Bash güldü. “Smee, her zaman en sevdiğim korsan oldun.”

Smee ona katı bir gülümsemeyle baktı. “Sen de benim en sevdiğim budalasın.”

Bash hayranlıkla el çıırttı ve tekrar güldü. “Seni geçireyim.”

Ana merdivenden aşağı kayboldular.

Pan önümdeki sehpaye oturdu ve bana yaklaştı. “Darling?” Bakışları bir şeyler arıyordu. İçimde bir his acılaştı, sanki büzülüp saklanmak istiyordum ama nedenini anlayamadım.

Bir daha asla Peter Pan'den kaçıp saklanmayacaktım.

“Evet?”

“İyi olduğuna emin misin?” diye sordu.

“İyiyim. Söz veriyorum. Sadece Smee'nin dediği gibi yorgunum. Çok şey oldu.”

Kas kanepenin diğer ucuna oturdu. “Doğru,” dedi.

Ama Pan kaşlarını çatmış bana bakıyordu ve Vane de aynı delici dikkatle arkasında dolanıyordu.

“Beni becerirken kırmadınız, gerçekten. Tamam mı?” Onları rahatlatmak için kahkaha patlattım.

Sonra Cherry hıılayıp arkasını döndü, merdivenlerden indiği sırada kafamda eski bir anı canlandı.

Cherry ve... *bir şeyin* anısı.

Odasında kapalı kalmış bir kuş muydu? Değil miydi?

Vane, Cherry'nin peşinden gitmek için döndü ama Peter Pan onu durdurdu. “Yapma, Karanlık Olan.”

“Bir şey saklıyor.”

“Smee, Darling'in iyi olduğunu söyledi.”

“Bir korsana mı inanacaksın? Bizim düşmanımız kim?”

“Smee bizim düşmanımız değil,” diye savundu Pan. “Bu adadaki en tarafsız kişi o muhtemelen.”

Vane ellerini savurdu ve arkasını döndü.

“Cherry’ye gitme, Cherry’ye dokunma ve onu öldürme,” diye uyardı Pan.

Vane homurdana homurdana odadan çıkmadan önce uyarıyı duyduğunu bile zor belli etti.

“Sınırdan,” dedim Pan’e.

“Hep öyle,” diye şaka yaptı. “İyi olacaktır.”

Ama Peter Pan’in sesindeki şüpheyi ben bile duyabiliyordum.

Hatta Vane’in patlamasına *şu kadarcık* kaldığı izlenimin-deydim.

10. BÖLÜM

ROC

Fae sarayına doğru ilerlerken, “Kendimi lanet Ortaçağ’da gibi hissediyorum,” dedi Holt. “Araba yok! Hiç ulaşım yok! Var Olmayan Ülkeliler her yere yürüyerek mi gidiyor? *Ne barbarlık.*”

Giselle elbisesinin birkaç katını elinde toplamış, topuklu çizmeleriyle yürürken eteklerini pislikten uzak tutmaya çalışıyordu.

Yanımdaysa Amara abisiyle ablasına gülüyordu. “Ben epey sevdim,” dedi. “Var Olmayan Ülke, Yedi Ada’daki son bâkir yerlerden biri. Sizce de öyle değil mi?” Bana döndü ve bir tutam sarı saç tokadan kurtulup alnının üzerinde kıvrıldı. Kuşluk vaktinin ışıkları tenimi ısıtıyor ve onu altın rengine boyuyordu.

“Olmaması gereken bir şey olmaya çalışmak yerine olduğu gibi bırakılan her şeyin takdire şayan olduğunu düşünüyorum.”

Ellerini arkasında kavuşturan Amara başıyla onayladı. “Sanırım Peter Pan ve onun Var Olmayan Ülke’sine saygı duymalıyım.”

Onun Var Olmayan Ülke’si.

Ölümsüz olabilirdim ama ben bile Peter Pan kadar yaşlı değildim.

Karanlık Ülke dağlarında ben henüz bir çocukken bile tanrı olabilecek bir adam hakkında söylentiler vardı.

Bu da akla şu soruyu getiriyordu: Öldürülebilir mi? Ölebilir mi? Çünkü ölemezse, onunla başa çıkmak incelik ve yaratıcılık gerektirirdi.

Peter Pan'le başa çıkmamız gereken bir yol ayrımına gelirsek tabii.

Fae sarayı nihayet göründü ve Holt rahatlayarak homurdandı. "Nihayet."

"Vay canına," dedi Amara nefes vererek.

Manzarayı seyretmek için patikada hep beraber durduk.

Fae sarayı Adalar'daki en pastoral yerlerden biriydi. Birkaç kule manzarayı süslüyordu ve taşları büyük, kemerli bir kapının hemen ötesinde kaymaktaşından bir deniz kabuğu gibi parlıyordu.

Çoğu kişinin Fae sarayını "masal kitaplarından fırlamış" olarak nitelendireceğinin farkındaydım ancak Hansel ve Gretel efsanesiyle cadının şekerden yapılma evini de düşünmeden edemedim.

Bir yerin sihirli ve davetkâr görünmesi oraya davet edilmek isteyeceğiniz anlamına gelmiyordu.

Kapıya vardığımızda iki Fae muhafızı bizi çoktan bekliyordu. Kanatları kalındı ve bataklığın dibinden sökülmüş yosunlar gibi koyu yeşil renkte parlıyordu. Adamın alnının üzerinde kıvrılan boynuzları vardı.

Kadınsa gözlerini kocaman açmış, sürpriz cenazeler ve planlı grup sekslere uygun şaşkın bir ifadeyle bakıyordu.

"Kraliçe bizi bekliyor." Giselle'in gülümsemesinden sabırsızlık akıyordu.

"Adınızı bildirin," dedi adam.

"Adımı mı bildireyim?" diye gülüp geçti Giselle.

"Açıkçası, abla," dedi Amara. "Karanlık Ülke sarayına herhangi birinin girmesine izin verir miydin?"

Holt bana doğru dudak büktü. "Onu aldık ya."

"Beni saraydan daha fazlasına aldılar," diye karşılık verdim.

"Adım Giselle Remaldi, Karanlık Ülke Kraliçesi, Noir Düşesi. Ve belirtildiği üzere, Fae Kraliçesi bizi bekliyor."

Muhafızlar grubumuza baktı. Kuzenler güvertede kaldığı için sadece Giselle, Holt, Amara ve ben vardık. Hepimiz Remaldi siyahına bürünmüştük.

“Silahlar kapıda teslim edilecek,” diye talimat verdi kadın biraz bocalayarak. “Ayrılırken onları tekrar alabilirsiniz.”

“Şaka yapıyorsun herhalde,” dedi Holt.

“Faelerin şaka yaptığını sanmıyorum, Holt,” dedim ona.

Kaşlarını çatarak bana baktı. Bu, gözlerinin kaybolup burunun havaya kalkmasına neden oldu.

Acaba parmaklarını kesip kıkına soksam nasıl bir ifade takınırdı?

Botumdaki hançeri ve kemerime bağlı diğer ikisini çıkardım. Amara da ardından belindeki kılıcı çıkardı.

Giselle, Holt’a dik dik baktı ve Holt kendi silahlarını çıkarmadan önce bir dizi küfür mırıldandı.

Muhafızlar tatmin olunca gözetleme kulesinde bekleyen üçüncü bir adam muhtemelen gelişimizi duyurmak için tepeden havalandı. Kanatları havayı döverken hiç ses çıkarmıyordu.

Karanlık Ülke’de hiç Fae yoktu. Hiç olmamıştı. O yüzden Fae uçup giderken Giselle ve Holt zorlukla bastırdıkları bir huşu içinde onun uçuşunu izlediler.

“İçeri girdiğimizde,” dedi Holt, “bırak da konuşmayı ben yapayım.”

Giselle alayla homurdandı. “Burada otorite sen değilsin.”

“Başka kadınlarla nasıl başa çıkacağını bilmiyorsun. Küstahlaşıyorsun.”

“Ben küstahlaşmam!”

“Bu, tereyağından kıl çeker gibi olacak,” dedi Amara.

Pantolonumun cebinden bir avuç fıstık çıkarıp birini açtım. Amara güldü.

“Neden ısrarla bunları yanında taşıyorsun?”

“İştahımı bastırıyorlar.” Ağzıma bir fıstık atıp kabuğunu fırlattım.

“Bu hangi iştah acaba?” Yüz ifadesi hınzır bir hâl aldı.

“Azgınlığını dizginle, prenses. Yoksa başın belaya girecek.”

“Galiba seninle tanıştığım anda başım belaya girdi bile, Roc.”

Bir fıstık daha kırdım. “Haksız sayılmazsın.”

Sarayın girişindeki büyük, kemerli kapılar tıngırdarak açıldı.

Bir kabuğu daha atıp fıstıkları cebime koydum, bu sırada Fae Kraliçesi de bizi karşılamak için dışarı çıktı.

Kıvrımlarını saran ama kanatlarının güzelliğinden çalmayan elbisesiyle en büyüleyici kraliyet kadını olma konusunda Giselle’e rakip olmaya çalışıyordu belli ki. Kanatları, ön tarafında seksi bir kıvrım ve arka tarafında da keskin bir dönüş olan parıltılı bir bürümcük gibiydi.

Ancak Giselle’in aksine zümrüt uçlu sade bir kolye seçmişti.

Bunun kasıtlı olduğunu düşünmeden edemedim. Sanki önemini kanıtlamak için mücevherlerle parlamaya ihtiyacı olmadığını söylemek ister gibiydi.

Otorite konumundaki kadınların, özellikle de denkleriyle karşılaştıklarında kendilerini nasıl sergilediklerini izlemek bana her zaman ilginç gelmişti.

Kadınlar beni büyülüyordu. Neredeyse hep hafife alınırlardı, bu da onları potansiyel olarak en ölümcül rakiplerden kılıyordu.

Tıpkı başını hafifçe okşayabileceğinizi düşünerek bir orman kedisine yaklaştığınızda kolunuzu koparıp atması gibi.

Güç sahibi kadınlar tıpkı böyle olurdu.

Genellikle.

Bazen de sadece şımarık veletlerden ibaretlerdi.

“Majesteleri,” dedi Giselle ve Fae Kraliçesi’ne hafifçe reverans yaptı. “Bizi buraya, evinize davet etmeniz ne büyük incelik.”

“Gelebildiğinize memnun oldum.” Kanatları hareketsiz kaldı ve gözleri kraliyet ailesinin arasında beni buldu.

“Timsah.” Nefes aldığı anda elbisesinin derin dekoltesinde göğsü kabardı. “Seni gördüğüme çok sevindim.”

Holt’un üstdudağı kıvrıldı.

“Ben de.”

Kraliçe ellerini arkasında kavuşturup bekledi.

Neyi beklediğini biliyordum.

Buradakiler arasında kraliyetten olmayan tek kişi bendim.

“Orada öylece durmasana,” dedi Holt. “Kraliçe’nin önünde eğil.”

Fae Kraliçesi tek kaşını kaldırdı.

Hepsinin bunun bir çeşit aşağılama olduğunu düşündüğünü biliyordum, soylular köylüye haddini bildiriyordu. Ama ben kolayca diz çöktüm.

Fae Kraliçesi buna memnun oldu, onun önünde eğilerek bir şeylerden feragat etmişim gibi. Kraliçe gibileri onlara istediklerini vererek karşılığında bir şey aldığını anlayamıyorlardı.

Gurur pek çok kişinin en büyük zayıflığıydı. Bir de seks. Koca koca adamların bir delik yüzünden akıllarını kaçırmalarını izlemiştim.

Bense sadece iki şey için aklımı kaçırdım: kan ve kabuksuz fıstık.

İtaat göstermemden tatmin olan Kraliçe, “Kalk,” dedi. Sonra da, “Benimle gelin,” diye ekledi.

Kraliçe bizi taht odasına götürdü.

Burası kubbeli ve kısmen yerin altındaydı. Demir zincirlerden sarkan ve içleri Fae büyüyle yanan fenerlerin bulunduğu tavanı sarmaşıklar sarmıştı.

Var Olmayan Ülke büyüle doluydu. Adayı son ziyaret ettiğim zamankinden bile fazla.

Deri çizmeler giymiş ve kenarı okyanus dalgası gibi kıvrılan bir şapka takmış bir uşak kadehlere şarap doldurup bize uzattı.

Holt kendi içkisini kokladı ama içmedi. Muhtemelen içinde zehir ya da halüsinojen madde olduğunu düşünüyordu. Peri şarabı hakkındaki hikâyeleri duymuştum. Ama bu asla lıkır lıkır içmeme engel olmamıştı.

Fae Kraliçesi'ne yarı güvendiğimi göstermek için uzun bir yudum aldım. Beni zehirlemek istiyorsa bu kadar zahmete gireceğini sanmıyordum. Ama planı buysa da ona saygı duyardım.

"Majesteleri, Kraliçe Tilly," dedim, "bana bir sır vadettiniz. Hepimiz nefeslerimizi tutmuş bekliyoruz."

"Evet, elbette. Fakat önce Peter Pan'i yenmeme yardım edeceğine bilmem gerek."

"Onu yenmek mi?" Giselle kuşkusunu saklama zahmetine bile girmedim.

"Bu yapılabilir," diye savundu Fae Kraliçesi.

"Tartışılır," dedim ve odada turlamaya başladım.

"Peter Pan'ın bizimle alakası yok," dedi Holt. "Neden onu düşmanımız yapalım ki?"

"Çünkü Peter Pan son nefesine kadar Vane'i savunacak. Bu da demek oluyor ki, gölgeni geri istiyorsan Pan'i bir şekilde halletmen gerek."

Giselle ve Holt'un suratları ekşidi. Bunun olasılık dahilinde olduğunu biliyorlardı. Vane, Peter Pan'e sadık olmasa bile, Pan yine de birinin öylece adasına gelip ondan güç çalmaya başlamasına izin vermezdi.

Kadehimin dibini gördüm ve brownie ânında doldurdu. Buna alışabilirdim.

"Ne teklif ediyorsunuz?" diye sordu Amara. Ablasının yanında dolanıyordu. Hükmetme olasılığı en düşük kişi olabilirdi

ama bazen Giselle'in gözüne girmek için kışının dibinden ayrılmazdı.

Fae Kraliçesi kadehini bıraktı ve ellerini önünde kavuşturdu. Şarabına dokunmadığını fark ettim.

Zeki kız. Bir Timsah'la uğraşırken kafanın yerinde olması en iyisiydi.

"Peter Pan'ın iki zayıf noktası var," dedi Kraliçe. "Vane ve Darling'i."

Omurgamdan yukarı ani bir ürperti tırmanırken durdum. "Adada yeni bir Darling mi var?"

Fae Kraliçesi bana sır dolu bir bakışla baktı. "Wendy'nin en küçük torunu."

Ben geçmişte yaşayan bir adam değildim ama Wendy'nin adını duymak beni yıllar yıllar öncesine götürdü ve hissetmek istemediğim şeyler hissetmeme neden oldu.

Wendy artık ölmüştü. Ne de olsa ölümlüler ölümlü topraklarında çabuk ölürdü ama ölü olsa da sanki odadaki bir hayaletmişçesine ensemeye üfleyip tüylerimi diken diken etti.

Eğer kadınlara hayranlık duyuyorsam, Wendy Darling'e saygım sonsuzdu.

Beni satrançta yenebilen tek kişi oydu.

Başlarda onunla takılmışım çünkü Peter Pan'ın yapmayacağına biliyordum.

Ama sonunda Wendy'nin sırf yapabildiği için benimle takıldığını fark etmişim.

Ondan nefret etmek istemişim. Beni reddedip Peter Pan'ı onu katlanılmaz ölümlü topraklarına götürmesini söylediğinde daha da çok istemişim bunu.

Ama sonunda üzerimdeki efsunu için ona saygı duymaya başlamışım.

Boynuma tasma geçirmesine izin vereceğim çok kişi yoktu.

Ama Wendy Darling bir istisnaydı.

“Peki, ne öneriyorsunuz?” diye sordu Giselle. “Darling’i rehlin almayı mı?”

“Van’e’in hayatını tehdit etmeyi mi?” diye önerdi Holt.

Dehşetin soğuk parmakları kalbime saplandı.

Bu ada ziyaretinin boka sarmasını istemezdim ama Holt kardeşime elini sürmeye kalkarsa yemin ederim Hook’un elini nasıl kestiysem onunkini de kesip atardım. Ama Hook’un aksine, Holt’a elini yedirirdim. Her bir parmak eklemeni tek tek.

“Van’e yeterince yaklaşamazsın,” dedi Tilly ve omuzlarımdaki endişenin bir kısmı hafifledi. “Ama Darling...”

“Bu seferkinin adı ne?” diye sordum odada turlamaya devam ederken.

“Winnie.”

“Wendy’ye biraz olsun benziyor mu?”

Kraliçe omzunu şöyle bir silkti. “Hırçın bir kız. Akıllı da sanırım. Peter Pan’in gölgesini almasına yardım etti.”

“Siktir,” dedi Holt. “Bunu biz buraya gelmeden de söyleyebilirdin.”

Tilly dişlerini gıcırdattı. Azı dişlerinin birbirine sürtünme sesini ta buradan bile duyabiliyordum. Bir nefes aldı ve sonra, “Onu daha yeni aldı, yani Pan’e saldırıcaक्सak şimdi, büyüye nasıl hükmedeceğini daha yeni yeni hatırladığı zaman olmalı,” dedi.

Giselle dilini şaklattı. “Ya da Darling’i tamamen boş verip en güçlü silahımızı kullanabiliriz.” Açgözlü bakışları üzerime dikildi. “Timsah’ı bu yüzden çağırdın, değil mi?”

Ortasında tahtın bulunduğu platforma ulaşınca durdum.

“Roc?” diye sordu Giselle. “Kendimizi içinde bulduğumuz bu çıkmazda senin de fikrini duyalım.”

Davet beklemeden platforma çıkıp tahtın yanına gittim. Arkasında bir güneş patlaması vardı ve ışınların etrafına sarmaşıklar dolanmıştı. Çevresine böcekler, sincaplar ve diğer orman

yaratıkları, kolları pençe gibi görünecek şekilde kıvrım kıvrım oyulmuştu.

Tahtın arkasına geçtiğimde metale damgalanmış tanıdık bir işaret gördüm – ortasında daire olan kanatlar.

Efsane Yapanlar.

Yedi Ada'da şehirlerin ve köylerin kendilerinden bile daha eski birkaç topluluk vardı.

Efsane Yapanlar.

Ölümün Eli.

Kadim Gölgeler Tarikatı.

Ve en sevdiğim, benim de üyesi olduğum Kemik Cemiyeti.

Acaba Fae Kraliçesi tahtının gizli cemiyet tarafından kullanılan sözde kara büyüyle donatıldığını biliyor muydu?

Ona söyleyebilirdim.

Ama muhtemelen söylemeyecektim.

“Sır ne?” diye sorup platformdan indim. “Bana söz vermiş-tiniz.”

Kraliçe ellerini arkasında kavuşturdu. “Bildiğin gibi, çoğu ölümlünün zihnine fazla çaba sarf etmeden girebiliyorum ve yakın zamana kadar Peter Pan de beni gölgesinin yerini bulabilme adına bir Darling’ın kafasının içine girmek için gücümü kullanmakla görevlendirirdi.”

“Evet, evet. Bunu biliyoruz.” Bir fıstık çıkarıp kabuğunu parmaklarımın arasında kırdım. “Lütfen devam edin.”

Kraliçe bana gözlerini kısarak baktı. Sanırım ses tonumla onun otoritesini zorluyordum. Bazen itaatkârmışım gibi davranmayı unutuyordum.

“Darlinglerin kafalarının içine girmek meyvesini verdi,” dedi. “Peter Pan’ın sırları.”

“Devam edin,” dedi Giselle.

Ağzıma bir fıstık attım.

Tilly'nin kanatları yeşilden turkuaza döndü ve ortaya atmak üzere olduğu şeyin onu olması gerekenden daha fazla heyecanlandırdığını hissettim.

İyi bir şey çıksa iyi olurdu yoksa vaktimi boşa harcadığı için Fae Kraliçesi'ni yiyecektim.

Tilly nefes aldı ve "Peter Pan, Wendy'yi ölümlüler dünyasına hiç geri götürmedi," dedi.

Fıstık parçalarını yuttum ve numara mı yapıyor diye Fae Kraliçesi'ne baktım.

Ardından satranç taşları kafamda hareket etmeye başladı.

"Wendy hiç geri dönmediyse Darling soyu nasıl devam etti?"

Kraliçe'nin kanatları vızıltıyla ileri geri hareket etti. "İşler burada ilginçleşiyor."

Fıstık kabuklarının tozunu elimden silkeledim. "Göster bana."

"Pardon?"

"Eğer birinin kafasının içine girebiliyorsan bana da anıyı gösterebilirsin. İnkâr etme."

Ağzını sımsıkı kapadı, yakut kırmızısı dudakları sinirli bir çizgi hâline geldi.

Üzerine gittim. Geri çekildi.

"Göster bana."

"Yapamam..."

"Bu adayı istiyorsun, değil mi? Beni bu yüzden buraya çağır-dın. Yardımına ihtiyacın var. Yardımımı istiyorsan bana kanıt vereceksin."

Eline uzandım. Geri çekilmeye çalıştı ama parmaklarım bileğine dolandı ve onu kendime çektim. "Göster bana, küçük kız."

Kaşlarını çatıp öfledi. Faeler uzun yaşardı. Tilly'nin kaç yaşında olduğundan tam emin değildim ama benim kadar yaşlı olmadığını biliyordum.

“Peki,” dedi ve sonra taht odası kayboldu, ben aniden Wendy oldum ve Peter Pan’ın elinden çekilip alındım.

“Beni bırakma,” diye bağırdı Wendy. “Pan! Yapma... lütfen...”

Peter Pan yan tarafından bir bıçak çekti ve bir muhafızın boğazını kestirdi. Kan fışkırdı. Başka bir tanesine daha bıçağı sapladı.

“Yakalayın onu!” diye bağırdı biri.

Pan geri çekildi. Daha da uzaklaştırıldım ama elimi uzatmıştım ve panik göğsümü dövüyordu.

“Roc’u bul!” diye bağırdı Wendy. “Lütfen Roc’u bul ve benim için geri gelin!”

Anıdan sıyrıldığımda gözlerimde yaşlar vardı. Tam olarak bana ait değildiler. Ya da belki de öyleydiler.

Wendy’nin paniğinin hâlâ göğsümde güm güm attığını hissedebiliyordum.

Pan onu terk etmişti.

Onu terk etmişti.

Ve Wendy’nin o kadar yalvarmasına rağmen bana söylememişti.

Tabii...

Gözlerimi kırıpıştırarak gerçeğe döndüm ve Kraliçe’nin yüzüne baktım.

Kraliçe sahte anılar uydurabilir miydi? Sanırım bunu ondan beklerdim.

“Bana Darling soyunun nasıl devam ettiğini anlat.”

“Wendy, Peter Pan’e zaten bir çocuğu olduğunu söyledi,” diye açıkladı Tilly. “O yüzden Pan onu terk ederken hiç düşünmedi bile.”

“Fark ettim.” Kelimeler sıkıştığı dişlerimin arasından zorla çıktı.

“Wendy yalan söylüyordu elbette. Seninle beraber Adalar’da kalmak istediği için bir çocuğu olduğunu söylemişti.” Tilly ha-

fifçe göğsüne vurdu. “Wendy’nin bu arzusunu tam buramda hissedebiliyordum. Hâlâ üzerimden atmakta zorlandığım bir ağırlık bu.”

“O zaman Wendy beni neden reddetti?” diye zorladım.

“Hook’a yaptığın şey yüzünden.”

Dilimi şaklattım. “Bunun onunla alakası yoktu.”

“Yok muydu?”

“Hook başına geleni hak etti.”

Tilly başını yana eğdi. “Etti mi?”

“Devam et, Kraliçe. Wendy geri dönmediyse soyu nasıl devam etti?”

“Çünkü Wendy Darling Var Olmayan Ülke’den ayrıldığında hamileydi.”

Fae Kraliçesi’nin söylemediği her şeyi duyabiliyordum.

Hamile ayrılmıştı. Hamile gelmemişti. Ve benim olduğum şey... o kadar kolay üremezdi.

Bu da demek oluyordu ki...

Boğazıma bir sıcaklık yükseldi ve uzun zamandır ilk kez dönüşüm beni saniyelerin, dakikaların ve saatlerin haricinde boğmakla tehdit etti.

Bir şekilde onu tutabildim.

Listemi değiştirmeliydim. Üç şey yüzünden aklımı kaybedecektim.

Kan, kabuksuz yer fıstığı ve intikam.

11. BÖLÜM

CHERRY

Bir şişe şarap açıp kafama diktim.

Alkol mideme yerleştiğinde yatağımın kenarında biraz sallandım ve odama baktım.

Gitmeliydim.

Toplanmaya bile zahmet etmeden. Sadece yan kapıdan çıkıp ormandan geçmeli ve Darlington Limanı'nda binebileceğim bir gemi bulmalıydim.

Midemdeki çukur her geçen saniyeyle daha da derinleşiyordu.

“Cherry?”

“Aah!” İrkildim. Yatak gıcırdadı ve şarap şişesini silah gibi kaldırdım.

Bash açık kapı aralığından kaşlarını çatarak bana baktı. “Sen iyi misin?”

Öğreneceklerdi. Winnie henüz onlara söylemediyse bile... öğrenecekler ve sonra bana çok kötü şeyler yapacaklardı.

Sığınabileceğim kimse yoktu.

Hiçbir zaman kimsem olmamıştı ama şu anda ne kadar yalnız olduğum gerçeği beni fena çarpıyordu.

“İyiyim,” diye cevap verdim. “Ne oldu?”

Smee gideli saatler olmuştu. Bash duş almıştı, saçları ıslaktı ve alnına düşmüş birkaç tel hariç geriye taranmıştı. Üstsüzdü çünkü o hep öyleydi. Bazen kendimi karın kaslarına ve gövdesindeki dövmelelere öylece bakarken yakalıyordum.

Bunca yıldır Van'e âşık olabilirdim ama kendimi en çok ikizlerin yanında güvende hissetmiştim.

Hayır, belki de bu doğru değildi. Var Olmayan Ülke'de güvenli diye bir şey olduğundan emin değildim.

Ama ikizler benim daha az yalnız hissetmemi sağlamıştı.

Şimdiyse Bash'in gözlerine zor bakıyordum.

"Sana bir veda partisi düzenliyoruz," dedi. "Sana parti için yemek yapacağım. Seçim senin. Ne olsun?"

Gitmek zorundaydım. Şaraptan bir yudum daha aldım.

"Lavantalı bisküviler için malzemem var, senin sevdiğin şu limonlu olanlardan." Başını eğip yüzümü inceledi. "Ya da hanımeli tartları yapabilirim."

Bir yudum daha aldım ve yüzümü buruşturdum.

"Cherry?"

"Hanımeli tartları." Resmen titriyordum. Kusmak istiyordum.

Bash odanın içine girdi. "İyi olduğuna emin misin?"

"Tabii ki."

"Senin için iyi olabilir, Hook'un bölgesine dönmek yani."

Güldüm. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Bash başını yana eğdi. "Cherry, dinle..."

"Abim başından beri beni istemedi ki. İngiltere'den ayrıldığında, babamızla kalma fikrine katlanamadığım için gemisine gizlice bindiğimi biliyor musun? Babam her fırsatta Jas'i döverdi ve bazen gerçekten kızdığında bana da patlatırdı. Ama Jas de beni hiç yanında istemedi. Siz Smee'yi aldığınızda yanıma geldi ve 'aile için büyük bir fedakârlık yapmanın iyi bir davranış' olduğuna beni ikna etti. Bana Smee ile yer değiştirmemin geçici olacağını söyledi. En fazla birkaç hafta. Sonra haftalar geçti, onun benim için geri gelmeyeceğini anladım ve bari bunun keyfini çıkarayım dedim. Şimdi olana bak."

Elimin tersiyle burnumu sildim. "Burayı evim saydım çünkü elimdeki tek seçenek buydu."

Gözlerim doldu. Tüm bunları itiraf etmek istememiştim. Bazen ağzım beynimden önce çalışıyordu.

Ama bana başka seçenek bırakmadıklarının farkında değiller miydi? Winnie her şeyi değiştirmişti. Beni başlarından atmalarının tek sebebi öydu.

Burnumu çektim ve gözümünden bir damla yaş süzüldü.

Bash iç çekti ve yatakta yanıma oturdu. Dizlerimiz çapıştı ve sikerler deyip peri şarabıyla sarhoş olduğum, gecenin geri kalanında Bash'le öpüştüğüm o ilk akşamın nasıl hissettirdiğini anımsadım.

Yapabileceği hâlde beni becermemişti.

Ona izin verirdim.

Bazı geceler odama gelip yatağıma çıkar ve bana büyüdüğüm yerin yakınlarındaki elma bahçelerini hatırlatan illüzyonlar yaratırdı. İllüzyonu her yapışında sihir daha da doğru hâle gelirdi, ta ki sonunda gerçekmiş gibi gelene kadar. Hıçkırığa ağladım ve Bash beni yanma çeker, parmaklarını saçlarımda gezdirir ve gözyaşlarımı dökmeme izin verirdi.

Yufka yürekli olan Kas olabilirdi ama Bash bana kendimi daha iyi hissettirmek için elinden geleni yapan kişiydi.

Yüzümünden aşağı daha fazla yaş süzüldü ve burnumu çektiğimde hafif bir elma kokusu aldım.

Başımı kaldırdığımda duvarımda bir elma ağacının gölgesi vardı ve tavandan fuşya rengi yapraklar dökülüyordu.

Gözyaşlarım daha hızlı akmaya başladı. Bash'ten bana yardım etmesini istemeliydim. Kalmama yardım etmesi için ona yalvarmalıydim.

Winnie'ye sırtımı dönmek zorunda değildim.

Fakat artık beni asla affetmeyeceklerdi.

Bunu neden yapmıştım ki?

Bash elimi tuttu ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. Teni kuru ve biraz da soğuktu ama tutuşu kendinden emindi. "Her şey yoluna girecek, Cherry. Göreceksin."

Gözyaşlarım geri döndü. “Bash.”

“Evet?”

“Sana söylemem gereken...”

“Cherry.”

Vane aniden açık kapımın çerçevesini tamamen kaplamıştı.

“Doğru ya,” dedi Bash. “Sana söylemeyi unuttum, Karanlık Olan seni arıyordu.” Elimi okşadı.

İçim çekildi.

Bash’e söylemeyi göze alabilirdim. Vane’e asla söyleyemezdim.

“Gel,” diye emretti Vane.

“Nereye?” Bir ona bir Bash’e baktım. Bash omuz silkti.

“Hemen o kışını kaldır, Cherry ve benimle gel.”

Şarap şişesini bir kenara bırakıp yataktan kalktım ve biraz sendeledim. Bash olduğu yerde kaldı.

Zaten biliyorlar mıydı? Vane beni öldürecek miydi?

Vane’in kalbimin deli gibi atışını duyabildiğine emindim ve gücünü kullanmıyor olsa da dehşete düştüğümü biliyordu.

Derin bir nefes aldım, koridorda peşinden gittim ve evden çıktık.

Vane ilk birkaç dakika sessiz kaldı ve ben de bir şey demeden onun peşinden gidip evden Darlington Limanı’na doğru kıvrılan yolda ilerledim.

Daha önce beni kovaladığında ormanı kullanırdık, sahili değil.

Belki de her şey yolundaydı.

Belki de...

“Cherry,” dedi.

“Evet.”

“Döndüğümüzde Winnie neden mezarda değildi?”

Yüksek sesle yutkundum, bunu onun da duyabildiğini biliyordum.

Vane’den saklayabileceğim çok az şey vardı.

“Sana söyledim ya...”

“Bana yalan söyleme, Cherry.” Yolun ortasında durdu ve bir sigara çıkarıp çakmağını çaktı. Güneş ötemizde batar ve adanın iç tarafları karanlığa gömülürken alev yüzünü aydınlattı.

“Bir sorun mu var?” diye sordum kaçınılmaz olanı ötelemeye, kendimi konuşa konuşa bundan kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalışarak.

Eskiden bu işte iyiydim.

Jas İngiltere’den ayrıldığında ve ben de onunla beraber kaçtığım da küçüktüm ama babamızdan bir iki şey öğrenecek yaşıyordum.

Babamız evimizin kapalı kapılarının ardında pisliğin teki olabilirdi ama toplum içindeyken herkes onu severdi. Kralın başbakanı olarak görev yapmış saygın bir avukattı. Ondan insanın iki yanı olmasının iyi olduğunu ve kötü şeyler yapan tarafını saklamanın en iyisi olduğunu öğrenmiştim.

“Ne olduğunu anlat,” dedi Vane. Sigarasından bir nefes çekti ve yüzünü kaplayan duman karşısında gözlerini kıstı.

Ona bakmak hâlâ acı veriyordu.

Beni istemediğini biliyordum ama ona yakın olmak bile içimi acıtıyor ve göğsümü kelebeklerle dolduruyordu.

Bu histen kurtulmak için her şeyi, neyim varsa verirdim.

“Odamda kapana kısılmış bir kuş vardı,” diye başladım ama sonra biri gölgelerin arasından uçup Vane’e çarptı ve onu yere düşürdü.

“Aman Tanrım!” diye haykırdım.

Toprakta birkaç kez yuvarlandıktan sonra Vane tekrar ayağa kalkıp botunu adamın boynuna bastırdı.

Karanlık Olan'ın tepeden baktığı kişi gülüyordu ancak sesi Vane'in botunun tabanından boğuk çıktı.

"Roc?" dedi Vane.

Adam Vane'in ayağını kavrayıp onu geriye gitti. Vane tökezledi. Roc tekrar ayağa kalktı ve pantolonunun tozunu silkti.

"Ne yapıyorsun lan sen?" dedi Vane, kardeşini görmekten zerre heyecan duymadığı sesinden belli oluyordu.

"Reflekslerini sınıyorum." Roc elini siyah saçlarından geçirdi. "Görünen o ki bok gibiler. Geldiğimi duymam gerekirdi."

"Meşguldüm!"

Roc bana döndü ve nefesim boğazımda düğümlendi. Şaraptan dolayı hâlâ biraz sıcaklamış hâldeydim ve kafam pusluydu, Roc'un bana olan ilgisi daha da sıcak basmasına neden oldu.

Çünkü kutsal yıldızlar aşkına, adam ateşliydi.

Onu en son buraya geldiği, Wendy Darling'e bulaştığı için abimin elini kestiği zamandan zar zor hatırlıyordum.

Smee yarasıyla ilgilenirken Jas'in dehşeti ve sonra acıdan inleyişi hâlâ kulaklarımdaydı.

"Selam," dedi Roc, "sen de kimsin?"

"Cherry." Yeni biriyle tanışmak için giyinmemiştim. Hele de Vane'in meşhur abisiyle.

Vane'den birkaç santim uzundu, boyu neredeyse Peter Pan'inkine yakındı. Gerçi Vane gibi fitti ve bir suikastçı ya hırsız olmaya karar verirse işine yarayacak bir kıvraklığı vardı.

Belki de zaten öyleydi.

Açıkçası Roc hakkında psikopat olduğu ve Adalar'da İnsan Yutan olarak tanındığı dışında pek bir şey bilmiyordum.

Jas'in ondan ödü kopuyordu.

Kimse, sırf birinin adı geçti diye abim kadar irkilemezdi.

Jas başdüşmanının Var Olmayan Ülke'ye döndüğünü biliyor muydu?

Sırf ona söyleyip yüzünde kanın çekildiğini izlemek için bile adanın onun olan tarafına dönebilirdim.

Hâlâ abime kinliydim. Belki bu birazını karşıları.

Roc uzanıp parmaklarımı avucunun içine aldı ve eklemle-
rimi dudaklarına götürdü. Elimi uzun uzun öperken gözlerini
benden ayırmadı.

Titredim.

O ve Vane'in kemik yapısı aynıydı –çıkık elmacikkemikleri,
keskin bir çene ve dolgun dudaklar– ama onun gözleri canlı bir
yeşildi.

Göğsüme bir sıcaklık doldu. Böylesi bir ilgiye alışabilirdim.

“Tanrım,” dedi Vane ve abisini benden uzaklaştırdı. “O
olmaz.”

“Çok güzelmiş ama. Şu çillere bak. Kızıl saçlılar hakkında ne
düşündüğümü biliyorsun.”

“O, Hook'un küçük kardeşi.”

“Daha fazla sebebim var yani.”

“Burada ne halt ediyorsun, Roc?”

“Bildiğine eminim.”

Bakıştılar ve yemin ederim aralarındaki hava alev aldı.

Neden Roc'un meydan okumasının iğneleme dolu olduğu
hissine kapılmışıtm? Sözlerinin altında çifte anlam yatıyordu.

Vane gözlerini kıstı.

“Fae Kraliçe sana ne söyledi?”

“Aa, gördün mü bak. Biliyormuşsun.” Roc saçlarını düzeltti
ve sonra kolunu omzuma attı. Pahalı parfüm, tatlı likör ve ya-
nık tütün gibi kokuyordu.

“Selam Cherry,” dedi bana eğilip.

“Selam.”

“Bir adam Peter Pan'i buralarda nerede bulabilir?”

“Roc,” diye uyardı Vane.

İleride Ağaç Ev yaklaşan geceyle beraber aydınlanmaya başlamıştı. Kayıp Çocuklar'ın muhtemelen yarı sarhoş olduğu evin arka tarafında çalan müziği şimdiden duyabiliyordum.

“Eminim evin içinde bir yerlerdedir,” dedim Roc’a. “Muhtemelen Winnie’yle.”

“Yeni Darling.”

Yutkundum. “Evet.”

Roc omzunun üzerinden kardeşine baktı. “Ne kadar da sevimli. Beni onlara götürür müsün lütfen?”

12. BÖLÜM

WINNIE

Kıyıda Peter Pan nöbetçi gibi başımı beklerken dakikalardır, belki de saatlerdir lagünde yüzüyordum.

Smee gittikten sonra ayağa kalktığım gibi elimden tutmuş ve beni evden çıkarıp ormanın içinden geçirerek lagüne sürüklemişti.

“Gir,” diye emretmişti.

“Ben iyiyim,” diye itiraz ettiğimdeyse, “Ben seni atmadan önce şu lanet suya gir, Darling,” demişti.

Oflayarak kıyafetlerimi çıkarıp suya girmiştım ve Peter Pan’ın haklı olduğunu kabul etmek hiç hoşuma gitmese de sular omuzlarıma çarpar çarpmaz kendimi inanılmaz derecede daha iyi hissetmiştim.

Şimdi sırtüstü yatmıştım ve uzun zamandır suyun içinde olmama rağmen parmaklarım buruşmamıştı bile.

“Sen neden girmiyorsun?” diye seslendim Pan’e.

“Lagünle bir anlaşmamız var,” diye cevapladı.

Döndüm ve ona bakabilmek için yüzüstü durdum. Sırtını ormanın sınırındaki büyük bir kayaya dayamıştı. Bacaklarından birini önünde uzatıp diğerini bükmüş, kolunu üzerinden sarkıtmıştı.

Ayakları çıplaktı.

Bir efsaneyi çıplak ayaklı görmekten daha samimi bir şey yoktu.

“Nasıl bir anlaşma?”

“Benim girmeyeceğim üzerine.”

Onunla ada arasında çok fazla sır vardı. İlk anılarının lagüne dair olduğunu ve onu doğuranın lagün olduğuna inandığını biliyordum.

Gölgesini kaybetmekten korktuğunu ve muhtemelen onu ilk başta ona verenin lagün olduğunu düşündüğünü de.

Peter Pan kadimdi ama o bile bir şeylerden korkardı. Yine de bunların bir lagün ve adanın yargısı olması garipti.

O kabul etmese bile bir şekilde bunun doğru olduğunu biliyordum.

Bence Peter Pan, gölgesini kazanmış olsa da bilinçaltında artık onu hak etmediğinden endişeleniyordu.

Midem yine guruldadı ve kahvaltıda hiç pankek yiyemediğimiz aklıma geldi.

“Aç mısın, Darling?” diye sordu Pan.

“Bir şeyler atıştırabilirim,” dedim.

“Çık hadi.” Ayağa kalktı ve elbisemi kumdan alıp silkeledi.

“Ama su çok güzel,” diye sızlandım.

“Darling.” Başını ceza vadeden bir şekilde yana eğdi. “Bana iki kez söyletme.”

Suya girmeyi reddettiğinden yapabileceği bir şey olmadığını biliyordum ve onunla oynamayı seviyordum. Kazandığı sürece sanırım o da içten içe oynamayı seviyordu. Ama daha önce hiç olmadığım kadar açtım, eskiden evde açlıktan ölürken bile olmadığım kadar. Bu yüzden çok uzun süre oynayabileceğimi sanmıyordum.

“İyi peki,” dedim ve ayaklarımı lagünün serin kumlu zeminine basıp kıyıya doğru ilerledim.

Çıktığımda su kollarımdan, gövdemden akıp bacaklarımın arasına doğru ilerledi. Saçlarım ıslanıp ağırlaşmış, memelerime yapışmıştı.

Peter Pan’ın gözleri beni yudum yudum içiyordu.

“Biraz oyalanabiliriz,” diye önerdim. “Başka bir şeye de açım.”

“Senin canın hep sik istiyor, Darling. Ama ağzına tatlıdan başka bir koymazsan bana asla ayak uyduramazsın.”

“‘Tatlı’ derken Kayıp Çocuk menisinden mi yoksa pankek-ten mi bahsediyorsun?”

Güldü ve elbisemi kaldırdı. Kumaşı ellerinin arasında toplamıştı, bu yüzden o başımdan geçirirken tek yapmam gereken kollarımı sokmaktı.

İnce pamuk üzerime iyice otursun diye kalçalarımı oynattım. Pan minnettar bir hırıltı çıkardı.

“Seni Kayıp Çocuk dölüyle doldurmak için bolca zamanımız olacak, Darling. Ama şu anda et ve patatese ihtiyacın var. Biraz etlenmen lazım. Gel hadi.”

“Deniyorum.” Ona şeytani bir sırıtişla baktım.

“Böyle mi oynayacağız yani?”

İçime ne kaçtığını bilmiyordum. Yüzde yüz seks sever bir kızdım. Seks yapmaktan hoşlanırdım ve bunu saklamaya da çalışmazdım. Ama genelde bu kadar muhtaç da olmazdım.

Belki de Peter Pan’e muhtaçtım.

Pan beni kucaklayıp omzuna attı.

“Hey!”

Kurt ormandan çıktı ve Pan’e hırladı.

“Onu uyardım,” dedi Pan kurda. “Bana itaat edecek, sen de öyle.”

Kurt ciyakladı.

Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim ama Pan kurdun tepkisinden memnun görünüyordu.

Lagünden uzaklaşmaya başladı.

Ama ağaç eve gitmiyordu. Kasabaya doğru gidiyordu.

“Yemek yiyeceğimizi sanıyordum?”

“Yiyeceğiz,” dedi. “Darlington Limanı’nda boy göstermemin zamanı geldi. Onlara bu toprakları kimin yönettiğini hatırlatacağım.”

Küçük kasabanın uzaktan gelen uğultusunu duyana kadar Pan beni indirmede. Elbisemi düzelttim ve yalın ayak olduğumu fark ettim. Ama Pan de öyleydi. Sanırım ikimizin de vahşi bir yanı vardı.

Ormandan uzanan toprak patika kuzeye ve güneye giden bir yola bağlanıyordu. Ancak yolun karşısında bayır aşağı bir kasabaya giden parke taşlı bir yol daha vardı.

Darlington Limanı’ydı sanırım. Araba tekerlerinin kaldırım taşlarının üzerindeki tıkırtılarını duyabiliyordum. Bağırıp gülen insanları. Uzakta bir çanın sesini. Metalin metale çarpışını ve yanan demirin kokusunu.

Normal bir dünyadaki normal bir kasabada normal bir hayat sürmemin üzerinden çok da uzun zaman geçmemişti.

Ama Var Olmayan Ülke’de ve ağaç evde ne kadar kısa süredir kalıyor olursam olayım, bir şekilde normal olanı silmiş ve yerine yeni bir şey koymuştu.

Çünkü burada, Darlington’dayken kendimi hediyelik eşya dükkânındaki bir turist gibi hissediyordum. Her köşede şaşkınlık nidaları koparasım geliyordu.

Darlington Limanı’nın ahşap kirişli beyaz alçı binaları, renkli tenteleri ve vitrinlerde sergilenen ürünleriyle 19. yüzyıldan kalma bir Hollanda koloni dönemi kasabasına benzemesi de yardımcı olmuyordu hani.

Başımı kaldırıp, “Bunu bunca zamandır benden saklıyor muydun?! Bu harika!” dedim Pan’e ve o da bana gülümsedi.

“Sanırım bir cazibesi var.”

Bir fırının önünden geçtiğimiz sırada bir adam ön tarafta taş basamakları süpürüyordu ve vitrindeki tabelada büyük kırmızı harflerle KAPALI yazıyordu.

Adam Pan’i görünce süpürmeyi bıraktı, başını öne eğip gözlerini taştan ayırmadı. “Var Olmayan Kral,” diye mırıldandı.

Pan onu görmezden geldi.

Caddenin karşısında bir kitapçı, bir kırtasiye, bir de ayakkabıcı vardı. Sadece sonuncusu açıldı.

“Paran var mı?” diye sordum Pan’e. “Ayakkabı fena olmazdı.” Soğuk kaldırım taşlarında ayak parmaklarımı oynattım.

“Elbette.”

Havada ve dilimin ucunda tatlı bir şeyin tadını aldım ve bir an sonra Pan elini uzatarak bir yığın altın sikkeyi gösterdi.

“Vay canına. Nasıl yaptın... nereden?..”

Pantolonunda bir yığın ağır sikke taşıyor olsa fark ederdim. Bana güvenin. Pantolonun içinde olan her şeyi fark ederdim.

“Gölgenin marifetlerinden biri,” diye kabul etti. “Her şeyi var edebilirim.”

Ona baktım. Gözlerimde neredeyse yıldızlar çaktığını hissedebiliyordum. “Muhteşemsin.”

Burnundan bir nefes verdi ve ağzının köşesi kıvrıldı. “Git hadi. Birkaçını al da kendine bir ayakkabı bul, Darling.”

Hiç ikiletmeyecektim. Ne kadar olduğuna ya da ayakkabının fiyatına dair hiçbir fikrim olmamasına rağmen birkaç sikke aldım ve sonra ayakkabıcının ağır ahşap kapısını ittim. Tepemizde bir zil çınladı ve satıcı selam verdikten sonra Peter Pan’le yanımızdaki kurdu gördü.

“Aman Tanrım.” Adam tek dizinin üzerine çöktü. “Sizin olduğunuzu... Özürlerimi kabul edin, Var Olmayan Kral. Dükânımda olmanız ne büyük onur.”

“Benim...” Pan bana baktı ve kaşlarının arasında bir kırışıklık belirdi. “Darling’in yeni bir ayakkabıya ihtiyacı var. Ona yardımcı olabilir misin?”

“Elbette.” Adam doğruldu. Kurda baktı, büyük tüylü canavarra itiraz edecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra vazgeçti. “Hanımefendi ne arzu eder?”

“Basit bir şey iş görür.” Dükkâna bakındım. Küçük ve salaş bir yerdi ama duvarları kaplayan raflarda ve odaya serpiştirilmiş küçük kare masalarda bir sürü ayakkabı sergileniyordu.

Solumdaki rafa doğru ilerlediğimde altımdaki zemin gürültüyle gıcırdadı, ardından beni takip eden kurdun pençeleri tıkırdadı.

“Ne dersin?” diye sordum raftan bir babet alıp uzatırken.

Koşmak için iyi değil, dedi kurt.

Ona baktım. “Koşmam gerekeceğini kim söyledi?”

Her zaman koşmaya hazır olmalısın.

“Ona katılıyorum,” dedi Pan arkamdan.

“İyi.” Babeti rafa geri koydum ve bağcıklı, kahverengi deri bir bot aldım. “Bu o zaman?”

“Daha iyi,” dedi Pan ve kurt bir ağızdan.

“Bunun 38 numarası var mı?” diye sordum ve satıcı başıyla onaylayıp aceleyle arka tarafa gitti.

“Neden ikiniz de benim koşmam konusunda endişeleniyorsunuz?” diye sordum.

Pan dükkânın diğer ucunda yerden tavana uzanan raflardan birine yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Kımıldamıyordu ama yine de üzerinde kemiklerinizi çaba dahi harcamadan göz açıp kapayıncaya kadar kırabileceğine dair bir hava vardı.

Peter Pan daha önceden korkutucuysa şimdi gölgesi varken o... o...

Şu anda onun yanında olmanın nasıl bir his olduğunu tarif edebilecek kelimeleri bulmak imkânsızdı.

Bir kasırganın karaya ulaşmadan iki gün önce nasıl hissettirdiğini tarif etmeye çalışmak gibiydi. Hava farklı olurdu ve yaklaşan yıkımı belki karnınızda, belki de ruhunuzda hissederdiniz. Ama elle tutulamazdı, bu yüzden de vahşet önünüze serilene kadar gerçek gelmezdi.

Peter Pan böyleydi işte. Bir kasırga gibi.

Kurt bana bakmak için masalardan birinin etrafından dolaştı ve beni hayallerimden kopardı.

Koşmak için ayakkabıya ihtiyacın var, dedi bana.

Satıcı elinde siyah bir kutuyla sallanan kapıdan girdi. “Buyurun!” Kutuyu yere bıraktı ve bir sandalye çekip oturmamı işaret etti.

“Çorabınız var mı?” diye sordum.

Raftan bir çift çekip aldı, etiketini söktü ve bana uzattı. Yumuşacık pamuktan yapılmışlardı ve biraz gevşek duruyorlardı.

Çorapları giydikten sonra botları ayağıma geçirdim, bağcıkları sıktım ve dükkânın içinde bir deneme yürüyüşü yaptım.

“Vay be. Bunlar harika.”

Satıcı ışıldadı. “Ben sadece en iyileri yaparım. Ayakkabıcının çırağıydım.”

“Ayakkabıcı mı?” diye sordum.

“Yedi Ada’nın Ünlü Ayakkabıcısı,” diye cevapladı Pan. “Elfler tarafından eğitildi.”

“Doğru. *Elfler*. Elbette.” Bu yerin absürtlüğüne asla alışamayacaktım. Ve sanırım daha sadece buzdağının görünen yüzüne tanık olmuştum.

Botlarımı incelemek için ayağımı kaldırdım. “Ayakkabıcı ve Elfler belli ki işi iyi biliyorlar. Bu bilgiyi size de aktardığına sevindim,” dedim satıcıya.

Başımı yukarı aşağı salladı ve ellerini birbirine kenetledi. “Beğenmenize çok sevindim.”

“Borcumuz ne?” diye sordu Pan.

“Ah, hayır. Hayır.” Satıcı başını iki yana salladı. “Var Olmayan Kral’dan para kabul edemem.”

“Edersin ve edeceksin. Ne kadar?”

“Ben gerçekten yapamam...”

Yaşlı adamın yanına gidip elini tuttum. Tenlerimiz değdiği anda ifadesi değişti ve gözleri açıldı. “Teşekkürümüz,” dedim ona ve açık avucuna birkaç sikke bıraktım.

Uyuşmuş gibi başıyla onayladı ve hemen dizlerinin üzerine çöktü.

“Teşekkür ederim. İkinize de teşekkür ederim. Bu akşam ne büyük bir lütuftu.”

Peter Pan raftan çekildi ve kaşlarını çatarak adama baktı. “Neden onun önünde eğiliyorsun?”

Güldüm ve Pan’i kapıya doğru iteledim. “Bırak da adam ne isterse yapsın, Var Olmayan Kral.”

Hâlâ kaşlarını çatıyordu. “Sadece ben senin önünde dizlerimin üzerine çökeceğim.” Elim tuttu ve beni dışarı, ılık karanlığa doğru çekti ve kurt da peşimizden geldi.

“Sadece sen değil,” diye hatırlattım ona.

İç çekti. “İyi, tamam. Vane, ikizler ve ben. Oldu mu?”

Kaşlarımı çattım. “Emin değilim. Neden bana neyi kastettiğini göstermiyorsun?”

Göğsünden bir gümbürtü koptu. “Darling, yapmayacağım...”

Midem bir kez daha yüksek sesle sızlanarak Pan’in sözünü kesti. Pan de tartışmayı burada kesip beni sonraki sokağa çekti, sonra da bizi gece hayatının daha canlı olduğu geniş bir caddeye yöneltti.

Burada bir enerji vardı. New Orleans’a ya da Bourbon Caddesi’ne hiç gitmemiştim ama insanlar ve müzikler her çatlakla yarığı kahkaha ve şamatayla doldururken, eskilerin havasını veren binalarla çevrili olmak böyle hissettiriyor olmalıydı.

Pan caddenin ortasındaki bir tavernayı başıyla işaret etti. Çatı çıkıntısında eski İngilizce harflerle ÖKÜZ & BAL ŞARABI yazılı bir tabela asılıydı.

Bu tavernanın adı mıydı yoksa menüsü müydü?

Öküz falan yemeyecektim. Hamburger ve patates kızartması umuyordum.

Benim de yemem lazım, dedi kurt yanımızda ve sonra hızla uzaklaştı.

Pan ve ben tavernaya girdiğimizde bizi bir sohbet uğultusu ve bir lavtanın alçak sesli şarkısı karşıladı. Mekâna yayılmış yuvarlak masaların sağ tarafında bir bar ve arkada oturma bölmeleri vardı. Kemerli dev pencereler dışarıdaki sokak lambalarının sıcak ışığını içeri dolduruyordu.

Tavernadakilerin kapıda kimin durduğunu anlaması birkaç saniye aldı.

Sonra bütün mekân suspus oldu ve tüm gözler üzerimize çevrildi.

13. BÖLÜM

PETER PAN

Bir mekâna hükmetmenin ne demek olduğunu unutmuştum.
Gölgeyi kaybettiğimden beri ortalara çıkmıyordum.

Amatörce bir hata.

Bu artık değişecekti.

Gölge derimin hemen altında belirdi ve sonra odadaki ışığın yönüne rağmen arkamda uzadı.

Var Olmayan Ülke Yaşam Gölgesi'nin ışığa ihtiyacı yoktu ve varlığını bildirmek istediğini hissedebiliyordum.

Onunla benim yeniden bir olmak için daha uzun yolumuz vardı ancak Var Olmayan Ülke'ye bir kez daha gücün kimde olduğunu göstermek için o da benim kadar hevesliydi.

Ve gölge dışa doğru yayılarak odayı sardı.

Gölgeler koyulaşırken fenerlerin altın ışıltısı daha da parladı.

İnsanlar hızla kalkıp dizlerinin üzerine çökerken sandalyeler parke zeminde yüksek sesle gıcırdadı.

Böylesi daha iyiydi.

Buraya Darling'in karnını doyurmak için gelmiştim ama şimdi yapılacak daha çok iş olduğunu fark ediyordum.

"Gölge olması gereken yere geri döndü." Eğilmiş bedenlerin arasından yürüdüm. "Ben Var Olmayan Kral'ım ve Var Olmayan Ülke'nin kalbiyim. Bundan asla şüphe etmeyin."

Başlarını eğik tutsalar da kalabalıkta bir mırıltı dolandı ve sonra arkadaki bir adam sesini yükseltti. "Sizden asla şüphe etmedik, kralım."

Yalan söylediğini anlayabiliyordum. Hepsi benden şüphe etmişti. Ben bile kendimden şüphe etmiştim.

Hâlâ şüphe doluydum.

Hiç düşünmeden Darling'in eline uzandım. Avucuma değdiği gibi elimi sıktı.

Onun içimi rahatlatmasına ihtiyacım vardı.

Onun içimi rahatlatmasına mı ihtiyacım vardı?

Tekrar tavernaya döndüm.

"Şimdi kutlayalım," dedim onlara. "Yemeğinize ve eğlencenize dönün, bırakın kralınız da aranızda yesin."

Doğruldular. Masalarına dönerlerken sandalye ve kumaşlardan bir kargaşa oldu, tabaklar tıngırdadı. Darling'i mekânın arka tarafına, kısmen gölgede kalmış bir oturma bölümüne çektim.

Tekrar köşeme çekilmek istediğim hissini üzerimden atamıyordum.

Bu zerre hoşuma gitmemişti.

Lanet bir içkiye ihtiyacım vardı.

Öküz & Bal Şarabı'nın yeşil kıyafetlerini giymiş bir garson geldi. Saçları başının ortasından aşağıya doğru örülmüştü ve tokadan kaçmış birkaç başıboş bukle de yüzünü çevreliyordu.

"Öküz & Bal Şarabı'na hoş geldiniz, kralım. Sizi ağırlamak ne güzel." Kız gülümsedi ve beceriksiz bir reverans yaptı. "Size ne getirebilirim?"

"Bana içki lazım. Sert. Ne varsa olur."

"Kış Ülkesi'nden çok beğeneceğinizi düşündüğüm mükemmel bir viskimiz var." Darling'e döndü. "Peki Darling için?"

O ve buradaki herkes Darling'i biliyordu elbette. Darlington Limanı'nda dedikodu Fae sarayındaki kadar hız yayılmasa da yine de konuşulurdu.

"Hamburger ve cips?" diye sordu Darling.

Sesindeki heyecanlı yükseliş çok barizdi.

“İıı...” Garson ne yazacağını bilemeden kalemini not defterinin üzerinde tuttu. “Cips?”

“Patates kızartması,” dedim kıza.

“Evet. Elbette.” Kız bunu yazdı.

“Bir de etli sandviç.” Darling’e döndüm. “Hamburgerinde ne istersin?”

“Marul?”

Kendimi gülmekten alamadım. “Biz burada yemeğin üzerine yaprak koymayız.”

Homurdandı. “Turşu?”

“İşte o var.”

“Ketçap?”

“Domates şurubu,” diye çevirdim garsona.

Kız başıyla onaylayıp yazmaya devam etti.

“Domates şurubu mu?” Darling dehşete düşerek ağzını kapadı. “O ne be?”

“Sizin ketçabınız gibi tatlıdır. Bana güven.”

“Peki.” Garsona baktı. “Turşulu ve domates şuruplu bir etli sandviç lütfen.”

“Hemen geliyor!” Kız neredeyse koşarak uzaklaştı ve mutfak-
ğa doğru gözden kayboldu.

“O mutfaktan ne çıkacağından biraz korkuyorum.” Darling bana yaklaştı ve yakınlığı hemen hoşuma gitti.

“Kendi âlemin seni sahte gıdalar ve işlenmiş çöplerle besliyor ama sen Var Olmayan Ülke domates sosundan mı korkuyorsun?”

“Şurup demiştin.”

Onun merakını ve şüpheciliğini seviyordum. Emin olamadığında çok sevimli görünüyordu çünkü çoğu zaman her şey kontrolündeymiş gibi davranmaktan hoşlanıyordu.

Barmen içkimi getirdi ve adam içkimi bırakıp aceleyle uzaklaşırken bir şey demedi.

Zehir var mı diye bardağı kokladım. Var Olmayan Ülke artık düşmanlarımla doluydu. Asla yeterince emin olamazdım.

Sadece Kış Ülkesi'nin baharatı ve alkolün keskin kokusu geliyordu.

Bir yudum aldım. Midemde biriken sıcaklık hoşuma gitti.

“Ben de deneyeyim.” Darling içkimi yudumladı. “Aaa.” Gözleri kısılarak kapanırken ağzı açık kaldı. “Bu bardakta Noel'i içmek gibi. Ama alkolü ağır. Kış Ülkesi'nden geldi mi demişti?”

“Evet.”

“Ee, orası neresi?”

“Başka bir ada.”

“Yedi tane var, değil mi?”

“Öyle.” Bir yudum daha aldım. Muhtemelen bir daha asla sarhoş olmayacaktım. Gölge buna izin vermezdi ve sanırım bu da iyi bir şeydi ama yine de yanmanın tadını çıkaracaktım.

“Var Olmayan Ülke ve Kış Ülkesi dışındakiler neler?” diye sordu Darling.

“Kış Ülkesi ve Yaz Ülkesi adalar zincirinin iki ucunda yer alıyor. İkisinin arasında Karanlık Ülke var, Vane'in memleketi. Var Olmayan Ülke. Zevk Ülkesi...”

Darling bardağımdan ikinci yudumu alırken boğuluyordu.

“Kayıp Ülke ve Ebedi Ülke.”

“Zevk Ülkesi mi dedin?”

“Öyle dedim.”

“Ama... nasıl?”

“Orası tüm fantezilerinin gerçeğe dönüştüğü bir yer.”

“Oraya gitmem lazım.”

“Kesinlikle gidemezsin.”

Kaşlarını çatarak baktı ve dolgun altdudağını sarkıttı. “Nedenmiş?”

“Çünkü vahşi ve pervasız bir yer, ayrıca uyuşturucu gibi bağımlılık yapıyor. Zevk Ülkesi’ne gidersen bir daha geri döne-mezsın.”

Darling duyduklarını sindirdi.

“Bunların gerçek olduğuna hâlâ inanamıyorum. Annem bana çocukken senden ve Kayıp Çocuklar’dan bahsettiğinde bunun kitapta okuduğu bir hikâye olduğunu sanmıştım. Şimdi başka bir âlemdeyim, önüme domates şurubu getirilmek üzere ve bir efsaneyi beceriyorum.”

Elim hemen bacağına gitti ve bacaklarının arasındaki sıcak teni hissedebilmek için elbisesini yukarı sıyırdım. “Bir efsaneyi mi beceriyorsun? Bence efsane seni beceriyor.”

Güldü. “Sen öyle sanmaya devam et.”

Ona gülümsedim. Nefis bir kadındı.

Yemeği taze ve dumanı üstünde tüterek önümüze geldi. Kendi deyimiyle cipsi altın sarısı renginde, yağ ve tuzla parlı-yordu. Sandviç –*hamburger*– iki dilim ev yapımı ekmeğin ara-sına hazırlanmıştı ve içinden domates sosu damlıyordu.

“Aman Tanrım. Bu harika görünüyor.” Darling tabağı kendine çekti ve yanında gelen sos havuzuna daldırdığı patates kızartma-sını denedi. Patates dişlerinin arasında çıtırdadı ve domates şuru-bu tat reseptörlerine çarptığı anda gözleri kocaman açıldı.

“Gördün mü?” Kendime engel olamıyordum.

“Vay canına.” Lokmasını yutup bir tane daha patates kızart-ması aldı ve hâlâ orada dikilmiş, gidebilirsin dememizi bekle-yen garsona baktı. “Gerçekten, vay canına. Teşekkür ederim...”

“Darlina.”

Darling çiğnemeyi kesti.

“Affedersiniz,” dedi garson kız. “Garip mi oldu? Var Olma-yan Ülke’de popüler bir isimdir.”

Öyleyse de ben bilmiyordum. Yani adadaki hayattan çok uzaktım.

“Tanıştığımıza sevindim, Darlina,” dedi Darling. “Ve bu lezzetli yemek için teşekkür ederim.”

Garson reverans yapacakmış gibi eğildi ama sonra vazgeçti. “Benim için zevkti,” dedi ve sonra uzaklaştı.

“Darlina mı?” diye fısıldadı Darling. “Benim soyadımı isim olarak mı kullanıyorlar?”

“Darling hikâyeleri nesiller öncesine uzanıyor,” dedim ona. “Hiç şaşırmadım.”

“Ama ben bu hikâyenin kötüsü biziz sanıyordum.”

“Hayır, Darling.” Patates kızartmalarından birini çaldım. “Burada kötü adam benim.”

14. BÖLÜM

ROC

Peter Pan ve Darling'ini hiçbir yerde bulamıyordum ve sabrım gitgide tükeniyordu.

Evin arkasında bir parti sürüyor, bir sürü Kayıp Çocuk ve kız içip eğleniyordu. Küçük kardeşimi görmeyeli yıllar yıllar olmasaydı ben de onlara katılırdım.

Çatı katındaki bardan ikimize de içki doldurdu. Ne istediğimi sormamıştı ama burbon tercih ettiğimi hatırladığına emindim.

Aramıza ne kadar zaman girerse girsin kardeşler bazı şeyleri unutmazdı.

Bardağı bana getirip uzandığım kanepenin karşısındaki deri koltuğa oturdu.

Çatı katı sessizdi. Ben gelir gelmez ikizler Cherry'yle birlikte toz olmuştu.

Sanırım namım önden gidiyordu. Buraya son geldiğimde ikizler Pan'le değildi. Çok sonra gelmişlerdi.

“Buraya yaptıklarını beğendim,” dedim Vane'e.

İçkisinden büyük bir yudum aldı ve boğazını yaka yaka geçerken irkilmedi bile.

“Planın her neyse,” dedi Vane, “gerçekleştirmene asla izin vermeyeceğim.”

Ona gülümsedim ve kızgınlığımın gözlerime yansımamasına çabaladım. Küçük kardeşim değişmişti ve ne kadar değiştiğini kestiremiyordum.

Bir gıdım mı? İki adım mı? Dünya kadar mı?

“Sana bir soru sorayım.” Kanepenin ucuna oturdum ve dirseklerimi dizlerime yasladım. “Peter Pan ve benim aramda seçim yapmak zorunda kalsaydın kimi seçerdin?”

“İş o noktaya gelirse neden seçim yapmamı isteyessin?”

Siyah gözünde uğursuz bir şey parlıyordu. Yarasına müdahale etmeye çalışırken altımda çırpınısını çok net hatırlıyordum. Teninin solgunluğunu, yanaklarının çukurluğunu, hayatta kalamayacağına dair duyduğum o çok gerçek korkuyu.

O ve ben öyle sıradan adamlar değildik. Ama özel adamlar bile bazen bir gölgeyle boy ölçüşemezdi.

“Biliyor muydun?” diye sordum ona.

Sessizlik çok gürültülüydü.

“Biliyor muydun, Vane?”

“Daha yeni öğrendim.” Bardağın kalanını kafasına dikti ve sertçe aramızdaki masaya koydu. “Ve sakın aşağılanmışsın gibi yapma. Wendy’yi çok az tanıyordun.”

“Yeterince tanıyordum.” Kendi bardağımı aldım, alkolün tatlılığını ve sıcaklığını memnuniyetle karşıladım. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Çok daha fazlasına. “Fae Kraliçesi bir Darling’in zihninden kopardığı bir anıyı benimle paylaştı.” Elimi cebime atıp bir avuç fıstık çıkardım. “Bildiğin gibi, anılar kan aracılığıyla aktarılır.”

“Evet, biliyorum.”

“Peter Pan de Wendy’yi yardım etmesi, beni bulması için yalvarırken kaderine terk etmiş.”

“Sen zaten gitmiştin, hatırladın mı? Kız seni şutlayınca.”

“O lanet James Hook yüzünden.”

“Sen ve senin tükenmek bilmeyen düşmanların.”

“Kendini de o yığına eklettirme bana.”

Dik oturdu. “Ne bok yemeye umursuyorsun ki? Bu yıllar önceydi. Pan senden hayatının aşkını almış gibi davranma.”

“Lainey’yi terk eder miydin?”

Küçük kardeşimin yüzündeki ifade, bir adamın yüzüne bal-
yozla vursan oluşacak ifadenin aynısıydı.

Neredeyse pişman olacaktım.

Neredeyse.

“Onu bu işe karıştırma.” Menekşe rengi gözü karardı.
“Wendy, Lainey değil.”

Ben de kardeşim değildim. Duyguları onun gibi hissetmi-
yordum. Ama küçük kız kardeşimizden bahsederken hissetti-
ğimi hayal edebilecek gibi olmuştum.

Eski mezarları kazmak istememiştim ama çoktan derine in-
miştim bile.

“Peter Pan canı ne isterse yapıyor. Bedelini ödemesin mi?”

Vane dişlerini gıcırdattı. “Peki kendi yaptığına ne diyorsun?”

“Benim kurallarım var, küçük kardeşim. Peter Pan’inse hiç
yok.”

“Kurallar.” Alayla güldü ve arkasını döndü. “Sadece senin
bildiğin kurallar. Yoktan var edip durduğun kurallar.”

Ana merdivenden inerken peşinden gittim.

“Ben ne zaman masum bir kızı kendi başının çaresine bak-
sın diye bıraktım?”

“Dytus,” dedi.

Tanrım.

Dytus, Umbrage’dan bir kızdı ve kayıp bir yavru köpek gibi
peşimizden ayrılmazdı.

“O istisnaydı,” dedim. “Zamanım tükenmişti.”

“Yine de sonucu değiştirmiyor.”

Kayıp Çocuklar arka bahçede bir tezahürat kopardı. Girişe
ulaştığımızda şenlik ateşinin sıcak turuncu ışığı açık arka kapı-
lardan yere yayılıyordu. Havada belirgin bir kamp ateşi ve ya-
nan tütün kokusu vardı.

Vane büyük ön kapıya gitti ve çekerek açtı. “O gelmeden git.”

“Sen seçmezsen,” dedim ona, “seni seçmeye zorlarım.”

“Belli ki çoktan seçtim, Roc.”

“Beni yaralıyorsun, kardeşim.”

Siyah gözleriyle bana baktı.

Yüzüne bir tokat patlatıp onu uyandırmak istedim. Ya da onu kaçırıp bu lanet olası adadan götürmek.

Onunla savaşmak istemiyordum ama mecbur kalırsam yapardım.

“Fikrini değiştir,” dedim ona.

Sesimdeki bütün şakacı tını kayboldu ve bunu fark etsin istedim.

Kaskatı kesildi ve yeni yapıştırılmış parçayı kavrarken kapının ahşabı elinde gıcırdadı.

“Pekâlâ.” Ona gülümsedim. “Madem öyle,” fıstıklardan birini kırdım ve kabuklarını botlarıma doğru savurdum, “Remaldi ailesiyle geldiğimi bilmelisin.”

Küçük kardeşimin bütün tavrı değişti. Ağzı şaşkınlıkla aralandı.

Fıstıklardan birini ısırıp ve geceye baktım. “Gölgelerinin dönüşünü yeterince beklediler.” Bir fıstık daha kırdım. “Bu onların hakkı.”

“Gölge kimseye ait değildir. Sadece toprağına aittir.”

“Sanırım Peter Pan sana katılmayacaktır.”

Burun delikleri genişledi. Hakkı olduğumu biliyordu.

“Sanırım kasabaya gidip başımı ne tür bir belaya sokabileceğime bakacağım. Bu arada, lütfen pozisyonunu tekrar gözden geçir. Gölgeyi bize getirmen için sana gündoğumuna kadar süre tanıyorum. Eğer getirmezsen...”

“Ne yaparsın, Roc?”

Ağzıma bir fıstık daha attım ve ellerimdeki kabukların tozunu silktim. “Zamanım tükenir.”

15. BÖLÜM

PETER PAN

Darling yemeğini rekor sürede bitirdi. Parmaklarındaki domates sosunu tek tek yalayarak temizlemeden önce soluklandığını bile sanmıyordum.

Elimde değildi ama başka bir şeyi böyle temizlediğini hayal ettim ve ânında sertleştim.

“Kararın nedir?” diye sordum başına buyruk aletimi ve dikkatini dağıtmaya çalışarak.

“Beklediğimden iyiydi.” Kış Ülkesi viskisinden uzun bir yudum aldı ve yutarken irkildi. “Kendimi çok daha iyi hissediyorum.”

“Evet, kendine nasıl baktığını bir konuşalım ve...”

Tavernanın kapısı gıcırdayarak açıldı ve çevremle ilgili her şeyi bilmekten hoşlandığımdan yeni gelenlere dikkat kesildim.

Ve o parlak sarı saçları gördüğüm an kanım buz kesti.

Gelenler, Remaldi kraliyet ailesi ve birkaç muhafızdı.

Noktaları birleştirmek çok da zor olmadı.

Tilly, Timsah’ı çağırmıştı. Timsah Karanlık Ülke’dendi.

Karanlık Ülke soyluları muhtemelen karanlık gölgelerini geri alma fırsatının üzerine atlamışlardı.

Vane gölgeyi geri verecekti, bundan emindim. Ama şimdi hiç sırası değildi.

İki adım geride duran iki muhafız ve başlarında Kraliçe’yle kraliyet ailesinden üç kişi vardı. Diğer iki kadını tanımıyordum ama ondan gençtiler, bu da benden çok çok daha genç oldukları anlamına geliyordu.

Giselle beni ânında fark etti. Pek gözden kaçacak biri değildim.
“Tanrım,” diye mırıldandım bize doğru gelirken.

“Ne oldu?” diye sordu Darling. Nereye baktığıma baktı ve gözleri Giselle’i bulunca yanımda kaskatı kesildi.

Hava değişti. Kurt avından şimdiden dönmüş müydü?

Onu göremiyordum.

Havadaki enerji yükselirken Darling’e baktım.

Bu da neydi be?

Onu *hissedebiliyordum*.

Şeyi...

Ah, siktir.

“Peter Pan!” dedi Giselle.

Karanlık Ülke Kraliçesi masamızın başında durdu ve ellerini önünde kavuşturdu. Var Olmayan Ülke kutba değil tropikale yakın olmasına rağmen Giselle kurt postuna benzeyen kürk bir şal takmıştı.

Onun altındaki siyah bir elbise vücudunu ipek çileler hâlinde sarıyordu.

Sarı saçları birkaç kalın örgü yapılmış ve başının etrafına bir taç gibi tutturulmuştu.

Var Olmayan Ülke’de gerçek bir taç takmaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Arkasında, nasıl yaşlandığına bağlı olarak yirmi iki ya da elli yaşında olabilecek bir genç kadın vardı. Remaldi kraliyet armasını göğsünde taşıyordu ve Remaldi sarısı saçları vardı, bu yüzden onun prenses olduğunu varsaydım.

Onun yanında da daha genç bir kız duruyordu.

“Ne bok istiyorsun?” dedim Giselle’e.

Darling’i buradan çıkarmalıydım.

Vane’e ve ikizlere ihtiyacım vardı.

“Bir kraliçe başka bir adayı ziyaret edemez mi? Manzaralarının keyfini çıkaramaz mı? Adanın en iyi ürünlerini tadamaz mı?”

Omuzlarını kasti bir hareketle geriye atıp göğsünü çıkardı. Şalı hemen boynunun altından tutturulmuştu ama elbisesinin yakası memelerinin kabarıklığını ortaya çıkaracak şekilde açıldı. Elbisesi ince ipektendi ve meme uçları kumaşın üzerinden belli oluyordu.

“Seni temin ederim,” dedim. “Diğer adalarda bir sürü başka güzel ürün var. O yüzden nazıkçe benimkinden siktir olup gidebilirsin.”

Yakut kırmızısı dudakları şehvet dolu bir sırtıyla büküldü. “Ama Peter...”

“Onu duydun,” dedi Darling.

Darling’e tekrar baktığımda başını öne eğmiş ve saçları yüzüne düşmüştü.

O enerji sırtımdan yukarı tırmanıyordu.

“Bu fahişe de kim?” diye sordu Giselle. “Peter Pan, sen hiçbir zaman yeterince seçici olmamışsındır.” Bölmenin benim tarafıma yaklaştı, eğildi, kolunu omzuma doladı ve dudaklarını kulağıma dayayıp fısıldadı: “Belki de gemime döneriz ve...”

Darling elinde bıçakla masanın üzerinden atladı ve Giselle’in boğazına sapladı.

Havaya kan sıçradı.

Taverna bir anda kaosa sürüklendi.

Giselle geriye doğru tökezledi, kan şalının tüylerine bulaşırken elini boğazına götürdü.

Prensesin beti benzi atmıştı ama hızlı davrandı ve belindeki kından kılıcını çekti.

Ama Darling onu ânında bileğinden yakaladı ve karanlık, prensesin derisini kaplayıp damarlarında nabız gibi atmaya başladı.

Karanlıkta boğuluyordu. Gözlerinin etrafındaki kan damarları patladı.

Remaldi muhafızları Darling'e saldıracaktı ama ben çoktan ayağa kalkmıştım.

Bıçağı Giselle'in boynundan çekip ilk muhafızın gözüne sapladım, sonra da ikincisinin göğsüne tekmeyi bastım. Arka-sındaki masaya çarptı ve içkiler yere döküldü, bardaklar tuzla buz oldu.

"Darling!" diye bağırdım.

Dönüp bana baktı.

İki gözü de kapkara kesilmişti.

"Bırak onu."

Çekilmiş bir tabancanın tanıdık sesi duyuldu.

Sesi tanıyordum.

Hem de çok iyi tanıyordum.

Ne de olsa Vane'in sesinden çok da farklı değildi.

Ne de olsa kardeşlerdi.

Döndüğümde Timsah'ı tavernanın ortasında, ellerinde te-tiğe basmaya hazır bir tabancayla buldum. Namluyu Darling'e doğrultmuştu.

"Bırak onu," diye tekrarladı sakince.

Remaldi prensesi hâlâ nefes almaya çalışıyordu ve karartı yüzünü sarmaya başlamıştı.

Fazla zamanı kalmamıştı.

"Roc." Silahsız olduğumu göstermek için ellerimi kaldırdım.

"İndir şu siktiğimin silahını."

Cebinden bir cep saati çıkarıp kapağını açtı. "Beş saniyesi var. Şu andan itibaren."

Beş saniye yeterli bir süre değildi.

Roc'u öldüremezdim.

Vane beni öldürürdü.

Ama bir adamın kalbini sökmeden de pek çok şey yapabiliyordim.

Mekânın diğer ucuna fırlayıp Roc'un üstüne atladım. Bara çarptık, sonra da üzerinden devrilip diğer tarafta yere indik.

Ânında ayağa kalktım ve bir şişe viskiyle bana saldırdı. Eğildim. Iskaladı. Toparlandığı sırada şişeyi yakaladım ve içimdeki güce uzandım.

Çok uzun zaman olmuştu ama güce değdiğim anda damarlarımda hızla atmaya, adrenalinle beraber kaburgalarımı dövmeğe başladı.

Şişe yüksek bir BAM sesiyle patladı ve ânında havai fişekten çiçeklere dönüştü.

Roc elinde ezilen yapraklara bakakaldı ve dişlerini sıktı, gözleri parlıyordu.

Gülümsemekten kendimi alamadım.

Roc da gururumun dikkatimi dağıtmasını fırsat bilip suratıma yumruğu indirdi.

Kulaklarımdaki çınlama geçtiğinde çoktan barın üzerinden atlamıştı bile.

Ben de peşinden uçtum.

Tavernada kalan son müdavimler de çığlık çığlığa kapıya kaçıştılar.

Roc bir sandalyeyi kaptığı gibi başının üzerine kaldırdı ve tabanıyla Darling'e vurdu.

"Hayır!" diye bağırdım.

Darling ve Remaldi prensesi yere yığıldı.

Masadan bir et bıçağı kaptım ve Roc'un kafasını hedefleyerek mekânın diğer ucuna fırlattım.

Ama son anda yakaladı. Tereyağından kıl çeker gibi.

Ardından Darling'e uzandı ve saçlarından yakalayıp onu ayağa kaldırdı.

Sırtını göğsüne yaslamış ve kolunu ona dolamıştı. Bıçağın keskin kenarını Darling'in boğazına dayamıştı.

"Bunu yapma," dedim ona.

Yerde yatan prensese başıyla işaret etti. “İyileştir onu.”

“O iş öyle yürümüyor.”

Bıçağı Darling’in boğazına bastırdı ve altında boncuk boncuk kan belirdi.

Sıktığım dişlerimin arasından, “Seni öldüreceğim,” dedim ona.

“Prensese iyileştir. Onu iyileştirmen ikimizin de yararına olur.”

Ondan şüphe etmiyordum. Roc aptal değildi. Stratejik oynardı, duygularına göre değil.

Tavernanın zemininde ölü bir kraliçe ve hemen arkasında da bir prenses yatıyordu. En genç kızdan emin değildim ama sanırım onun da ölü olduğunu varsayabilirdim.

“Peki,” dedim Roc’a. “Bırak da kızın yanına gideyim.”

Darling’in kapkara gözleri bana dikilmişti.

Var Olmayan Ülke’nin Ölüm Gölgesi’ne nasıl sahip olduğunu ya da gölgenin onu ne kadar ele geçirdiğini sorgulayacak vaktim yoktu. Gölgenin onda olmasının sonuçlarını düşünecek vaktim de yoktu.

Ama ağzının köşesi yaramaz bir sırtışıla kalktığında başımın belada olduğunu anladım.

Çünkü bunun sonuçları olacaktı.

Çoktan ödemeye başlamıştık.

Elini Roc’un önkoluna, diğer elini de öteki bileğine doladı.

Başka bir günde, başka şartlarda olsaydık Roc ondan daha güçlü olurdu.

Ama başka bir günde değildik.

Karanlık, Darling’in kavradığı yerden Roc’un koluna akmaya başladı. Adam acıyla tısladı ve içgüdüsel olarak geri adım attı. Darling bıçağı itip teninden uzaklaştırdı, sonra eğilip döndü ve hâlâ Roc’un elindeyken ona sapladı.

Ağzından akan kan boynundan aşağı akıp gömleğini ıslatırken Roc'un gözleri kocaman açıldı.

“Darling,” diye seslendim.

Roc geriye sendeleyip duvara yaslandı.

“Darling. Gitmeliyiz. Hemen.”

Roc boğulurken çıkan ses ıslak ve hırıltılıydı.

“Darling!”

Sonunda bana baktı ve havale geçiriyorum sandım.

Ona bakıyordum ama onun da beni gördüğünü hissedebiliyordum ve ölümsüz hayatım boyunca ilk kez gölgelerin birbirine doğrultulmuş iki ayna gibi birleştiğini hissettim.

“Gel,” dedim ona.

Gözleri hâlâ kapkara ve üstü başı kan içinde olsa da bana gülümsedi, uzattığım eli tuttu ve kapıdan çıkarken benimle geldi.

16. BÖLÜM

PETER PAN

Var Olmayan Ülke göğünün altına adım atıp temiz havayı içimize çeker çekmez Darling'i kucaklayıp uçmaya başladım. Kollarını boynuma doladı ve başını omzuma yasladı. Ağaç eve dönerken yol boyunca da tek kelime etmedi.

İndiğimde partinin devam ettiğini duyabiliyordum ama Vane ve ikizlerin nerede olduğunu henüz kestirememiştim.

Darling'i güvenli bir yere götürmeliydim ki sonra ne yapacağıma karar verebileyim.

Ön kapıdan sessizce girdim ve antrenin boş olduğunu gördüm. Çatı katma çıkan döner merdiven boyunca aplikler yanıyordu ve titrek ışıkları mekâna tuhaf gölgeler düşürüyordu.

İkizler mutfaktaydı. Bash tatlı bir tart yapmış, Cherry'nin keyfini yerine getirmeye çalışıyordu. Kas de kardeşinin söylediği bir şeye gülüyordu.

Karanlık Olan'dan ses yoktu. Darling ve benim kanlar içindeki hâlimizi analiz etmek için neredeyse yoktan var olmasını bekledim.

Henüz olmazdı.

Henüz onunla yüzleşemedim.

Çatı katına uçtum ve yeteneğimi kazandığıma her zamankinden minnettar olarak koridor boyunca ilerledim.

Fakat sonra büyük bir hata yaptığımı fark ettim.

Vane kütüphanedeydi.

“İşte buradasın,” dedi mezar kapımın önüne indiğimde. Botları parke zemini dövüyordu ve beni karşılamak için çıktığında düz olmayan tahtalardan biri ayağının altında gıcırdadı. “Nereye gittin?” diye sordu.

“Kasabaya,” dedim ve Darling’i görmemesi için sırtımı ona dönük tutarak kulenin kapısını açtım.

Darling’in abisini öldürdüğünü öğrendiğinde...

Aşk hakkında size söylemedikleri şey, bazen iki imkânsız seçenek arasında seçim yapmak zorunda kalmanızdır.

Vane mi Darling mi? Asla seçemezdim.

Seçmek de istemiyordum.

“Kan mı o?” diye sordu Vane.

“Tavernada sarhoşun tekiyle kavga ettim. Bana ait değil.”

“Ya Winnie?” Sesi biraz alçaldı ve döner merdivenin tepesinde duraksadım, sesinden yayılan duyguyla içim çalkalandı.

Bugünlerde herkes her şeyi biraz fazla önemsiyordu.

Ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Gölgeyi geri almanın tüm sorunlarımı çözeceğini düşünmüştüm ama ne kadar çok sorunun olduğunu unutmuştum. Bir de hepsinin *güçle* çözülemeyeceğini.

“Uyuyor,” dedim omzumun üzerinden, Darling’in gözleri tamamen açık olmasına rağmen. “Onu odama yatıracağım. Bizi rahatsız etme.”

“Pan,” diye başladı ama ben kapıyı botumla tekmeleyerek kapadım ve onu dışarıda bıraktım.

En üst basamakta nefesimi tuttum, emrimi yok saymasını bekliyordum.

Ama peşimden gelmedi ve bu sırrı ondan sakladığım için rahatlamalı mıyım yoksa utanmalı mıydım bilemedim.

Bizi asla affetmeyecekti.

Kardeşiyle konuşmayalı yıllar olmuştu ve bana büyük bir sadakatle bağlı olsa da ben onun kanından değildim.

Darling'i merdivenden aşağıya, sonra da mezarıma taşıırken ayak seslerim yankılanıyordu. Işığı düşünmeme bile gerek kalmadan kendiliğinden yandı ve gölgeleri kovaladı.

Gücüm büyüyor, yerine oturuyordu.

Ama tadını çıkaramıyordum.

En azından henüz.

Darling'i yatağıma yatırır yatırmaz yan dönüp dertop oldu ve ellerini göğsüne götürdü.

"Tuhaf hissediyorum," dedi.

Hadi canım.

Gözleri hâlâ kapkaraydı.

Gölgeyi nereden bulmuştu ki?

Ve daha da önemlisi, nasıl tutuyordu?

Şimdi daha önceki bayılması çok daha mantıklı gelmeye başlamıştı. Acıdan kıvrınmamasına şaşıırıyordum. Yine de Darling'le tanıştığım ilk andan itibaren onunla ilgili her şey beklediğimden farklı biri olduğunu kanıtlamıştı.

Onu düzeltmeliydim.

Bu durumu düzeltmeliydim.

"Sanırım biraz kestireceğim," dedi.

"Ben başında dururum," dedim ona.

Gülümsedi ve gözlerini kapadı.

Birkaç dakika içinde nefes alıp veriş i dengelendi ve sonunda rahatlayarak derin bir nefes verip kanepeye uzandım.

Darling'e verdiğim sözleri bozmazdım, bu yüzden o dinlerken başında durdum.

Şu anda hâlâ tenine bulaşmış hâldeki kan dışında uğursuz ya da korkutucu hiçbir tarafı yoktu.

Hatta kanı hesaba katmazsak solgun yanakları, kemikli omuzları ve gür siyah saçlarıyla masum bir kızı andırıyordu.

Yanına gidip yatağın kenarına oturdum ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım.

Elime doğru dönüp derin bir nefes aldı.

Gölgem ânında fark etti ve yüzeyin altında kıvranmaya başladı.

Bunu nasıl kaçırmıştım?

Lanet kurt duyularımı karıştırmıştı. Onun enerjisini hissettiğimi sanmıştım ama artık hissettiğimin Darling'in gözlerinin arkasında gizlenen gölge olduğunu düşünüyordum.

Darling böyle fazla dayanamazdı. Gölge yakında onu yakıp kül ederdi.

Vane gölgesini zar zor zaptedebiliyordu ve o insan bile değildi.

"Seninle ne yapacağım, Darling?" diye fısıldadım.

Ayağa kalkıp odada volta atmaya başladım, düşünürken ellerimi başımın arkasında kenetledim. Geçici bir araç bulursam gölgeyi ondan ayırabilirdik. Kolay olmayacaktı ama yapılabilirdi. Ve Vane... Belki onu bunun Darling'in hatası olmadığına ikna edebilirdim.

Yine de Roc'u kurtarmak için bir sürü fırsatım vardı ama yapmamıştım. Darling için fazla endişelenmişim.

Odanın sonuna gelip voltama devam etmek için geri döndüğümde Darling'i tavana doğru süzülürken buldum.

"Darling!" diye bağırdığım gibi ne büyük bir geri zekâlı olduğumu fark ettim.

Sarsılarak uyandı, neredeyse tavanda olduğunu fark etti ve haykırdı.

Düştüğü sırada altına geçmişim. Kollarımın arasına *pat* diye iniverdi.

"Ne?.. Nasıl" Kocaman açtığı gözleriyle bana baktı.

"Her şey yolunda," dedim ona ama değildi ve bunu o da biliyordu.

"Az önce ne oldu? Buraya nasıl geldim?" Pazularımı sertçe kavradı. "Neden hafızamda boşluklar oluyor, Pan?"

Panikten sesi çatlamıştı.

Başka birinin korkusunun yükünü kendi omuzlarıma almayı hiç bu kadar istememiştim.

“Her şey yolunda,” dedim ona tekrar.

“Ne oldu?”

“Darling...”

“Söyle bana, Pan.”

Onu ayaklarının üzerine indirdim. “Görünen o ki bir şekilde Var Olmayan Ülke Ölüm Gölgesi’ni ele geçirmişsin.”

“Ne?!” diye bağırdı.

17. BÖLÜM

HOOK

Kolum zonkluyordu.

Boğazım kupkuruydu.

Uyuyamıyordum.

Ofisimde ileri geri volta atıyordum. Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Timsah, Var Olmayan Ülke topraklarındaydı.

Ofisimdeki her eşya özenle hizalanmış, her rafın tozu alınmış ve pırıl pırıl olmuştu. Beni oyalayacak başka bir şey kalmamıştı.

Onu öldürecektim.

Nasıl yapacağımı çözer çözmez.

“Jas,” dedi Smee. “Neden uzanmayı denemiyorsun?”

“Uzanmak mı?” Ona döndüm. “Uzanmak mı, Smee?!”

İç geçirdi ve duvardan botuyla destek alıp kendini öne itti. Servis arabasının üzerindeki şişe koleksiyonundan bir sürahi alıp bir bardağa viski doldurdu.

“İç,” diye emretti.

“Nasıl bu kadar sakın olabiliyorsun be?”

Hiçbir şey Smee’yi sarsamazdı.

Onun bu soğukkanlı hâlini kısıkanıyordum. Özellikle de benim kanım *kaynarken*.

“Endişelenerek bir yere varamazsın,” dedi bana.

“Endişelenmiyorum!”

Başını eğdiğinde kalın bir örgü omzundan kayd. “Bu duruma ne diyorsun?”

Bardağımı yere boca ettim. Şimdiden üç kadeh içmiştim. Timsah adadayken sarhoş olamazdım. Ama o üç kadeh kürek-

kemiklerimin arasındaki düğüme ya da karnımdaki bitmek bilmez çalkantıya zerre fayda etmemişti.

Onu öldürecektim.

Bir plan yapacak, sonra da onu bulup öldürecektim.

“Jas,” dedi tekrar Smee.

“Ne?”

“O senin için gelmedi.”

“Bir uğrayacaktır, bundan eminim.” Tekrar volta atmaya başladım. “Sırf ödümü koparmak için. Onun olan bir şeye dokunduğumu hatırlatmak için. Sanki onun sahibiymiş gibi.”

Smee açık balkon kapısına dönüp elleri ceplerinde kapı çerçevesine yaslandı.

“Wendy Darling’i *kaçırdın*,” diye hatırlattı bana.

“Smee!”

Bir omzunu kaldırdı.

Homurdanıp arkamı döndüm. “Şaibeli geçmişime dikkat çekmek için burada değilsin.”

“Değil miyim?” Güldü. “İşimin gerekliliklerini yanlış anlamış olmalıyım.”

Odanın en ucuna ulaştığımda durdum.

Wendy’nin adını duyunca aklımda görüntüsü canlandı.

Anılara dönüp baktığımda onları doğru hatırlayıp hatırlamadığımdan asla emin olamıyordum çünkü bazen Wendy Darling’in beni oyuna getirdiği hissine kapılıyordum.

Belki Timsah’ı da oyuna getirmişti.

Belki de en başından beri bizi birbirimize düşürmeyi planlamıştı.

Asla bilemeyecektim.

Çünkü Peter Pan onu kendi dünyasına götürmüştü ve ölümlüler âleminde kaç yıl geçtiğini bilmesem de şimdiye öleceği kadar fazla olduğuna emindim.

O artık ölüydü.

Anılarının da onunla birlikte ölmesi gerekiyordu.

Kolumun ucundan pazuma doğru bir acı dalgası yükseldi.
Bilmesem, fırtına yaklaşıyor derdim.

“Onu nasıl öldüreceğiz, Smee?” diye sordum omzumun üzerinden. Büyü uzmanımız oydu, Adalar’ın gezgini.

“İşin zor kısmı ona yeterince yaklaşmak ve...”

Bir şey ön kapıya vurdu.

Smee’yle bakiştık. “Birini bekliyor musun?” diye sorduğumda başını iki yana salladı.

Ofisimden çıktım ve koridorda antreye doğru ilerledim. Korsanları keşif için tepelere ve yakınlardaki birkaç koya göndermiştim. Bir timsahın hangi yönden geleceğinden asla emin olamazdınız.

Vuruşlar daha da çaresizleşti.

“Geliyorum!”

Kapıyı çekip açtım ve içeriye bir beden düşüp büyük bir gürültüyle yere yığıldı.

Kan, yeni cilalanmış botlarımın üzerine sıçradı ve ardından parkede birikmeye başladı.

“Tanrı aşkına!”

Adam sırtüstü yuvarlandı ve öfkem sönüp gitti.

Bir adamın kanının tek bir kesik dahi olmadan bedeninden çekilmesi mümkünse, demin bana öyle olduğundan şüpheleniyordum.

Bacaklarımı hissedemiyordum.

Kürek kemiklerimin arasında bir batma vardı, sanki aynı anda binlerce iğne saplanıyordu.

Titrek elimle tabancamı çektim.

Timsah lanet olası antremin zemininden bana bakıyordu.

Ölümün kıyısında gibi görünmesine rağmen, “Kaptan,” dedi şeytani bir sırıtışla. Boğazına birkaç kez dolanmış beyaz bir kumaş vardı ama çoğunlukla kana bulanmıştı. Ön tarafı daha da kan içindeydi ve kollarından akıp parmak uçlarını kaplamıştı.

“Burada ne halt ediyorsun?”

Güldü ama bu bir öksürüğe dönüşünce dizlerinin üzerine kalkıp nefes almaya çabaladı.

Smee’ye baktım. İki tabancasını da ona doğrultmuştu. Hiçbir zaman tetiği çekme heveslisi olmamıştı ama tereddüt etmeyeceğini biliyordum.

“Bunu sorman ne komik,” dedi Timsah ve sonra gözleri yuvalarında geriye yuvarlanırken yine yere devrildi.

Onu tekmeledim. Kendine geldi.

“Burada. Ne. Halt. Ediyorsun?”

“Seni özledim desem... bana inanır mısınız?”

Aletini topuğumla ezdim.

Ciğerlerinden bütün hava çekildi ve cenin pozisyonuna yuvarlandı, güldü, boğuldu, güldü, öksürdü ve güldü.

Birkaç uzun dakikanın ardından, “Pekâlâ,” dedi hırıltılı bir sesle. “Gidecek... başka... yerim... *yoktu*.”

“Geminiz vardı ya...”

“Peter Pan ve Darling’i... demin Remaldi kraliyet ailesinin yarısını öldürdü.” Tekrar sırtüstü döndü ve dövme demir avizeye gözlerini kırıştırarak baktı. “Beni de öldürmeye çalıştı. Ama Holt ona tuzak kurduğumu düşünecek.” Bir öksürük nöbetine daha tutuldu ve bilincini kaybetti.

“Sen ne düşünüyorsun?” diye sordum Smee’ye.

Smee ikiz tabancalarının horozlarını indirdi ve kılıflarına geri koydu. “Vur onu.”

Tabancayı kafasına doğrulttum. Çok yakınımdaydı.

Yıllardır bu ânın hayalini kuruyordum.

Gözden kaybettiğim bir örümcek, çatlakların arasından kayıp giden bir canavardı o.

Botumun topuğuyla ezeyim diye tekrar ortaya çıkacağı âni bekliyordum.

Zaten ölmüş gibi bir şeydi.

Ama şimdi iki kaşının ortasına kurşunu sıkarsam onu kimin alt ettiğini asla bilemeyecekti.

Bir adamı zaten düşmüşken öldürmek? Gerçekten ne hadle.

“Jas?” dedi Smee.

Kalbimin gümbürtüsünden onu zar zor duyabiliyordum.

Elim titriyordu ve uzvumdan kalanlar hayalet ağrıyla sızlıyordu. Kancayı kaldırdım ve ışıpta parlamışını izledim.

Öfke geri döndü.

Yaptığı şeye, hiç hakkı olmadan aldığı şeye duyduğum öfke.

Onu öldüremezdim.

Bu kadar kolay kurtulmasına izin veremezdim.

“Kaldır onu.” Tabancamı belime geri koydum.

Smee bana bir bakış attı.

“Ona ihtiyacımız olabilir,” dedim.

“Şüpheli.”

“Ne yaptığımı biliyorum! Amatör değilim, Smee.”

“O zaman öyle davranmayı bırak,” dedi.

“İyi. Onu ben kaldırıyorum.” Başına gittim ve ona baktım.

Göğsümde garip bir his belirdi. Geminin pruvasından karanlığı gördüğümde hissettiğim duyguyla aynıydı.

Heyecan.

Onu öldürmenin heyecanıydı şüphesiz.

Onu kollarının altından yakaladım ve ardında kan izleri bırakarak geri geri sürükledim.

Smee de peşimizden geldi ve ağırlığıyla boğuşmamı izledi. Omuzlarından pazularına ve önkollarına kadar safi kas bir adamdı. Dövmeli ellerinin üzerinde kalın damarlar vardı.

Üstsüz nasıl görüldüğünü hayal ettim ve bu düşüncemden ânında pişman oldum.

Üstsüz ve bıçağım kaburgalarına saplanmış.

Böylesi daha iyiydi.

Onu koridorun sonundaki boş odalardan birine sürükledim ve kapıyı tekmeleyerek içeri girdim. Köşeye konmuş tek kişilik bir yatak, bir masa ve bir şifoniyer vardı. Bu evi inşa ettiğimde hiç misafir ağırlamak gibi bir planım olmamasına rağmen birkaç boş oda ekletmişim.

Odada bayat bir koku vardı ve toz, ay ışığının zayıf ışıltısında girdap hâlinde dönüyordu.

Smee onunla boğuşmamı biraz daha izledi ve sonunda onu bacaklarından tutup yatağa kaldırmama yardım etti. Şilte bel verdi, yaylar gıcırdadı.

Timsah benim evimde, benim yatağımdaydı.

Saframı yuttum ve gözüm seğirmeye başladı.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Smee.

“Bilmiyorum,” diye itiraf ettim.

“Cidden ona bakacak mıyız?”

Neden buraya gelmişti?

Onca insan arasından neden bana gelmişti? Bu da başka bir oyun muydu? Yaralı numarasıyla kapıma gelip hiç beklemediğim bir anda gölgelerin arasından fırlayıp beni pusuya düşürmek miydi planı?

Timsah acımasız olabilirdi ama gündüz gözüyle vahşet saçmaktan da hiç çekinmezdi.

Hayır, bence beni öldürmek isteseydi bunu dosdoğru yapardı.

“Ne kadar kötü yaralandığına bak,” dedim Smee’ye.

“Peki ya iyileştirilebilirse?”

Dudaklarımı yaladım, ağzım kurumuştur. “Onu hayatta tutmalıyız.”

Smee bir elini beline dayadı ve başını yana eğerek sadece kendisinin paçayı sıyrabileceği o derin temkinle beni izledi. “Bundan hiç hoşlanmadım, Jas.”

Duvara doğru sendeleyerek geriledim ve iç geçirip yaslandım. “Açıkçası Smee, al benden de o kadar.”

Başını anlayışla salladı ve sonra işe koyuldu.

18. BÖLÜM

WINNIE

“Ölüm Gölgesi bende değil.”

Pan’ın yatağında başlığa yaslanmış ve dizlerimi göğsüme çekmiştim. Kendimi yine grip olmaktan korkan küçük bir kız gibi hissediyordum. Kusmaktan hep nefret etmiştim; midem düğüm düğüm olur, vücudum yanar ve titrerdi. Bunun kaçınılmaz olduğunu bilir ama yine de olduğunu inkâr ederdim.

Ta ki oluverene kadar.

“Darling,” dedi Pan.

“Bir hata olmuş olmalı.”

“Hata falan yok. Ortaya çıktığını ve seni ele geçişiğini kendi gözümle gördüm.”

“Ve? Ne yaptı?”

Kaşları endişeyle çatıldı.

Üstüm başım kan içindeydi, yani kesin kötü bir şey olduğunu tahmin ediyordum. Ama Pan’ın bana bakışı kötüden de kötü müydü diye merak etmeme neden oldu.

“Ne oldu?” diye sordum.

Nefesini verdi ve bana her şeyi anlattı.

Kapısını çekip açtım ve merdivenden koşarak çıktım.

“Darling,” diye seslendi.

“Hayır. Ben yapmış olamam.”

“Darling, bekle.” Sözlerinde bir emir tınısı vardı ama onu duymazdan geldim ve merdivenden ikişer ikişer çıktım. Ana kata çıktığımda ne yapacağımı bilmiyordum ama elbet bulurdum.

“Kasabaya gideceğim ve sana bunun doğru olmadığını kanıtlayacağım,” dedim ona.

“Öyle bir şey yapmayacaksın.”

“Belki de illüzyondur. Belki de ikizler seninle taşak geçiyordu.”

“Darling.”

Mezardan çıktım ve koridoru takip ederek çatı katına ulaştım. Vane orada ikizlerle birlikteydi. İkizler iskambil oynayıp içki içiyorlardı. Vane de deri koltuklardan birinde kitap okuyordu.

İçeri girdiğimizde hepsi başını kaldırdı ve Vane beni görünce gözlerini kıstı.

“Neden üstü başı kan içinde?”

Pan’ın saçma teorisini ona anlatmak üzereydim ki içimde bir şeyler kıpırdandı.

Bu, yatağымda uyandığımdan beri birkaç kez hissettiğim bir şeydi.

İçimde karanlık bir şey uyandı ve tıpkı kurtta olduğu gibi, niyetini duyabildiğıme ya da hissedebildiğıme yemin edebilirdim.

Ben buradayım, dedi o şey.

Çatı katınının basıncı düştü. Aynı anda hem üşüyor hem de yanıyordum, kulaklarım çınılıyordu.

Bir şekilde, gizemli bir şekilde, hatta *büyülü* bir şekilde Var Olmayan Ülke’nin Ölüm Gölgesi’ni almış olamazdım.

Gerçekten bir açıklaması olmalıydı.

Vane bana yaklaştı ve tepemde dikildi, beni domine etmek için cüssesini kasten kullanıyordu.

O karanlık şey bunu fark etti ve içimi heyecan kapladı.

“Konuşmaya başla hemen, Darling.”

“Vane,” dedi Pan uyararak. “Gerçekten yapmak isteme–”

Vane'in suratına bir tane patlattım.

Çatı katının sessizliğinde çıkan ses fazla yüksekti.

Solgun yanağında beliren kırmızı izi görünce içimde derin, hastalıklı bir memnuniyet belirdi.

Benim neyim vardı böyle? Başım fena hâlde beladaydı.

"Özür dilerim... Öyle yapmak istemedim..."

Beni boğazımdan yakaladığı gibi geri geri bara götürdü.

"Vane, Tanrı aşkına!" dedi Pan ve onun arkasından geldi.

Vane'in gözleri siyahtı ve başının üst kısmında beyaz saçların ilk parıltısı belirmişti bile. "Oyun oynamak mı istiyorsun, küçük Darling?"

Tekrar özür dilemek üzereydim ki kelimeler ağzımda takılıp kaldı ve beni *o şeyin* durdurduğunu ânında anlayıverdim.

Aramızdaki hava titreşiyordu ve siyah gözleri parlayan Vane başını yana eğdi.

Heyecan boğazımın dibinde filizlendi ve nabzım çılgınca atmaya başladı.

Bütün tedirginliğim, tüm şüphelerim ve korkularım eriyip gitti.

Geriye yalnızca açlık kaldı.

Ama yemeğe değil.

Bu sefer değil.

Ona cevap verdiğimde gırtlığımdan çıkan ses tamamen bana ait değildi. "Evet, Karanlık Olan. Benimle öyle sert oyna ki canım yansın."

Gırtlığından bir hırıltı yükseldiğinde kadınlığım kasıldı ve omuzlarımdan bastırırken aleti bacağıma dayadı. Aramıza uzanıp pantolonunun üzerinden onu okşadım. Gözleri kapandı ve göğsü bir iniltiyle gürledi.

"Oynayıp durmayı kes, Darling," dedi.

"Durdurmayı denesene."

Gözleri birden açıldı ve sonra ağzı dudaklarıma yapıştı. Beni dudaklarıyla cezalandırıyor, ağzıyla morluklar bırakıyordu. İri eli sertçe çenemi kavradı, dili beni istila edip bana sahip olurken öpüşmeyi yönetti.

Aleti öyle sertti ki bacağımdaki kalın ereksiyon resmen canımı yakıyordu.

Öpüşmemiz daha da tutkulu bir hâl aldı ve Vane elini göğsümde dolaştırıp meme ucumu parmaklarının arasında çevirdi. Acının şokuyla boğazımdan yükselen küçük çığlığı yuttu ve ardından elbisemi belime toplayıp pantolonunun fermuarını açtı. Daha pantolonu zar zor inmişken kendini merkezime hizaladı ve bacaklarımı kalçalarına doladı.

“Bunu bana neden yapıyorsun, Win?” dedi homurdanarak, bana sataşmak için ancak bir santim içime girdi.

“Benim için aklım kaçırarak olman hoşuma gidiyor.”

“Bana işkence etmek hoşuna gidiyor.”

Boynumu ısırdı ve bu his karşısında nefesim kesildi.

“Belki de gidiyordur.”

Kendini bir santim daha bastırdı, sanırım bana bu işkencenin kontrolünün kendisinde olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu.

Ayak bileklerimi birbirine kilitledim ve daha da içime girmesini sağlamaya çalışarak arkasından destek aldım.

Ama o yerinden kıınılatılamaz bir gücü.

Dudakları tüylerimi diken diken eden nazik öpücüklerle boğazımdan kollarıma doğru indi. Sonra tekrar ısırdı, tenimi keskin köpekdişlerinin arasına sıkıştırdı.

Ürperince beni kendisine çekti.

“Yalvar bana, Win.”

Sırılsıklamdım ve ona karşı kıvranıyordum, baskı artıyordu.

Sadece onu içimde istiyordum ve boğazımdan çaresiz bir inilti döküldü.

“Şimdi kim aklını kaybediyor?” dedi.

“Kapa çeneni ve becer beni.”

“Uslu bir kız ol ve yalvar bana.”

“Lütfen,” diye sızlandım teslim olarak. “Lütfen becer beni, Vane.”

Beni bara bastırdı ve kendini derinlerime itti.

“Ah siktir, evet,” dedim inleyerek.

Elleri şimdi kıcımdaydı, içime sertçe girip çıkarken beni bara bastırıyordu.

Sikişmemiz gürültülü, ıslak ve baş döndürücüydü.

Alnımı ter bastı, saçlarım tenime yapıştı ve gözlerimi açıp Vane’in omzunun üzerinden baktığımda hepsinin beni izlediğini gördüm. Pan, Bash ve Kas. Pan duvara yaslanmış sigara içiyordu, Bash kendini sıvazlıyordu ve Kas de gelmek üzereydi.

Hepsini istiyordum.

Hepsi benimdi.

Bana tapmaları ve *benim* oyunumu oynamaları için hepsini istiyordum.

“Siktir, Win,” dedi Vane kulağıma, sesi insanlıktan çıkmıştı artık.

“İçimi dolduracak mısın, Karanlık Olan?”

Tırnaklarımı ensesinde gezdirince kulağıma tısladı. “Bunu yapmaya devam edersen pişman olacaksın.”

Tırnaklarımı daha sert batırdım ve yarım ay şeklindeki yaralara dolan kanın ıslaklığını hissettim.

Vane birden içimden çıktı, sendeleyerek geri çekildi ve beni elbisem yamulmuş, nefes nefese hâlde bıraktı.

“Ne oluyor?” dedim.

“Seni uyarmıştım.”

“Şaka yapıyorsun sanmıştım.”

Aleti hâlâ dışarıdaydı ve zevk sularıyla parlarken bir sigara çıkarıp yaktı. Uzun bir nefes çekti.

O karanlık şey huzursuzlandı.

Nefes verip dumanı üfledikten sonra, “Koşmaya başla,” dedi.

“Vane,” diye uyardı Pan yine.

“Koşmaya başla, Winnie Darling.”

Elbisemi düzelttim. “Peki ya yapmazsam?”

Bana cevap vermedi. Sanırım seçeneğim yoktu. Vane emir verdiğinde koşmaya başlasanız iyi ederdiniz.

Bu, karanlık şeyin hoşuna gitmişti.

Oyunlardan hoşlanıyordu.

Ayrıca Vane’in bana teşekkür mü etse yoksa beni cezalandır-
sa mı karar veremiyormuş gibi bakmasını da seviyordum.

Balkona döndüm ve koşmaya başladım.

19. BÖLÜM

BASH

“Şimdi neden gidip bunu yaptın ki?” diye sordum. “Tadını çıkarıyordum.”

Vane sigarasından bir nefes daha çekti, iki parmağı ağzının kenarında kıvrılmıştı. Sigaranın közünden yüzüne ve siyah gözlerine parlak turuncu bir ışık vuruyordu.

“Vane,” dedi Pan tekrar, “konuşmamız lazım.”

“Şimdi olmaz,” dedi Vane. “Şimdi Darling’imize dersini vereceğiz.”

“Ne dersi?” diye sordu Pan.

“Evet, bizi aydınlatsana, Karanlık Olan. Ona koşmasını söyledin, kızı kovalayacaksın. Ya sonra? Biz de eli boş gözü yaş mı kalacağız?”

“Kardeşime katılmak zorundayım,” dedi Kas de arkamdan. “Kovalamak senin olayın.”

“Öyle olmak zorunda değil,” dedi Vane. Sigarasını kül tablasına bastırdı. “Onu ilk kim bulursa istediği deliği seçer.”

“Siktir. Dediğini ikiletmeyeceğim.” Çoktan kalkmış, kapıya doğru ilerliyordum. Vane kadar hızlı değildim ama onda olmayan iz sürme becerilerim vardı.

Pan homurdandı. Mezarından çıktığından beri bir şey onu rahatsız ediyordu ama bu artık her neyse, muhtemelen bekleyebilirdi. Yani ortada sikilecek bir Darling amı varsa, onu sikecektim.

Kas’le ben serin havaya çıktık. “Bahse varım onu ilk ben bulacağım,” dedi.

“Siktir oradan. Onu ilk ben bulacağım.”

Basamaklardan koştur koştur inerken gülüyordu.

Üstümüzde Pan ve Vane uçarak geçti.

“Hile bu!” diye bağırdım onlara.

“Havadan izleri takip etmek daha zor,” diye hatırlattı Kas.

“Doğru. Sence ne tarafa gitti?” Şimdi bahçenin kenarındaydık. Darling kızımızı tanıyorduk. Muhtemelen lagüne doğru gitmişti. Adada en sevdiği yer orasıydı.

Ama... o aptal değildi. Muhtemelen önce oraya gitmeyi akıl edeceğimizi biliyordu.

Dönüp adanın diğer ucuna, ay ışığının Gümüş Koy’un sularına vurduğu yere baktım.

Eğer Darling kızımız zekiyse...

“Güneye gidelim diyorum.”

“Riske girmeye değer,” dedi Kas.

Göğsüne vurduğumda homurdandı.

“Sona kalan dona kalır!” diye bağırdım.

Ağaç evden otuz metre ilerlediğimizde doğru seçimi yaptığımızı anlamıştım. Evden koya giden patikanın üzerinde sarkan meşe dallarından birinde yeni bir kırılma vardı. Tam da Darling kızımızın boyunda.

İkizimi susturmak için parmağımı ağzımın üzerine koydum. O da başıyla onay verdi.

Yıllardır böyle avlanmamıştık. Saraydan kovulmadan önce haftada birkaç kez Fae bölgesinin kuzeybatısında avlanırdık. Çoğunlukla fümeleme odalarını doldurmak için geyik, bazen de keklik ya da ördek avlardık.

Avcı moduna geçmek için bedenimin ya da zihnimin fazla çaba harcamasına gerek kalmadı.

Sağımızda bir çatırtı duyduk ve Kas'le bakıştık.

Şimdi onu yakaladık, dedi.

Yakalamıştık tabii.

Parmaklarımı kaldırıp geriye doğru saydım.

Üç.

İki.

Bir.

Onu aramıza almak için ayrılarak öne atıldık.

Bir çatırtı daha.

Nefesinin yüksek sesi.

Onu önce ben kolundan yakaladım ve döndürdüm. Onu göğsüme yasladığımda ahladı.

“Beni yakaladın,” dedi tatlı tatlı.

“Karanlık Olan kazanana istediği deliği seçme sözü verdi.”

“Kuralları o koyuyor, öyle mi?”

Sesi farklı, daha boğuktu. Hoşuma gitmedi diyemezdim.

“Bu seferlik buna izin vereceğim. Seve seve istediğim deliği seçeceğim, Darling.”

Kas bir meşe ağacının arkasından geldi. Gömleğini çıkarmış ve kumaştan bir parça kopararak basit bir gözbağı yapmıştı.

Darling'in gözlerini bağladı.

“Sürpriz olsun,” dedi ikizim.

“Belki bu.” Darling'in dolgun altdudağını çektim ve heyecanlı bir nefes aldı.

Kas onun arkasına geçip elbisesini sıyırdı. “Belki bu.” Çıplak kıcına bir şaplak attı ve Darling ciyaklayıp zaten kırılacak kadar sertleşmiş olan aletimin sınırını zorladı.

Elimi kalçasından yukarı kaydurdum ve hafifçe amına değdirdim. “Belki de bu.” Sırılsıklam olmuştu. Sokayım.

Omzunun üzerinden ikizime baktım. Teknik olarak ben kazanmıştım ama sanırım ganimeti paylaşmayı dert etmezdim.

Onu aynı anda almak ister misin? diye sordum ikizime.

Saçma bir soru.

Ben ağzını alacağım, dedim ona.

Bana uyar.

“Dizlerinin üzerine, Darling,” diye emrettim ve o da hemen itaat ederek ormanın zeminine çöktü. Var Olmayan Ülke ormanının bu bölümünde açıkta çok fazla kök vardı, bu yüzden altımızda yosundan yumuşak bir halı oluşturdum ve Darling hemen rahatlayarak iç çekti.

En yakın meşe ağacına gidip kalın köklerin arasındaki bir yere oturdum. “Buraya gel, Darling fahişesi.”

Gözleri hâlâ bağlıyken elleri ve dizlerinin üzerinde bana doğru emekledi. O yaklaşırken aletimi kavradım ve birkaç kez sıvazladım. Bakışlarım ağzına, ıslak dudaklarına kilitlendi ve sadece kendimi boğazına gömmeyi düşünmek bile aletimin elimde büyümesine neden oldu.

Bana ulaştığında, yerini bulmak için uzattığım bacaklarımdan destek aldı. Uslu bir sürtük gibi muhteşem, sıcak ve tahrik olmuş gibi kokuyordu.

“Aç ağzını,” dedim ve çenesi ayrıldı. “Uslu kıza da bak.”

Onu saçlarından kavradım ve aletime yönlendirdim.

Ağzının sıcaklığı etrafımı sardığı anda gözlerim kapandı ve kalçalarım titredi. Aletimin alt tarafından başlayarak yukarı doğru yaladı, sonra da dilini başının etrafında döndürerek her çıkıntısını keşfetti.

“Hasiktir be,” dedim nefes nefese.

Kıçı havadayken kardeşim arkasından yaklaştı ve parmaklarını klitorisinin üzerine kaydırduğunda Darling sikimin etrafında inledi.

“Bu dar ağzı her gün sikebilsem mutlu bir adam olurum.” Aletimi daha derine alınca boğulur gibi oldu, nefes alabilmek için yukarı çıktı sonra küçük eli kökümü kavramışken tekrar aşağı indi.

Taşaklarımdaki baskı artıyordu.

Kas bacaklarının arasına yerleşti ve pantolonun fermuarını açtı. Darling ikizim tarafından doldurulmayı beklerken aletimin üzerinde tereddüt etti.

“Durma, Darling,” dedim ona. “Sakın durayım deme.”

Daha hızlı yalamaya başladı ve kardeşim ıslak amına girdiğinde yüksek sesle inledi.

“Siktir, Darling...” dedi Kas ve daha sert darbeler indirerek onu bana doğru salladı.

Memeleri elbisesinin ince kumaşında zıplıyordu ve sürtünmeden dolayı meme uçları dikleşmişti. Onu sadece hafifçe okşadığımda inledi.

Kas klitorisiyle oynamak için uzandı ve Darling nefes alabilmek için aletimden kısa bir an için çekildi.

“Hoşuna gitti,” dedim kardeşime.

“Bayıldım,” dedi Darling.

“Darling, resmen taşaklarımdan damlıyorsun.” Kas hassas noktasıyla oynayarak onu sınıra daha da yaklaştırdı.

“Tanrım,” diye inledi Darling. “Siktir.”

“Bizim için boşalacak mısın, Darling?”

“Evet,” dedi nefes nefese. “Tanrım.”

“Durma,” dedim ona ve beni tekrar ağzının sıcaklığına aldı, çözülmek için çaresizce yalvaran bir düğümden ibaret kalana kadar da tüm düşüncelerimi söküp aldı.

“Siktir... siktir, Darling...”

Kas kalçasının konumunu değiştirerek içine belli bir açıyla girdi ve Darling’in inlemeleri, boşalmaya gitgide yaklaşırken çılgına dönmüş küçük sızlanmalara döndü.

Karnım kasıldı, taşaklarım gerildi ve aletimi iyice bastırıp boğazına boşaldım. Onu orada tuttum, son bir kez fışkırmaya ve ardından gelen rahatlamaya muhtaçtım.

Tam arkasında ikizim onu beceriyor, amını dolduruyor ve onu kendi orgazmına sürüklüyordu.

Aletimin etrafında çaresizce inledi, kalçaları titredi ve vücudu gerildi.

Bir an için bulutların arasında uçuyordum.

Bir an için kaybetmek ve ölmek gibi şeyler olduğunu untabilirdim.

Darling'in ağzından aldığım zevk ve kendi zevkinden titre-yişi dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Sonra dudakları aletimden ayrıldı ve çoktan bittiği için hayal kırıklığına uğrayarak dünyaya döndüm.

Kas sırtüstü yere yığıldı ve şakağında beliren boncuk boncuk terlerle yıldızlara doğru baktı. "Siktir. Buna ihtiyacım vardı."

"Benim de." Ağacın oyuğuna gömüldüm.

Darling gözbağını çekip çıkardı ve dizlerinin üzerine kalkıp elinin tersini ağzına götürdü. "Hoşuma gi--"

Eller onu kollarının altında kavradığı gibi havaya kaldırdı.

"Hey!" diye bağırdı ve gökyüzüne doğru uçtu.

Karanlık Olan onu bulmuştu.

Düzenleme
Ny.Ozlem

20. BÖLÜM

WINNIE

Pan ya da Vane'in kollarında uçmak bir hız trenine binip pistin tepesine çıkmak ve sonra da diğer taraftan aşağıya inmek gibiydi. Ama onlarda emniyet kemeri yoktu.

“Vane!” diye bağırdım ve bacaklarımı kalçalarına dolayarak ona yapıştım.

“Seni iyice becerdiler, değil mi Darling?” diye sordu biz yükseldikçe bulutlar yoğunlaşırken.

Var Olmayan Ülke'nin alacakaranlık göğü sessizdi. Serindi de. Ama Vane yanımdayken değil.

“Oyun oyundur,” dedim ona.

Sertliğini merkezime sürttü. “Sanırım şu anda üstümü kirletiyorsun, değil mi?”

“Yapışkan ve ıslak.”

Homurdandı, sonra bakışları arkamdaki bir şeye odaklandı ve bir an sonra Pan göğsünü sırtıma dayamıştı.

“Darling kızımızı bulmuşsun,” dedi.

“Evet, ormanda iki Fae prensi tarafından işi görülürken. Bizim küçük sürtüğümüz.”

“Beni boşalttılar,” dedim ona. “Senin yapabildiğinden fazlası bu.”

Gözleri karardı. “Bir daha söyle, Darling.”

“Onlar beni boşalttı. Sen yapamadın.”

Ateşle oynadığımın farkındaydım. Sanırım kibriti çakmış olabilirdim.

Pan elbisemi çekip çıkardığı gibi çok aşağıdaki okyanusa savurdu. Kumaşın süzülüşünü izlemek gibi bir hata yaptım ve akılalmaz yükseklikten başım döndü.

Vane'e daha sıkı sarıldım, dehşet artık fazlasıyla gerçektir.

"Darling'imiz bir fahişe gibi davranmak istiyor," dedi Vane, "biz de onu öyleymiş gibi becersek mi?"

"Hadi yapalım."

"Bekleyin," dedim.

"Hayır," dedi Pan.

"Çok yüksekteyiz."

"O zaman bize tutunsan iyi edersin."

Şu anda gökyüzünde o kadar yüksekteydik ki bulutlar kelimelerin tam anlamıyla çevremizde süzülüyordu. O kadar yakınlardı ki uzanıp bir avuç alabileceğime yemin edebilirdim.

Vane'in aletinin başı sıırılsıklam girişimden yukarı kaydı ve klitorisime sürtündü. İkizlerle boşaldığım için zaten sızlıyordum. O kadar hassastım ki şiddetle titredim ve Vane'in kalçalarından aşağı kaydım.

"Beni sakın düşüreyim deme!"

"O bacakları bana sar, Darling," diye emretti Vane. "Ve almaya başla."

Kollarımı boynuna doladım ve kalçalarımı oynatarak aletinin açıklığını bulmasma izin verdim, o da içime gömüldü.

Pan arkamdan yaklaştı. "Hadi onu aynı anda becerelim."

"Sence bunu kaldırabilir mi?"

"Bence başka seçeneği yok."

Vane'in boynuna doğru inledim.

Pan de kendini hizaladı.

"Onu eğitmeye başlamalıyız," dedi Vane. "Onu biraz gevşet. Bu seferki canını yakacak, Darling. Ama eminim zaten biliyordur."

"Yapamam," dedim onlara.

“Yapabilirsin,” dedi Pan kulağıma.

“Seni uyarmıştım, değil mi Darling?” Vane çenemi tuttu ve beni ona bakmaya zorladı, siyah gözleri parlıyordu. “Cezalandırılacağın konusunda seni uyarmıştım.”

Sonra Pan de aletini içime soktu ve bir şekilde hem Peter Pan hem de Karanlık Olan aynı anda içimi dolduruyordu.

21. BÖLÜM

WINNIE

Yalan söylemiyorlardı. Acıtıyordu. Hem de çok. İkisi de beni aynı anda esnettiklerinde keskin bir sızı hissettim, beni hiç dolmadığım kadar dolduruyorlardı.

Ama ben çoktan sıırıslıklamdım, çoktan Kas'ın menisiyle doluydum.

Ayrıca havada, neredeyse ağırlıksız olmak da yardımcı oluyordu.

Pan içime yerleşmek için uğraşırken homurdandı ama açısı Vané'den daha iyiydi ve beni aleti boyunca aşağı itti. Elleri kıcımada, beni ikisi için de açıyordu.

“Acıyor mu, Darling?” diye sordu Pan hırıltılı bir sesle.

“Evet.”

“Bir fahişe gibi kullanılmak hoşuna gidiyor mu?”

“Evet.” Bunu itiraf etmek yanaklarımın ısınmasına neden oldu. Canım yanıyor olabilirdi ama karnımda inkâr edemeyeceğim bir dalga yükseliyordu. Göğsümdeyse silkip atmak istemediğim utanç verici bir gümbürtü vardı.

Bunu sevmiştim.

Bunu çok sevmiştim.

Ve içimdeki karanlık şey bununla kendine ziyafet çekiyordu.

Kurdun kafamın içinde konuştuğunu duyabildiğim kadar net bir şekilde memnuniyetini de hissedebiliyordum.

Her ikisi de çılgıncaydı ama yine de doğru gibi geliyorlardı.

Beni içeri al, dedi o ses.

Beni içeri al.

Nefesim boğazımda düğümlendi ve Vane hızını yavaşlatırken gözlerini kıstı, yüzündeki ifade soruyor ve araştırıyor gibiydi.

O da hissedebiliyordu.

Hissedebildiğini biliyordum.

Ve bence Peter Pan haklı olabilirdi.

Karanlık Gölge'yi bedenimin her yerinde binlerce girdap hâlinde hissedebiliyordum. Sonsuz bir çalkalanma ve tüketme açlığı.

Beni içeri al, dedi yine zihnimin uzak, karanlık köşelerinden. Hadi hep beraber eğlenelim.

Tamam, dedim.

Ve karanlık içeri girdi.

Sinir uçlarım alev aldı. Hava soğuktu ama tenim alev alevdi ve dudaklarım şeytani bir sırıtışla geriye çekildi.

Vane'in gözleri büyüdü. "Ne sikim oluyor?" dedi.

"Durma," diye emrettim ona, sesim birkaç dakika öncesine göre daha boğuktu.

Gölgesinin kendisine benzer bir şeyle bağ kurmak için çaresizce uzandığını hissettim.

Aleti içimde kalınlaştı.

"Gölge sende," dedi bana.

"Durma," diye emretti Pan. "İhtiyacı olanı almasına izin vermemiz gölge için daha iyi olur."

"Evet, becer beni, Karanlık Olan. Beni döllerinle doldur."

Vane sözlerimden nefret etmiş gibi hırladı ama aleti daha da sertleşerek hislerine ihanet etti.

Hepimiz sefahat düşkünü yaratıklardık, özümüze kadar aşağılıktık.

Pan ve Vane beni cezalandırmaya geri dönünce heyecan kurgularımı gümbür gümbür dövdü ve acının bir kısmı azaldı.

“Evet.” İnledim ve Vane’in etrafında kasıldım. “Siktir, evet.” Bacaklarımı kalçalarında daha yukarı dolayıp bileklerimi arkasında bağladım, böylece beni birlikte becerirlerken ve bizi alacakaranlık göğünde iyice tepelere taşırlarken kasıklarına sürtünebiliyordum.

“Onu iyice aç,” diye emretti ve Vane’in elleri kıcımnda daha aşağı inerek beni daha da açtı.

Pan elini boğazıma dolayıp başımı geriye çekti. “Bizim için boşal, Darling. Kralın emrediyor.”

Daha da öne kaydım ve klitorisimi Vane’e sürtmek için doğru noktayı buldum. Basınç bu sefer daha yavaş artıyordu. Bir hız treninin ağır ağır zirveye çıkışı gibi. Zevk yükseliyor, yükseliyordu. Pan ve Vane beni aletlerinin etrafında esnetirken nefes nefese kaldım ve gözlerimi sımsıkı yumdum.

“Hadi, Win,” dedi Vane göğsünde yankılanan bir gümbürtüyle. “Siklerimizi sıırıslıkla yap.”

Şu anda benim onların becerdiğim kadar beni becerdiklerini sanmıyordum. Vane’le aramdaki sürtünmede, klitorisimdeki zonklamada, ikisini aynı anda becermenin gücünde kayboldum.

Ve sonra gitgide yaklaşan dalga beni buldu ve tüm sinirlerim alev aldı.

“Siktir!” Zevk bana çarparken çığlık attım ve Pan’le Vane aynı anda derinlerime sert bir darbe indirdiler. Önce Pan boşaldı, sonra da Vane. İkisi de yüksek sesle, hayvani bir homurdanmayla gelip beni spermleriyle doldurdu.

Keskin bir rüzgâr ensemdeki terin bir kısmını soğutunca keskin nefesler aldım ve kollarımla bacaklarımdaki kaslar zevkin artçı şoklarıyla sarsıldı.

Karanlık şey doyuma ulaşmış hâlde kıvrılıp yüzeyden uzaklaştı ve ben de Pan'i arkama siper edip Vane'e yapışarak alacakaranlığın soğuk havasını çıplak tenimden uzaklaştırdım.

İçimden ilk çıkan Pan oldu ve onun gidişiyle kadınlığımda uyuşuk, nabız gibi atan keskin bir sızı hissettim.

Sırada Vane vardı ama ben ona sımsıkı tutunmuştum, yüzüm şimdi boynuna gömülüydü.

Bırakmak istemiyordum.

İlk olarak, hâlâ bulutların birkaç yüz metre üzerindeydik ve ikinci olarak... onu bırakmak istemiyordum.

"Neden bana söylemedin?" diye sordu Pan'e. Kolunu belime doladı ve beni kendine doğru çekerek sımsıkı kucakladı.

Peter Pan geriye doğru uçarken sıcaklığı da kayboldu. "Daha yeni öğrendim."

"Win?" diye sordu Vane.

"O da bilmiyordu," dedi Pan.

"Bu nasıl oldu?"

"Hatırlayamıyorum," dedim ama yüzümü boynuna gömdüğüm için sesim boğuk çıktı.

"Onu geri götürmeliyiz." Pan'in sesi uzaklaşıyordu. "Isıtmanız lazım."

"Bana tutun, Win," dedi Vane.

Kollarımı boynuna sıkıca doladım, o da yere paralel giderek bizi ağaç eve geri uçurdu.

Tekrar toplandığımızda hepsi üzerime titriyordu.

Kas bana temiz kıyafetler ve sıcak tutan bir kazak getirdi. Bash bana bir posta böğürtlenli pankek hazırladı ve üzerine akça ağaç şurubu döktü. Ben paneklere gömülmüşken Vane bana bir shot doldurdu çünkü görünüşe göre bu "benim iyiliğim" içindi.

Pan alkolün etkisini bastırsın diye bana bir fincan taze kahve yaptı.

Pan'ın, ikizlere keşfettiklerimizi anlatırken güya Vane'in abisine zarar verdiğim kısmı atladığını fark ettim.

Onu öldürmüş olduğumu düşünemezdim bile.

Mümkün değildi.

Değil mi?

“Demek Winnie Darling Var Olmayan Ülke Ölüm Gölgesi'ni sahiplendi.” Bash kocaman sırıtarak bana baktı. “Seninle gurur duyuyorum, velet.”

“Hayır, onunla gurur duymuyoruz,” diye karşı çıktı Vane. “Gölgeyi çıkarmazsak o siktiğimin şeyi onu öldürecek.”

“Öyle mi?” dedim elimdeki sıcak kahve fincanı içimi ısıtırken. “Öyle hissetmiyorum.”

“Döndüğümüzden beri hastasın,” diye belirtti Pan. “Yani bunun eninde sonunda sana geri dönülmez bir zarar vermesi hâlâ olası.”

Birden kafama dank etti...

“Smee biliyordu,” dedim.

Adamların hepsi bana baktı.

“Güç hakkında bir şeyler dedi ve hepinizin ahmak olduğunu çünkü gözünüzün önündekini bile göremediğinizi söyledi. Yani öyle bir şeyler,” diye ekledim sırıtarak.

Pan güldü. “Tabii ki biliyordu ve benden sakladı. Siktiğimin Smee'si.”

“Bize bir şey borçlu değil ki,” dedi Kas. “Teknik olarak müttefikimiz değil ve onu kaçırmışlığımız var.”

Vane bir sigara yaktı ve uzun bir nefes çekti. Dumanı üfledikten sonra, “Karanlık Gölge'nin bizi şaşırtmasına izin vermek kesinlikle işine gelmiştir,” diye ekledi.

“Peki onu nasıl çıkaracağız?” diye sordum ve soru ağzımdan çıkar çıkmaz gölgenin başını iki yana salladığını hissettim.

Kas toplamak için parmaklarını saçlarından geçirdi. “Anne-miz seninkini nasıl aldı?” diye sordu Pan’e. “O hikâye bize hiç anlatılmadı.”

Pan, Kas ve Vane’in arasındaki mutfak tezgâhına yaslandı.

Tanrım, hepsi harikaydı. Jilet keskinliğinde oyulmuş mermer ve obsidiyen gibi.

Onlar için her gün kanayabilirdim.

Yan odadan tırnakların parke zeminde çıkardığı artık aşına gelen sesi duydum ve bir an sonra kurt içeri girdi.

“Nerelerdeydin?” diye sordu Bash.

“Avlandığınızı söylüyor,” diye yanıtladım.

“Peki bir şey yakalamış mı?” Kas birkaç tutam saçını kulağının arkasına attı.

“Yaban tavşanı sanırım?”

“Aferin sana, Balder.” Bash kurdun önünde diz çöktü ve kulaklarının arkasını kaşıdı.

Kurt neredeyse zevkten inledi.

“Adı Balder mı?” diye sordum.

Kas tezgâhın üzerine hopladı ve kalan böğürtlenlerden bir avuç aldı. “Öyle düşünüyoruz. Bir zamanlar Balder adında bir kurdumuz vardı ve o...”

Kurt tiz bir sesle uludu ve kuyruğunu salladı.

“Bekle,” dedi Pan, gözleri kısılmıştı. “Sizin kurdunuz lagünü boylamamış mıydı?”

“Boyladı.” Bash doğruldu ve pankek tabağına dönüp büyük bir ısırık aldı, pazularındaki kaslar lastik gibi geriliyordu.

“Lagün onu geri mi verdi?” diye sordu Pan.

“Sanırım?” Kas ağzına bir böğürtlen daha attı ve başka bir tanesini de parmaklarının arasında tutup bana ağzımı açmamı işaret etti. Ben de hemen açtım çünkü her türlü oyunu severdim, özellikle de Kas’le. Nişan alıp meyveyi attı ve bende kolayca yakaladım. Sulu bir böğürtlendi ve dişlerimin arasında patladı.

Vane, Pan'e baktı. "Ne oldu? Endişeni hissedebiliyorum."

"Lagünün bir şeyleri hayata döndürmesinden hoşlanmadım, hepsi bu." Tezgâhtan uzaklaşıp mutfak adasının karşısındaki dolaba gitti ve bir şişe viski çıkardı. O kadar eskidydi ki etiketi el yazısıyla yazılmıştı ve kâğıdının kenarları kıvrılmıştı.

Tipasını çıkarıp şişeden bir yudum aldı.

Vane'in kaş çatışı derinleşti.

"Peki, Ölüm Gölgesi'ni Darling'imizden nasıl çıkaracağız?" diye sordu Kas.

"Belki de daha iyi soru, onu nasıl aldı?" dedi Vane.

Hepsi bana baktı. Peter Pan bile.

"Ben... şey..."

Ağaç evdeki korsanlardan sonraki anılarım çok bulanıktı. Ama Cherry'nin benden yardım istediğini ve sonra...

Olamaz.

"Ne oldu?" Vane öne çıktı. "Yüzünde bir ifade var."

Ah, olamaz, Cherry!

"Dökül bakalım, Win," dedi Vane parlak menekşe rengi gözü yüzümü tararken.

Ona söylemek istemiyordum.

Kafayı yiyecekti.

Gözlerimi kapadım ve anıları, kelimeleri, Cherry'nin yüzündeki bakışı tam olarak kafamda canlandırmaya çalıştım...

Odasında bir kuşun kapana kısıldığını ve onu çıkarmak için yardım istediğini söylemişti ama Vane bana Pan'in mezarına gitmemi emrettiği için tereddüt etmiştim. Ama bir yandan da onun için kötü hissetmiştim çünkü Vane'i ve ikizleri ondan çoktan almıştım.

Ben de zemin kata inmiş ve koridordan onun odasına yönelmiştim...

O da beni içeri itmişti.

Eski bir korkunun ucu görünmüştü.

Gölge odanın içinde sekiyordu ve onun paniğini, açlığını hissedebiliyordum.

Sonra hareketsizleşmişti, beni ölçüp biçiyordu.

Sonra da bana saldırmıştı.

“Winnie,” dedi Vane tekrar, bu sefer sesinde daha fazla emir vardı.

Ve o karanlık şey bunu hissetti. Resmen koltukları kabardı.

Söyle ona, dedi. Onlara gerçeği söyle. Kızı öldürecekler ve bize olan sadakatlerini kanıtlamış olacaklar.

Bunu istemiyorum, diye cevap verdim.

Öyle mi?

Artık içimde kabaran o karanlık heyecanın bana mı yoksa gölgeye mi ait olduğunu anlayamıyordum.

“Cherry yaptı,” diye cevap verdim. “Cherry beni onunla bir odaya kapadı.”

22. BÖLÜM

HOOK

Gözlerimi ondan alamıyordum.

Kahrolasica evimdeki lanet olası Timsah.

Koyu renkli saçları darmadağındı ve bu onu tam da hödük bir piç gibi gösteriyordu, yani kendisi gibi.

Kan kaybı yüzünden hâlâ solgundu ama yaraları iyileşmeye başlamıştı bile.

Onun insan olmadığı hep biliyordum. İnsandan çok bir canavardı.

Misafir odamdaki yatakta yatıyordu, kolunu karnına atmıştı. Yüzü tavana dönük olduğundan profilinin keskin hatlarını, burnunun eğimini ve ucuna gelmeden hemen önceki hafif çukuru görebiliyordum.

Bir de ağzını.

Her şeyi kendi isteğine göre bükmeyi bilen bir ağızdı.

Bakışlarımı tekrar yukarı çevirip de gözlerini açık bulduğumda sıçrayarak doğruldum.

Altımdaki tahta sandalye yüksek bir gıcırta çıkardı ve Timsah başını bana doğru çevirdi.

“Kaptan,” dedi kalın ve boğuk sesiyle.

Tabancamı çıkarıp horozunu açtım ve ona doğrulttum. Her an ona kurşun sıkabileceğimi bilmek bana kendimi daha iyi hissettiriyordu.

Ama o bana güldü. Resmen güldü.

Neyse ki kahkahaları uzun ve kuru bir öksürüğe döndü.

“Su, Kaptan.”

“Siktir git.”

Dudaklarını birbirine bastırdı. “O zaman belki de kanın iş görür.”

Kendi kanımı görmekten daha fazla nefret ettiğim bir şey yoktu.

Ve sanırım bunu biliyordu.

Şifoniyerin üzerindeki sürahiye gidip bir bardak su doldurdum.

Sırtım ona dönükken ensemdeki tüyler diken diken oldu ve bariz şekilde titrememek için kendimi zor tuttum.

“Kalbinin güm güm attığını duyabiliyorum,” dedi bana.

Dişlerimi sıktım ve elimde bardakla ona döndüm. “Seni öldürme ihtimali beni heyecanlandırıyor da.”

Güldü ve sırtımı yatak başlığına dayayarak doğruldu.

Örtü gövdesinden sıyrıldı.

Smee yaralarına daha iyi bakabilmek için giysilerinin çoğunu çıkarmıştı.

İşimiz bittiğindeyse ona uyacak hiçbir şeyimiz yoktu. Timsah'ın beli ince, omuzları genişti. Benim adamlarımsa tembel, şımarık ve şişmandı.

Sıkı karnına ve gerilmiş kaslarına öylece bakakaldım.

Baktığımı yakalayınca kaşlarını kaldırdı ve ben de suyu yüzüne doğru ittim.

“Konuşmaya başla hemen.” Tekrar sandalyeye oturdum.

Bardağı ağzına götürdü ve kafasına dikip üç büyük yudumda bitirdi.

Âdemelması yukarı aşağı hareket ediyor, boynundaki timsah ağzı dövmesinin gerçek bir ağız gibi görünmesine neden oluyordu.

Sertçe yutkundum.

Bardak boşaldığında rahatlayarak nefes verdi.

Onu öldürmek istiyordum.

Onu öldürecektim.

Var Olmayan Ülke'yi neyin beklediğini öğrenir öğrenmez. Çok uzun zamandır sıcak bir savaş yaşanmamıştı ama herkes rüzgârın yön değiştirdiğini hissedebiliyordu.

Var Olmayan Ülke'de –adanın kalbinde– işler değişiyordu.

Timsah elinde bardakla bana baktı.

Düşman olduğumuz düşünülürse sanırım sırlarını saklamak istiyordu ve ben onları keskin dişlerinin arkasında hissedebiliyordum.

Ama şu an benim insafıma kalmış durumdaydı, bu yüzden de bana bir şey vermeliydi yoksa iki kaşının arasına sıkardım.

“Winnie Darling, Var Olmayan Ülke'nin Karanlık Gölge'sini aldı,” dedi. “Kasabadaki bir tavernada Remaldi kraliyet ailesinin yarısını öldürdü. Remaldiler gölgelerini kardeşimden geri almak için gelmişti. Seninki de dahil bu adadaki tüm sik kafalıların ölmesini ya da itaat etmesini istediğini düşündüğüm Fae Kraliçesi tarafından davet edilmiştik.”

Bu... pazarlık edebileceğimi sandığımdan da fazlasıydı. Bana vereceğini düşündüğümünden de fazlası.

Ona inanıyor muydum?

Timsah hakkında her şeyi diyebilirdiniz; acımasız, merhametsiz ve zalim olabilirdi ama bana yalancı biri gibi gelmiyordu.

Bunun için fazla gururluydu.

Yani bir Darling gölgeyi mi almıştı? Bu nasıl olmuştu ki?

“Neden seninle dövüştüler?” diye sordum ona. “Vane'e kraliyet ailesine olduğundan daha bağlı değil misin?”

Dişlerini sıktı ve kapıma geldiğinden beri ilk kez duygu belirtisi gösterdi.

“Prenses benimdi,” dedi. “Ve Darling onu öldürdü.”

Dalga geçerek güldüm. “Senin sevme kapasiten yok, canavar.”

“Ben ‘sevgi’ mi dedim, Kaptan? Onun benim olduğunu söyledim. Arada fark var.”

Kolum bileğimin hemen altında, kancamın başladığı noktada ağrıyordu.

Anılarla acının hayaleti olan o eski ve iltihaplı görünmez yara yeniden zonkladı.

“O da mı senin için bundan ibaretti? Sahip olduğun bir şey?” Kancamı kaldırdım. “Bu yüzden mi elimi aldın? Senin *malına* dokunduğum için mi?”

“Başka ne olacaktı?” diye sordu.

Dilimi altdudağımın içinde gezdirirken ölümcül yarayı nereden açsam diye düşündüm. Canını en çok bağırsağı yakardı. Ama aleti de onu uluturdu.

“Onu sevmediğini biliyordum. O senin için fazla iyiydi. Sen sadece güzel Darling kızına sahip olmak ve onu rezilliğinle aşıştırmak istedin.”

Güldü ve başını iki yana salladı. “Siz Wendy Darling’de o ne görmenizi istediye onu gördünüz. İşte bu yüzden ondan hoşlanıyordum. Çünkü bunu bilecek kadar zeki ve sizi buna inandıracak kadar acımasızdı.”

İltihaplı yara öfkeye döndü ve doğru düzgün düşünmeden üzerine atıldım.

Kancamın sivri ucu, boğazının solgun derisinin hemen altında atan nabzına bastırıyordu. O ise sabit duruyordu.

“Bunu bir kez daha söyle de gırtlığını parçalayayım.”

Bana gülümsedi. “Deneyebilirsin.” Gizlice sokuldu, ayağını göğüs kafesime dayadı ve beni geriye itti.

Düşmemek için şifonyere tutundum, su sürahisi sallanıyordu.

Timsah yataktan kalktı, artık kemersiz olan pantolonu kalçalarından düşüyordu.

“Sen medeniyetsiz bir canavarsın.”

“Sen buna canavarlık diyorsan bir de zamanım dolana kadar bekle.”

“O da ne demek be?”

“Bilmiyorum, Kaptan. Saatim nerede? Getir de öğrenmene ne kadar kaldığını söyleyeyim.”

“Saatin bende değil. Ve saatle gelseydin onu paramparça ederdim.”

Timsah elimi aldığından beri saatin tik taklarından nefret ediyordum.

Açık pencereye doğru baktı. “Bu hiç iyi değil.”

“Ne? Ne iyi değil?”

“Bana kanını ver, Kaptan.”

“Kesinlikle olmaz.”

“Gönüllü olursan daha iyi.”

Tabancamı tekrar çektim, bu laf dalaşından bıkmıştım artık. Onu hemen öldürüp bu işi bitirmeliydim. Böylece kâbusum sona erer ve nihayet hayatıma devam edebilirdim.

Horoza açtığımda çıt etti.

“Ben olsam yapmazdım, Kaptan,” diye uyardı.

“Yoksa ne olur?”

Öne atıldı. Tetiği çektim. Tabanca güçlü bir DİKŞİN sesi çıkardı ve kurşun odanın öbür ucundaki pencere çerçevesine saplandı.

Timsah bana bindirdi. Birlikte duvara çarptık ve beni olduğum yere mıhlarken tabancam elimden kaydı.

“Beni gerçekten vuracak mıydın?” diye sordu, ağzının kenarı yukarı kıvrıldı.

“Sanki ölmeni istediğime dair şüphe varmış gibi.”

Taşaklarına dizimi geçirdim.

Nefesi kesildi ve yüzü kıpkırmızı kesilerek yere yığıldı.

“Tanrım, Kaptan,” dedi, sesi titriyordu. “Diz çökmemi istediysen sorman yeterdi.”

“Çeneni kapayacak mısın?”

“Tercih etmiyorum,” diye karşılık verdi.

Smee koşarak odaya girdi, önce Timsah'a sonra da bana baktı. "Ne oldu?"

Elimi saçlarımdan geçirip düzelttim. "Bir anlaşmazlık."

"Kana ihtiyacım var," dedi Timsah. "Smee, bu konuda az çok bir fikrin var, değil mi?"

Smee'ye baktım, yüzünde bu herifin oyuna getirme çabasına karşı acıma dolu bir inanamayış görmeyi umdum. Ama ifade-sinde bundan eser yoktu.

"Onun ne olduğunu biliyor musun?"

"Ne olabileceğini biliyorum."

"Ve bana söylemedin mi?!"

"Sadece bir teoriydi, Jas." Smee koridora geri çıktı ve korsanlardan birini çağırdı. Koridordan sallana sallana gelen Daniel'di. Yarı sarhoş yarı uykuluydu.

Smee, Timsah'ı işaret etti. "Bileğini ona uzat."

"Ayık olmalarını tercih ederim," dedi Timsah.

"Bu bir yemek menüsü değil," dedim ona.

Daniel emirlere karşı gelmemesi gerektiğini çok iyi bildiğinden Timsah'ın yanına gidip kolunu uzattı.

Timsah'ın gözleri sarı sarı parladı.

Bu kez tepeden tırnağa ürperişimi engelleyemedim.

Ayağa kalktı ve Daniel'in birkaç santim tepesinde dikildi. Elini korsanın uzattığı önkoluna doladığında içim alev aldı.

"Timsah ne?" diye sordum Smee'ye.

"Kemik Cemiyeti'nin bir üyesi, değil mi?"

Timsah dilini keskin ön dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Belki."

Kemik Cemiyeti'ni duymuştum ve saatlerden nefret ettiğim için onlardan bahsetmekten ve onlarla karşılaşmaktan kaçınıyordum.

Adalar'daki her saat Cemiyet tarafından yapılmıştı. Her biri.

"Ona neden zamanı takip etmen gerektiğini anlat," dedi Smee.

Timsah bana şeytani bir sırıtışla baktı, dişleri keskindi ve gözleri parlıyordu. “Çünkü zaman dolduğunda henüz yemeğimi yememişsem, o zaman bir canavara dönüşür ve önüme çıkar her şeyi yutarım.”

“Tanrım.” Şifoniyere yaslandım.

“*Benim* tanrım zaman, Kaptan. Tik tak. Tik tak. Bu benim duam. Her günün. Her saniyesi.”

Sonra keskin dişlerini Daniel’ın bileğine sapladı ve kana kana içti.

İzleyemezdim. Göğsümde bir şeyler birikiyordu ve kasıklarım kadar inen sıcaklıktan kurtulamıyordum.

Ne hadle.

Ne hadle.

Babamın sesinin kafamın içinde yankılandığını duyabiliyordum. Artık yüzünün görüntüsü gözümün önüne gelmiyordu ama hayal kırıklığının sebebi olmanın nasıl bir his olduğunu hâlâ hatırlayabiliyordum.

Sanki daha azmışım gibi.

Annem beni doğurduğunda babam kundaktaki bana bakıp, “Ne hadle, Elizabeth. Ne hadle,” mi demişti diye merak ediyordum bazen.

Artık yalnız bir adamdım. Ama babamı düşündüğümde, hâlâ onu sürekli hayal kırıklığına uğratan bir çocuktum.

Evin ön tarafındaki bara gidip kendime bolca rom doldurdum.

Boğazımdan geçerken yaktı ama damarlarımdaki soğuğa hiç etki etmedi.

İkinci kadehi doldurup bir puro yaktım ve körfeze bakan balkona çıkarken dişlerimin arasına sıkıştırdım.

Ay ışığı durgun suyu gümüşe boyuyordu. Gemim dalgalarla sallanıyordu.

Gitmek istiyordum.

Hayır, bu tam olarak doğru değildi.

Kaçmak istiyordum.

Bunun yerine el oyması ahşap sandalyelerden birine oturdum ve bardağımı kolçağında dengeledim.

Birkaç dakika sonra beni buldu ve bir sigara yakıp yanımdaki sandalyeye oturdu.

“Neden onu salmıyorsun?” diye sordum. “İstediğin buysa neden onu serbest bırakıp Peter Pan’i kendi başına yok etmiyorsun? Kardeşini eve götürürsün. Bu yüzden buradasın, değil mi? Belki Var Olmayan Ülke’ye seni Fae Kraliçe’si getirdi ve belki kraliyet ailesi Karanlık Gölge’yi istiyordu ama senin istediğin kardeşindi.”

“Teorin bu mu?” Kara kaşlarının altından bana bir tutam merakla bakıyordu.

Hiçbir şey demedim, o da konuşmadı ve bu her şeyi anlatıyordu işte.

Onunla tahmin ettiğimden fazla ortak noktamız olduğunu fark ettim. O, Vane’i geri istiyordu. Bense Cherry’yi. Ve ikisi de bizim yerimize başkalarını seçmişti. Belki de bir zamanlar biz de onlara aynısını yaptık diye böyle olmuştu.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Bunun bir bedeli var,” dedi.

Canavar olmanın bedeli.

“Ne tür bir bedel?”

Başını ahşap sandalyeye yasladı ve bana döndü. Ama ay ışığı arkasından vurduğu için yüzünü göremiyordum ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

“Sanki sana zayıflığımı söylermişim gibi, Kaptan.”

Bıkkınlıkla nefes verdim. “Öyle olsun.”

Aramızdaki boşluğun, onun kapladığı alanın son derece farkındaydım.

O benim baş düşmanım, elimin yerinde kanca olmasının sebebiydi.

Onun ölmesini istiyordum.

Değil mi?

“Senin yerinde olsaydım, Kaptan,” dedi. “Kardeşini eve getirdim. Gecikmeden.”

Dilimi puronun ucunda döndürüp tatlı tütünün tadını çıkardım.

“Onu gördün mü?” diye sordum.

“Gördüm.”

“Ve?”

“Ve onda bir sorun var.”

Öne doğru atıldım. “Ne demek istiyorsun?”

“Canavarlar korkuyu hissedebilir ve onun bir şeyden ödü kopuyordu.”

Ânında ayağa fırladım. “Smee!” diye seslendim.

“Kaptan?”

Eşikte durup ona baktım.

“Smee’ye kardeşime karşı dikkatli olmasını söyle. Hepsine karşı dikkatli olsun.”

23. BÖLÜM

CHERRY

Çantam hazırды.

Veda etmenin anlamı yoktu. Ne de olsa hiçbiri beni özlemeyecekti.

Odama bir kez daha baktım. Burada beni temsil eden hiçbir şey yoktu. Sanırım bana ait bir şeye sahip olmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki abim ve Kayıp Çocuklar'ın ötesinde kim olduğumu kestiremiyordum bile.

Ağaç evden ayrılmak istemiyordum ve nihayet Vane'i bırakma düşüncesi kusmak istememe neden oluyordu ama artık burada benim için bir şey kalmamıştı.

Var Olmayan Ülke'de benim için bir şey kalmış mıydı bilmiyordum.

Işığı söndürüp odadan çıktım ve kapıyı arkamdan kapadım. Koridorun sonunda koyu bir gölge girişteki ışığın altın rengi yansımasını kesiyordu ve yüzünü seçemesem de onun Vane olduğunu biliyordum.

O olduğunu biliyordum çünkü o nerede olsa tanırdım.

Bedenim pervasız ve aptal olduğundan midem kelebeklerle doldu, yüreğim ağzımda atmaya başladı.

Kalbim onu gördüğü için heyecanlıydı. Beynimse KOŞ diye haykırıyordu.

Dehşetin ilk ipliği kaburgalarıma dolandı.

“Vane,” diye başladım ama apliklerden birinin saçtığı ışığın yanından geçerken yüzündeki ifadeyi gördüm ve anladım... *Anladım.*

Ânında tepemde bitti ve beni saçlarımdan tutup koridorda sürüklemeye başladı.

Acı kafa derime yayılıyordu. Ona ayak uydurmaya çalışsam da tökezliyordum.

“Vane, lütfen,” diye yalvardım o daha tek kelime etmemiş olmasına rağmen.

Antreden geçip ön kapıya gitti ve çat diye açınca kapı duvara vurdu.

Diğerleri döner merdivenden bizi izliyordu. Hiçbiri Vane’i durdurmadı. Hiçbirinin umurunda değildi.

Belki de hiç umursamamışlardı.

Bu bana bir hiçmişim gibi hissettirdi.

Vane beni eşikten geçiremeden paniğim yüzünden tökezledim ve kış üstü yere yapıştım.

Şimdi merdiven boşluğuna dönüktüm, Vane saçlarımı eline dolamıştı ve merdivenin başındaki Winnie’yle göz göze geldim. Yüzünde ne düşündüğüne dair hiç ipucu yoktu, onu rehin alan gölgenin emaresi de.

Ancak hepsinin bildiğini biliyordum.

Bu işten sıyrılmam mümkün değildi.

“Öyle olsun istememiştim,” dedim, Vane beni geniş eşikten geçirip kalçamı çarpa çarpa basamaklardan aşağı sürüklerken sesim çatlıyordu. Bileğine tutunup saçlarımdaki baskıyı biraz olsun azaltmaya çalıştım.

Yere düştüğümde etrafımızda toprak havalandı ve dişlerimin arasına doldu.

Botlarının altında çatırdayan çakıllar tenimi çiziyordu.

Ayaklanmaya çalıştım ama nafileydi. Vane’in sabrı tükenmişti ve karşı koyamayacağım kadar güçlüydü.

Saçımdan birkaç tutam koptuğunda başımda donuk bir acı hissettim.

Patikadaki ayrıma ulaşınca beni bıraktı, bir adım geriledi ve

gözleri kapalıyken başını alacakaranlık göğüne çevirdi. Derin bir nefes aldı.

Baldırlarımdaki sıyrıklar kanamaya başlamıştı ama korku beni ele geçirip damarlarıma adrenalin pompaladığı için acı artık uzak bir histen ibaretti.

Ayağa kalkmaya çalıştım. Gözyaşlarından görüşüm bulanıyor, Vane’i geceye karşı karanlık bir lekeye dönüştürüyordu. “Bana inanmak zorundasın. Ne olacağını bilmiyordum.”

Tam olarak yalan söylüyorum denemezdi.

Gölgenin Winnie’yi ele geçireceğini bilmiyordum. Onu öldüreceğini düşünmüştüm. Ki bu çok daha fenaydı.

Ama sanırım Vane tam da neyi amaçladığımı biliyordu.

Sanırım onu hiç şu anki kadar öfkeli görmemiştim.

Midem çalkalandı ve tüm kelekler uçup gitti.

Vane dişlerini sıkıp bir sigara çıkardı ve koyu renkli filtreyi dudaklarının arasına yerleştirdi. Bir saniye sonra ay ışığı çakmağından yansıdı ve kapağı açıldı.

Sigarayı çakmağa yaklaştırıp içine çekerken alevi onu altın rengine boyadı.

Çakmağı çat diye kapadı.

Bana kızgındı ama ben onu beni sevmesini istiyordum ve bunu nasıl geri alabilirim bilmiyordum.

Aptal Winnie.

Neden bu kadar... şey... sevilesi olmak zorundaydı ki?

Şimdi bile ondan nefret etmek istemiyordum. Arkadaşım olmasını istemiştim. Ait olmak istemiştim. İstemiştim ki...

Gözlerim dolunca çenem titredi.

Vane’in beni sevmesini dünyadaki her şeyden çok istemiştim.

Winnie onu elde etmişti ve ben edememiştim.

Ormanda kurtlar uluyor, cırcırböcekleri ötüyor ve burada, bu yol ayrımında bedenim titriyordu.

Vane sigarasından bir nefes çekip dumanını üfledi.

“Çok üzgünüm,” dedim tekrar ama sesim fısıltıdan sadece biraz yüksekti.

“Öyle olduğunu biliyorum, Cherry.”

Sesindeki pişmanlığı duyunca kalbim kırıldı.

“Ben öyle... istememiştim...”

Sigarasından bir nefes daha çekti ve uyumsuz gözleriyle beni izledi.

“Bana ne yapacağımı söyle. Yaparım. Sadece lütfen...” Ona doğru uzandım ama hemen çekildi.

“Ne yapacağını mı bilmek istiyorsun?” Parmaklarının arasında tuttuğu sigarası karanlıkta parlıyordu. Gece hanımeli, yanık tütün ve Vane kokuyordu.

Bana ne yapacağımı söyle.

Beni affetmesi için ölüyordum ve ne olsa yapardım.

“Koşmaya başla,” dedi.

Menekşe rengi gözü kararıp saçları beyaza dönerken yutkundum ve sendeleyerek geri çekildim.

“Koşmaya başla, Cherry. Çünkü seni öldüreceğim.”

24. BÖLÜM

CHERRY

Koşmaya başladım.

Koşmaktan *başka* seçeneğim yoktu.

Fakat Karanlık Olan'dan daha hızlı koşacak hâlim yoktu ve onunla savaşılamayacağım da kesindi.

Yol boyunca evden uzaklara koştum, kalbim kulaklarımda öyle sert çarpıyordu ki kulak zarlarım çınılıyordu.

Arkamdaki ayak seslerini duyabiliyordum.

Onun dehşeti, Ölüm Gölgesi'nin dehşeti içimde zehir gibi akıyordu. Beni hasta, çaresiz ve çok ama çok yalnız hissettiriyordu.

Ondan kaçamazdım.

Beni öldürdüğünde canım acıyacak mıydı?

Anayola ulaştım ve James'in bölgesine, evim diyebileceğim tek yere doğru döndüm.

Ama tam yolun çatallandığı köşeyi döndüğümde bir gölge hızla bana doğru geldi.

Beynim durdu, ne olduğunu seçemeyecek kadar adrenalînle doluydu.

Ama bana bağırın sesi tanıyordum.

"Eğil!" diye haykırdı Smeë.

Hızla yolun kenarına saptı, son sürat koşuyordu ve büyük bir kayadan ivme kazanarak havaya sıçradı.

Çakılların üzerinde kaydım ve o üzerime doğru gelirken yere yapıştım. Hançerini çekmişti ve elindeki bıçak ay ışığında parlıyordu.

Dizlerimin üzerine kalkıp son saniyede döndüm ve bıçağı Vane'in göğsüne saplayışını izledim.

“Hayır!” diye çığlık attım ve ayağa fırladım. “Smee, hayır!”

Vane'in gözleri siyah, saçları beyazdı ama ellerini bıçağın etrafına dolarken yüzüne acı kazınmıştı, avuçlarından ve göğsünden kan boşanıyordu.

“O birinin *kız kardeşi*,” dedi Smee ve kabzanın üzerine abanarak bıçağı daha da derine batırdı.

Karanlıkta, bıçağının üzerindeki birkaç oymada ışık titreşiyordu.

“Bunu yapmaman gerektiğini biliyordun, Karanlık Olan,” diye ekledi Smee, o kanında boğulurken.

“Smee, lütfen.” Kolunu tuttum. “Lütfen onu öldürme.”

Bana baktı.

“*Lütfen.*”

Diğerleri tepede belirlediğinde bıçağı çekip çıkardı.

“Vane!” diye haykırdı Winnie.

Smee hançerinden damlayan kanı görmezden geldi ve onu tekrar kınına soktu. “Git,” dedi ve beni yola doğru itip diğerleriyle arama geçti.

Harekete geçtim ama sendeleyerek uzaklaşırken omzumun üzerinden Vane'e bakmaktan kendimi alamıyordum.

Üzerinden akan kan ve yüzündeki şaşkınlık.

Karanlık Olan yenilmez olduğunu sanıyordu.

Galiba hepimiz öyle sanıyorduk.

Dizlerinin üzerine çöktü, göğsünü tuttu ve az önce beni bir hayvanmışım gibi avlamaya çalışmış olsa da ölebileceği ve beni son ânında böyle –ona ihanet eden ve sonra da onu ölüme terk eden korkak bir kız olarak– göreceği korkusunu aklımdan atamıyordum.

Ona yardım etmek istiyordum ama sanırım yanında isteyeceği son kişi bendim.

Tiksintisini neredeyse hissedebiliyordum.
“Git!” diye bağırdı Smee tekrar ve beni ittirdi.
Bu sefer arkama bakmadan koştum.

25. BÖLÜM

KAS

“Kaldır onu!” diye bağırdı Pan.

Ben Vane’in bir kolunu omzuma atarken Pan de diğerini aldı. Vane kendini hiç taşıyamıyordu neredeyse, ayaklarının üzerinde bile zar zor duruyordu.

Her yer kan olmuştu.

“Vane!” diye haykırdı tekrar Darling ve Bash ona sarılıp geri çekerek bizi yavaşlatmasını engellemeye çalıştı.

Hava şiddet ve pişmanlık kokuyordu.

Onu eve sokup merdivenden çatı katına çıkardık ve kanepeye bıraktık.

Hâlsiz ve solgundu. Gözleri yuvalarında geriye kayarken kolu yana düştü.

“İyileştir onu,” dedi Darling. Küçük elleri Bash’in gömleğini kavramıştı. “İyileştir onu!”

“Deniyoruz, Darling,” dedi kardeşim. “Sakinleş.”

“Sakinleşeyim mi? *Sakinleşeyim mi?!*” Kanepenin yanına geldi ve arkasından Vane’e doğru sarktı. “İyileşemiyor mu? Neden bu kadar solgun? Neden iyileşmiyor?”

Pan, Vane’in gömleğini yırtarak kalbinin hemen altındaki büyük, açık yarayı ortaya serdi. “Bez,” diye emretti. “Islak bez. Hemen.”

Mutfağa koştum, ellerim otopilottaydı.

Ne sikime iyileşmiyordu?

Adadaki herkes içinde, Karanlık Olan'ı nasıl yeneceğini bilecek tek kişi Smee'ydi herhalde. Ama bunu yapmak için neden şimdiye kadar beklemişti ki?

Ona Cherry'yi getireceğimize dair söz vermiş ve yalan söylemiştik.

Yemin bozanlar, biz hepimiz.

Smee birkaç dakika daha geç gelseydi...

Ya da daha önce.

Bu da neden orada olduğu sorusunu doğuruyordu.

Çatı katına geri döndüğümde Vane zor nefes alır hâle gelmişti. Darling onun yanında yerde oturuyordu, ellerini tutmuştu ve gözleri dökülmemiş yaşlarla doluydu.

"Vane," dedi Pan ve ona bir tane vurdu. "Hadi ama, uyan."

Kardeşıme ıslak bezlerden birini verdim ve neyle uğraştığımızı görebilmek için yarayı temizlemeye koyulduk.

Nani bize şifa hakkında çok şey öğretmişti ama tıbbi bilgilerimiz Faeler üzerineydi. Merhem Nani'nin en sevdiği tedavi yöntemiymiş ama biraz Fae lapasının bu yarayı iyileştireceğini sanmıyordum.

Durumu gördüğümüzde Bash'le bakıştık.

Yaranın kenarları kararmıştı ve içinden karanlık bir şey sızıyordu, kandan başka bir şey.

Bilmesem Ölüm Gölgesi olduğunu söyledim. Okyanus serpintisi gibi hafif ama gölge gibi karanlık.

Bu iyi olamaz, dedi Bash.

Biliyorum.

"Hey," dedi Pan ve parmaklarını bize doğru şıklattı. "Benimle konuşun. Bana neler olduğunu anlatın."

"Dürüst olayım mı?" Bash yere çöküp oturdu. "Bu bizim için bile görülmemiş bir şey."

"Gölge sende," dedi Darling, Pan'e. "Onu iyileştiremez misin?"

“O iş öyle olmuyor.” Pan kanepeye yayılmış Vane’ye baktı. “Ayrıca gölgesinin beni ittiğini hissedebiliyorum.”

Darling, Vane’in elini ağzına götürdü ve gözyaşları nihayet dökülürken parmaklarına nazik bir öpücük kondurdu. “O zaman ne yapacağız?”

İkizim Pan’ın arkasından gözlerime baktı. *Karanlık Olan ölebilir mi?*

Her şey ölebilir. Peter Pan bile.

Pan ve Darling onu öyle kolay bırakmayacak, dedi Bash.

Biz de öyle.

Arkamızdan Balder odaya girdi. Darling’in arkasından yaklaştı ve çenesini omzuna dayayıp ona sokuldu. Gırtlğından yumuşak bir inilti geldiğinde Darling daha da fena ağlamaya başladı.

“Onu iyileştireceğiz, Darling,” dedi Pan gözyaşlarını silerken. “Duydun mu beni?”

“Söz mü?”

Pan cevap vermeden önce tereddüt etti. O bile buna söz veremeyeceğini biliyor olmalıydı.

Fakat yine de başıyla onayladı çünkü Darling kadar onun da buna inanmaya ihtiyacı vardı bence.

Hiçbirimiz Vane’in ölmesini istemiyorduk.

Sanırım hepimizin birbirimiz uğruna ölebileceğini fark etmeye başlıyordum.

Bu ne zaman olmuştu?

Ne zaman bu tesadüfen kurulmuş aileye kendi etimden ve kanımdan olanlara duyduğumdan fazla sadakat ve bağlılık hissederek olmuştu?

Yine de bunun doğruluğunu hissedebiliyordum, göğsümün ortasında vahşi bir şey gibi gürlüyordu.

Balder başını kaldırıp bana baktı ve parlak mavi gözlerini kırptırdı.

İhtiyacınız olanı ihtiyaç duyduğunuzda bulursunuz.

Nani biz çocukken bunu söylemeye bayılırdı ve ben onun sözlerini mi hatırlıyordum yoksa Balder zihnime mi konuşuyordu hiç emin değildim.

Ve ada size ihtiyacınız olanı ihtiyaç duyduğunuzda verir.

Kurda tekrar baktım. Orijinal Balder'e olan benzerliği tekinsizdi. Kurdun gerçekten o olduğuna, adanın birini hayata döndürmek kadar çok büyük bir şey yapabileceğine inanmak istememiştim.

Ama işte buradaydı.

Balder'in kuyruğu arkasında gürültüyle yere çarpıyordu.

"Onu lagüne götürelim," dedim.

Pan bana baktı.

"Lagün. Hemen."

Winnie doğruldu. "Evet. Vane lagünü sever ve lagün de onu sever. Sen kendin söyledin, Pan, sular iyileştirici olabilir."

"Evet ama kaypak da olabilir. İkizlere sor."

Bash de ben de omuz silktik. "Bu noktada riske değer, değil mi?" dedi Bash.

Pan kıcının üzerine oturdu ve kolunu büktüğü dizine dayayıp düşündü.

Seçeneklerimizin tükenmek üzere olduğunun farkındaydı mutlaka.

Ama o her zaman lagüne karşı temkinli yaklaşırdı.

"İyi." Pan homurdandı. "Onu tekrar kaldırın."

Bu sefer Bash ve ben Vane'in kollarını omzumuza attık. Artık tamamen kendinden geçmişti ve bize yardım edebilecek durumda değildi, bu yüzden evden çıkıp ormanın içinden toprak patikaya doğru ilerlediğimiz sırada bacakları sürükleniyordu.

Yağmur serpiştirmeye başladı. Vane'i sahile indirdiğimizde karanlık, burgaçlı bulutlardan iri iri damlalar dökülüyordu.

Sanki ada da bizim kasvetli ruh hâlimize uyum sağlıyordu.

Suyun kenarına vardığımızda Bash'le ben onu suya sokmaya yeltendik ama Darling bizi durdurdu.

“Onu ben alırım,” dedi ve omzumun üzerinden ona baktığımda, karanlık kontrolü ele geçirmek için can atarmış gibi gözlerinin etrafında dönüp duruyordu.

“Darling,” dedi Pan, “bence bu pek de iyi...”

“Onu ben alacağım, Pan. Ben yapmalıyım.”

Sesinde yeni bir kararlılık vardı. Karşımızdaki sadece bizim yaramaz, gözükara Darling'imiz değildi. O artık başka bir şeydi, Peter Pan'e karşı dururken bile geri adım atmayan bir şey.

“Pekâlâ.” Pan sonunda yumuşadı ve geri çekildi. “Bize ihtiyacın olursa burada olacağız.”

Bana yaklaştı ve Vane'in kolunun altına girerek onun ağırlığını yüklendi.

Vane onun iki katı olmasına rağmen ağırlığı altında eğilmedi bile.

Bash, Vane'in kolunu omzundan ayırdı ve “İyi misin, Darling?” diye sordu.

“İyiyim.” Darling kolunu Vane'in beline doladı ve onu suya doğru sürükledi.

26. BÖLÜM

ROC

İnsanları hafife almayı sevmezdim ve Var Olmayan Ülke'ye ayak bastığımdan beri çok fazla kişiyi hafife aldığımdan şüpheleniyordum.

Peter Pan, Vane ve yeni Darling'i hafife almıştım.

James'in durumu hâlâ belirsizdi.

Barda volta atıyordu, sol bileğini arkadan sıkıca tutmuştu ve kancası arkasında çıkıntı yapıyordu.

Neredeyse her odada, parke zemin üzerinde aşınmış bir yol vardı. Görünüşe göre Kaptan volta atmayı seviyordu.

Bir fıstığın kabuğunu kırıp içini ağzıma attım. "Oturur musun?"

"Otururken düşünemiyorum."

"Sen volta atarken de ben düşünemiyorum."

Odanın ortasında durdu ve yeşil gözlerinin üzerinde kaşları çatıldı. "Düşünecek neyin var ki?"

"Strateji, Kaptan. Çünkü ihtiyacımız var. Hem de hemen."

Nefes verip döndü ve voltasına devam etti. "Remaldi asillerinin Fae Kraliçesi'yle çalıştığını söylemiştin. Yani bir taraf seçmeliyiz..."

"Ben taraf olmam." Ağzıma bir fıstık daha attım ve azıdişlerimin arasında kırdım. "Sadece benim tarafım vardır."

Alaycı bir homurdanmayla karşılık verip kancasını havada salladı. "Saçmalıyor ve hiç yardımcı olmuyorsun."

"Hımm, peki. Zamanını boşa harcıyorsun. Holt her an kapını çalabilir, hatta belki yanında Fae Kraliçesi'yle gelir, bu yüz-

den onlara ne söylemeyi planladığını bilmen lazım. Fae Kraliçesi eninde sonunda ölmeni isteyecektir. Ya da itaat etmeni ki bu bence sana bayağı yakışır” –bana attığı bakış bir tavuğu kızartabilirdi– “Ama Fae Kraliçesi’nin kuklası olmanın yetmeyeceğini düşünüyorum. Holt da seni ve adamlarını top mermisi olarak kullanmak isteyecektir çünkü Darling onunkilerin bir kısmını ortadan kaldırdı.”

Birkaç fıstığın kabuğunu barın üzerindeki boş bardağa attım, sonra da pantolonumdaki tozu silktim. “Söyle bana, Kaptan, hangi sonucu tercih ediyorsun?”

Pencerelere doğru giderken omzunun üzerinden bana baktı. “Senin ölmeni, Pan’ın ölmesini ve Smee’yle Cherry’nin sağ salim buraya dönmesini istiyorum.”

“Muhtemelen dörtte ikisini alacaksın, yani şansın hiç de fena değil.”

“Seni öldüreceğim,” diye yemin etti.

“Yapacağından eminim.” Ona masum gülümsememle baktım ama çenemi yukarıda tuttum ki etime işlenmiş timsah dişlerine iyice bakabilsin.

Homurdandı ve geri döndü. Onun iki yuvarlak masanın arasından geçişini engelledim.

Boyumuz çok da farklı değildi ama o benden daha kalın kıyafetler giyiyordu ve bu seferki daha da gösterişliydi. Hoşuma gitmişti. James’te bana güzel, eski bir saatin üzerindeki kiri anımsatan bir şeyler vardı. Başparmağımı yalayıp kiri silmek ve altında nasıl parladığını görmek istiyordum.

“Senin tercih ettiğin sonuçla benimkinin bir Venn şemasını çizersek güzel bir kesişim kümemiz olur,” dedim ona.

Kaşlarının arasında bir kırııklık belirdi ve gözleri bir şey yakalamak adına benimkileri inceledi. “Ki bu da?”

“Peter Pan’ın ölmesi.”

“Neden onun ölmesini istiyorsun?”

“Kendimce nedenlerim var.”

Ona Wendy meselesini anlatabilirdim. Bu onu daha da motive ederdi. Ama henüz onunla yarışmak isteyip istemediğime karar vermemiştim.

Ne de olsa açgözlü pisliğin tekiydim. Ve benim olan benimdi.

Fakat bence Pan ve Hook arasındaki çekişme, artık mantıklı bir neden gerektirmeyecek kadar uzun zamandır devam ediyordu. Tarih yeterli bir sebepti zaten.

James bir stratejist değildi. Öyle olduğunu sanıyordu. Ama güçlü yönlerini kötüye kullanıyordu. James’in insanları kendi davası için motive etme becerisi vardı, boktan bir dava olsa bile.

Kafayı başına gelenlere takıp mal mal davranmasa ve bu gücünü kullansaydı dünyayı yerinden oynatabilirdi.

“Bir olup Peter Pan’i beraber öldürmeye ne dersin?”

“O öldürülemez,” dedi ama sesinde bunun doğru olmaması için duyduğu arzuyu duyabiliyordum.

“Belki de kimse doğru silahı kullanmamıştır.”

Ağzının köşesi hafifçe yukarı kalktı. Elimde olmadan bakışlarımı ona, dudaklarının nasıl kıvrıldığına diktim. Ne lezzetli bir atıştırmalıktı ama.

“Öyle bir silahın var mı?” diye sordu.

Yanağına hafifi bir tokat attım ve gırtlığından bir hırıltı yükseldi.

“Tam önünde duruyor, Kaptan. Ne de olsa ben İnsan Yutan’ım.”

Smee ile Cherry geri döndü. İkisi de kanlar içindeydi.

Kimin kanı olduğunu bilmek için teyit istememe gerek yoktu.

Kardeşimin kokusunu nerede olsa alırdım.

“Ne oldu?” diye sordu James.

“Vane’i bıçakladım,” diye cevapladı Smee ve barın arkasına geçip kendine bir içki doldurdu.

Duygularımı belli etmemek için yüzümü ifadesiz tutarak, “Peki bunu nasıl becerdin?” diye sordum.

“Büyülü bir hançeri var.” Cherry’nin sesi titriyordu. Çilli yüzündeki toz toprak ıslanarak yol yol olmuştu. “Sanırım onu öldürdü.” Yeni gözyaşları izleri genişletti.

Dişlerimi gıcırdattım. “Yaptın mı?”

“Hayır,” diye yanıtladı ve bir kadeh elma viskisini kafaya dikti. Rahatlamam neredeyse hissedilebilirdi.

“Ama iyileşmesi için bandajdan çok daha fazlasına ihtiyacı olacak,” diye ekledi.

Başım aniden zonklamaya başladı. Küçük kardeşimi uyar-mıştım. Hatta ona kendim ders vermeyi planlamıştım. Ama ben yapacaktım, Smee değil.

“Ölecek mi?” diye sordum ona.

Bardağı bıraktı, ellerini bara koydu ve öne eğildi. “Cherry’yi öldürecekti.”

“Onu geri getireceklerine söz vermişlerdi!” diye bağırdı Kaptan.

“Benim hatamdı.” Cherry’nin sesi titriyordu ve elinin tersiy-le burnunu sildi. “Hepsi benim hatamdı.”

“Ne senin hatandı?” diye sordu abisi.

“Winnie. Onu Var Olmayan Ülke Gölgesi’nin olduğu odada köşeye sıkıştırdım ve gölge bir şekilde onun içine girdi.”

Olayların böyle geliştiğini asla düşünmezdim.

“Helal be, Cherry kızım. Çok cesurcaymış.”

Dişlerini altdudağında gezdirdi ve başını iki yana salladı.

“Lanet olsun.” James başının arkasını kaşıdı. “Bu, işleri ka-rıştırıyor.”

“Hayır, karıştırmıyor.” Karıştıırıyordu. “Peter Pan’i yenmeyi daha da kolaylaştıracak.” Kolaylaştırmayacaktı.

“Nereden çıkardın?”

“Darling’i kasabada görmüştüm, hatırladın mı? Gölgenin kontrolü onda değil. İhtiyacımız olan dikkat dağınıklığını da bu yaratacak.”

En iyi ihtimalle şüpheliydi.

Ama gerçekten, doğaçlama yaparken daha iyi çalışırdım.

“Ona asla ulaşamayacaksınız,” dedi Cherry ve hepimiz ona baktık. “Peter Pan’è. Ama Winnie ve Vane onun zayıf noktaları. Ona nasıl ulaşacağınızı bilmek istiyorsanız diye.” Ardından arkasını dönüp odadan çıktı.

“Görünen o ki kardeşin avantaj olabileceğini şimdiden kanıtlıyor.”

James onun peşinden gidecekmiş gibi bir adım attı ama yapmadan önce durdu. “Kraliyetle bir toplantı ayarlayalım. Faeler ve Karanlık Ülkelilerle. Peter Pan’le işimizi sonsuza dek bitirelim.”

O gidince fıstıklarına döndüm. Açlıktan ölüyordum. Korsan kanının şöyle bir tadına bakmak yeterli değildi. Yanından bile geçmiyordu.

Smee kendine bir içki daha doldurdu ve bardağın içinde döndürdü.

“Bir sorum var, Smee. Aklıma takılan bir şey.”

Dilini yanağının içine bastırdı. “Cevaplar sana bir sterline patlar.”

Elimi cebime atıp bir sikke çıkardım ve barın üzerinden ona attım. Havada kolayca kaptı ama sonra açık avucunun içindeki paraya baktı.

“Devam et,” dedi.

“Wendy Darling’in Var Olmayan Ülke’den ayrıldığında hamile olduğunu biliyor muydun?”

Yanağının içini diliyle tekrar dürttü, sonra alt dişleri boyunca gezdirdi.

İkinci sikkeyi barda ona kaydırınca çınlayıp boş bir bardağa çarptı.

“Ebedi Ülke’de olduğunu biliyor muydun?”

Gözlerime baktı.

“Adalar’da çok seyahat ediyorsun ve her yerde kuşların var. Elbette biliyordun.”

Doğruldu, kadehi bir kenara koydu.

“James adanın diğer tarafındaki Darling kızının onun büyük büyük...”

Smee cilalı bar tezgâhından uzanıp elini ağzıma kapadı. “Yapma.”

Cesur kadın, bir timsahın keskin dişlerine yaklaşıyordu.

Yavaşça bileğinden tutup elini çektim. “Ona söylemeyi düşünüyor musun?”

“Neden umursuyorsun ki?”

“Cevaplar sana bir sterline patlar.” Ona gülümsedim. Gözlerini muhteşem şekilde devirdi ve elini kavrayışımдан kurtardı.

“Neden onu oradan çıkarmadın?” diye sordum. “Neden Hook’a söylemedin?”

“Wendy Darling bir Ebedi Ülke hapisanesindeydi. Onu oradan kaçırmanın önündeki engeller ve karmaşıklıklar aşılamazdı ve o boku ben temizlemek zorunda değildim. Ayrıca insanların James hakkında söylediklerine rağmen bütün Var Olmayan Ülke’deki en büyük kalp onda. *Derinden* önemsiyor ve ona Wendy’den bahsetseydim peşinden giderdi. O zaman da ya ölürdü ya da halihazırda sürdürdüğü savaş ona zaten karşılayabileceğinin ötesinde pahalıya mal olurken iki adada iki savaşta mücadele etmek zorunda kalırdı.

“Dahası, Peter Pan sence Darling soyunun artık Hook soyu olduğunu fark etse ne yapardı? En iyi senaryo bebeği kurtarıp kendi dünyasına götürmekti.”

“Sen de öyle mi yaptın?”

James’in düşmanı olabilirdim ve James, Smee’nin en yakın arkadaşlarından biri olabilirdi ama ben Smee’nin düşmanı değildim ve o da kin tutacak biri değildi. O bir eylem kadınıydı ve her zaman bir planı olurdu.

Sanırım James’in bunca yıldır sikini kestirmeden yaşayabilmesi yarı yarıya onun sayesindeydi.

Şu anda gözlerinde dönen çarkları görebiliyordum.

Smee yürüyen, konuşan bir satranç tahtasıydı ve ben satranç severdim.

“Bebeği kurtardım,” diye itiraf etti.

“Peter Pan ve Darlinglerin mirasını sürdürmek için mi?”

“Statükoyu korumak için,” diye yanıtladı. “Bir de o bebeği ölümlüler diyarına götürmek onun için en güvenlisi olur diye. Wendy’ye kızını saklayacağıma söz verdim ve öyle de yaptım. Ama Peter onu yine de buldu. Ne yazık ki onun bir Darling’i bulma becerisini hafife almışım.”

“Ama sen başından beri Darlingleri yokluyordun.” Bu bir soru değildi.

“Elimden geleni yaptım.”

Başımı yukarı aşağı salladım ve bir fıstık daha kırdım. “Ben olsam ona söylemezdim.”

“Nedenmiş?”

“Çünkü sana kızacak, sonra onun peşine düşecek ve ben de onu öldürmek zorunda kalacağım.”

Fıstığı ağzıma attım, dişlerimin arasında ezdim ve ona göz kırptım.

Bana dik dik baktı.

Smee yapabilse şu anda beni bıçaklıyor olurdu sanırım.

27. BÖLÜM

HOOK

Cherry'nin nerede olduğunu bulmak çok da zor olmadı.

Onu eski odasında, duvarına asılmış resimlere göz gezdirirken buldum. Çizimli masallardan ve ev yapımı kitaplardan resimler kesmeye bayılırdı eskiden.

“Her şeyi olduğu gibi bırakmışsın,” dedi beni kapıda görünce. “Elbette.”

Odada bir tur attı.

Bu evi inşa ettiğimde istediği odayı seçmesine izin vermiştim. Korsanlardan, içki ve eğlenceden uzakta, alt katlarda bir oda seçmişti. İyi ki de öyle yapmıştı.

Onu bu yolculukta yanıma almayı hiç düşünmemiştim. Bir yerde yanlış bir dönüş yaptırıp bizi Adalar'a getiren kader yolculuğunda.

Karayipler'e doğru yelken açmıştım.

Oraya asla varamamıştım.

Cherry'nin geminin ambarında saklandığını fark ettiğimde geri dönüp onu eve götürmeyi düşünmüştüm. Ama sonra neden gittiğimi, neden böyle çaresizce kaçtığımı hatırlamıştım.

Onu babamla yalnız bırakamazdım.

Cherry yatağına oturdu ve bir toz bulutu havalandı. Elini sallayarak dağıttı. Güneş henüz doğmamıştı, bu yüzden sadece duvardaki cam apliklerden gelen kehribar rengi ışık vardı.

Yanına oturup sonsuz suçluluğum ve utancımda pişmanlık içermeyen bir özür arandım.

Başını omzuma yasladı ve burnumun direği sızladı.

Elini avucumun içine aldım.

“Neden bizden nefret edenleri sevmeye devam ediyoruz, Jas?” diye sordu.

Sanırım Van’den bahsediyordu ama ikimiz de dile getirilmemiş ismi duyabiliyorduk – Komutan William H. Hook. Babamız.

Delikanlıyken ondan nefret ederdim ama aynı ölçüde takdirini de isterdim. Hâlâ kafamın içinde bana sık sık çuvalladığımı söyleyen sesini duyabiliyordum.

Cherry babamızın en kötü tarafını görmemişti ama iyi taraflarını da görmemişti.

“Bilmiyorum,” diye yanıtlayıp elini sıktım. “Cezalandırılmaya açız gibi görünüyor.”

Çok uzun zaman önce kasımın sonlarında bir gece babam beni ahırda hizmetçilerden biriyle basmıştı. “Sen bir utanç kaynağısın!” diye bağırmış ve kemeriyle beni dövmüştü. “Bu evin yüz karası.” Sonra kaburgalarım tekme atmış ve kaburgalarım çatlayana kadar da tekmelemeye devam etmişti.

Cherry’nin masanın altında büzülüğü ve her tekmede irkilip titreyişi hâlâ gözümün önündeydi.

Asla şiddete tanık olmaması gerekiyordu ama bir şekilde şiddet onu hep buluyordu.

Başını çevirip görmemiş gibi de yapmıyordu hani.

Üç gün sonra onu babamın konyağını ilaçlarken yakalamıştım.

Babamın bilinci yedi gün boyunca gidip gelmişti.

Hayatımızın en sessiz, en huzurlu dönemiymiş muhtemelen.

“Eve gitmek istiyorum, Jas,” dedi şimdi.

“Evimiz artık yok.”

“Nerede olduğu ya da neye benzediği umurumda bile değil. Eve gitmek istiyorum.”

Sanırım ne istediğini anlıyordum: Sabit ve sevilebileceği bir yer.

“Sana bir ev bulacağım,” dedim ona. “Abi sözü, geçmişteki hatalarımı telafi etmek için.”

Kocaman açtığı gözleriyle bana baktı. Annemizin çillerini ve kızıl saçlarını almıştı.

Cherry onu neredeyse hiç hatırlamıyordu ama ben hatırlıyordum.

O da kendisinden nefret eden birini sevmişti.

Belki de bu bizim mirasımızdı. Hem de insana kafayı yedirten türden.

“Bu sözü bozma,” dedi bana. “Seni asla affetmem.”

Eğildim ve başının tepesine bir öpücük kondurdum. “Bozmam.”

28. BÖLÜM

ROC

Holt, Hook'un evine geldiğinde yağmurdan sıırıslıkla olmuştı ve bu hiç iyi bir ıslanma değildi. Etrafı muhafızlarının kalaniyla çevriliydi ama pek de fazla kalmamıştı. Matthieu yanındaydı.

Remaldi kuzenlerinden genç olanı burnundan fazla çekmiş gibi görünüyordu ama ben kim oluyordum da yargılayacaktım?

Holt barda beni fark ettiğinde hançerini çıkarıp üzerime saldırdı, beni duvara çarptı ve bıçağı şahdamarıma dayadı.

"Siktiğimin haini." Gözleri kan çanağına dönmüştü. Ağlamış mıydı yoksa gözüne uyku mu girmemişti? Tahtı hep istemişti ve şimdi hak ona geçmişti işte. Bana teşekkür etmesi gerekirdi. Ablasının ölümüyle alakam olduğundan değildi gerçi.

"Bıçağını çekersen lütfen," dedim ona.

"Yoksa ne?" Alnında bir damar zonkluyordu.

"Yoksa seni yerim."

Burun delikleri genişledi. Şaka mı yapıyordum anlayamıyordu. Yapmıyordum.

Baskı kayboldu ve sendeleyerek geri çekildi.

Ödünç aldığım gömleği düzelttim. "Holt, gölgeni geri kazanmak ve tahtını güvence altına almak istiyorsan terk edilmiş küçük bir çocuk gibi davranmayı kes ve bir kral gibi davranmaya başla."

Fae Kraliçesi odayı izlerken kanatları arkasında çırpıyordu.

Var Olmayan Ülke'deki herkesi küçümsemekle ilgili ne demiştim? Ona da aynısını yapmış olabilirdim.

O inatçıydı. Ve muhtemelen pervasızdan çok dikkatliydi.

Hook kadar uzun zamandır Peter Pan'le savaşıyordu. Ancak ikisi de kazanamamıştı. Kanıtı görmezden gelmek zordu.

“Oturursanız,” dedi James ve yuvarlak masalardan birini başıyla işaret etti.

Korsanlarının bir kısmı, tüm giriş ve çıkışlarda birkaç kişi duracak şekilde odaya dağılmıştı. Fae Kraliçesi'nin savaşa mı yoksa erken kahvaltıya mı geldiğinden tam emin olamayan savaşçıların aksine onların çeşitli derecelerde yetenekleri var gibi görünüyordu.

Kraliçe'nin şüpheleri olmalıydı. Bu savaş için yeterli donanımı yoktu ve bu her geçen gün daha da ayyuka çıkıyordu.

Bana biraz Giselle'i hatırlatıyordu. Gücü elinde tutmak için erkeklerden iki kat fazla çalışmak zorunda olan bir kadın.

Asıl soru, bunu elinde tutmayı hak ediyor muydu?

Holt tuniğinin eteklerini sertçe çekti ve sonra oturdu. Matthieu hemen arkasında ayakta durdu.

James onun karşısına geçti, ardından Fae Kraliçesi de onlara katıldı.

Smee ve ben de kalan iki sandalyeye yan yana oturduk. Kadın biraz tatlı, biraz topraksı olan puro kokusunu da beraberinde taşımıştı.

“Vane yaralandı,” dedi Hook ve Tilly ile Holt'un ifadeleri ânında şaşkınlığa dönüştü.

“Nasıl?” diye sordu Holt.

“Orası önemli değil,” dedi James. “Gölgeni geri istiyorsan şimdi saldırmanın tam sırası.”

“James ve ben de Peter Pan'ın işini bitirmenize bir şartla yardımcı olmayı düşünüyoruz.”

Kaptan bana baktı. Kulaklarından çıkan dumanı görebiliyordum çünkü şarttan bahsetmemiştik.

“Nedir?” diye sordu Fae Kraliçesi.

“Size yardım edeceğiz ama kardeşime zarar gelmeyecek.”

Holt arkasına yaslandı ve göğsünü şişirdi. “Vane intikam almaya meyillidir. Bunu hepimiz biliyoruz.”

“Evet ve intikam saldırısı doğrudan kız kardeşimiz ve Lorne ailesiyle alakalıydı. Sen ve senin ailenle değil.”

Kardeşimin gölgesinin alınmasına nasıl tepki vereceğinden tam emin değildim ama bu başka günün sorunuydu.

Korsanlardan biri tıpası açılmış bir şişe rom ve birkaç kadeh getirdi. Her birimizin önüne bir bardak bırakıp birkaç parmaklık içki doldurdu.

“Pekâlâ,” dedi Holt sonunda ve ikram edilen içkiyi aldı. “James, adamlarını bize verecek misin?”

James’in bakışları hemen benimkilere çevrildi. Tek kaşımı kaldırdım. *Gördün mü?* der gibiydim.

“Birkaçını ayırabilirim,” diye cevapladı.

“Ben de abilerimin zarar görmemesini istiyorum,” diye ekledi Tilly. “Onlarla ilgilenmeyi bana bırakın.”

Holt başıyla onayladı. “Nasıl isterseniz.”

James içkisinden bir yudum aldı. Yakmasından irkilmedi bile. “Sıradaki soru, darbeyi nerede indireceğiz?”

“Ağaç ev riskli olur,” dedi Smee.

“Katılıyorum,” dedi James.

“Belki onları çekebiliriz...” diye lafa girdi Holt ama Cherry kapıda belirip sözünü kesti.

“Vane yaralandıysa onu lagüne götürürler. Orada olacaklardır.”

Ondan bu kadar kolay vazgeçmesi beni şaşırtmıştı.

Belki de Cherry’ye o son ihaneti etmeyecekti.

“O zaman karar verildi.” Holt sandalyesini geriye itti. “Şimdi gitmeli ve onları hazırlıksız yakalamalıyız.”

“Katılıyorum.” Romumu bırakıp yanında durdum ve ona en kusursuz gülümsememle baktım. “Umarım büyüğü taşın işini yapar.”

Holt zincirin ucunda asılı duran taşa uzandı. “Elbette yapacak.”

Dürüst olmak gerekirse, işe yaramasını umuyordum. Çünkü gölgeyi kardeşimden almayı başarırса planım onu Holt’tan almaktı.

Ve onu sihirli bir taşken çalmak, gölgeyken çalmaktan çok daha kolay olurdu.

Holt’a gülümsedim ve kapıya doğru elimle işaret ettim. “Önden buyurun, Majesteleri.”

O orospu çocuğunun ölüşünü keyifle seyredecektim.

29. BÖLÜM

WINNIE

Saatlerdir lagünde yüzüyormuşuz gibi geliyordu, sadece Vane ve ben. Yağmur durmuş, kara bulutlar dağılmıştı ve alacakaranlığın bir kısmı tepemizde parlıyordu.

Vane'in bilinci yerine gelmişti, ilk hâlimden daha iyiydi ancak nefes alıp vermekte zorlanmaya başlamıştı ve birkaç dakikada bir vücudu sarsılıyor, gölgesi göğsündeki açık yaradan çıkmaya çalışıyordu.

"Bu niye işe yaramıyor?" diye seslendim diğerlerine.

Pan kurdun yanında oturmuş, dalgın dalgın ensesini kaşırken Bash'le Kas büyük bir tohum kapsülünü birbirlerine atıyorlardı.

"Biraz zaman tanı," dedi Kas. "Lagün büyüsünü nasıl ve ne zaman salacağı konusunda titizdir."

"Darling," dedi Vane, sesi zayıftı. "Gitmelisin."

"Seni bırakmıyorum." Ona daha yakın yüzdüm. Sırtüstü uzanmıştı, su vücudunun etrafında dalgalanıyordu. "Daha iyi hissediyor musun?"

Yeni bir acı dalgası karşısında dişlerini gıcırdattı ve iltihaplanmış yaradan siyah bir pus yükseldi. O kadar fenaydı ki bakmaya bile zor katlanıyordum.

"Sanırım kötüleşiyor."

Panik boğazımda tekrar yükselince hızla bastırdım.

"Belki de lagünden yardım istememiz gerekiyordur."

Homurdandı. "Yalvarmak gerekiyorsa ölürüm daha iyi."

“Sakın böyle söyleyeyim deme.”

“Gölgenin gitmek istediğini hissedebiliyorum.” Başını bana bakacak kadar kaldırdı. “Ve gittiğinde geriye ne kalacağından emin değilim.”

“Gölgenin ötesinde, özünde ne olduğunu bana hâlâ söylemedin...”

Dişleri takırdıyordu. “Kardeşimin Timsah olarak tanınmasının bir sebebi var. Ben de farklı değilim.” Bacaklarını indirip yavaşça suya battı. “Bir zamanlar gölgeden kurtulmanın en iyisi olacağını düşünmüştüm. Olduğum şeyi gölgeyi kontrol edebildiğimden çok daha kolay kontrol edebileceğimi. Ama senin etrafında oldukça o kadar...” Sustu ve tekrar sırtüstü uzandı.

“Sen ne?” diye ısrar ettim.

“Her halükârda bir canavarım. Bensiz daha iyi olursun.”

“Yemin ederim bak böyle konuşmaya devam edersen...”

Bu sefer bana gülme zevkini yaşattı. “Ne yaparsın?”

“Sana beni kendi dünyamda bruncha götürtürüm.”

“Brunch mı?” Kelimeyi diline acı geliyormuş gibi söylemişti.

“Brunch da ne be?”

“Kahvaltı ve öğle yemeği arası olan öğün?”

“Peki, tamam. Gülünç ölümlü ritüelleri tehdidinle beni taleplerine boyun eğmeye ikna ettin.”

Kıyıda kurt hırlamaya başladı.

Peter Pan ayağa kalktı, kulaklarını ormana dikti.

Vane yakınımı yüzdü. “Bunu duyuyor musun, Win?”

“Neyi duyuyor muyum?”

“Kalp atışları,” dedi.

Var Olmayan Ülke’nin Ölüm Gölgesi’ne sahip olduğum gerçeğini daha zar zor kabul etmiştim, bu yüzden gölge ne kadar güçlü olursa olsun hâlâ ulaşabileceğim bir noktada değildi.

“Dinle,” diye fısıldadı Vane.

Gözlerimi kapadım ve işitme duyuma odaklandım.

Ve orada, ormanın sınırının hemen ötesinde birkaç düzine kalp atışının sesi kulağıma geldi.

“Sudan çıkın!” diye bağırdı bize Pan.

“Git.” Vane beni ittirdi.

“Daha iyileşmedin!”

“Win, Tanrı aşkına, bir kez olsun beni dinle!” Beni yine itti.

Ama sahile doluşmalarından önce ancak iki kulaç atabildim.

Fae savaşçıları, korsanlar ve siyah askeri üniformalar gitmiş birkaç adam.

Gelenlerin başında da Tilly, Kaptan Hook, Timsah ve tanımadığım bir adam duruyordu. Tavernadaki kraliçeyle aynı tarz kıyafetler giyyordu, bu yüzden sanırım Vane’in gölgesini almayan gelen kraliyet ailesindendi.

“Siktiğimin Roc’u,” dedi Vane kulağıma.

Roc’la tanıştığımı hayal meyal hatırlıyordum. Ayrıca onu öldürdüğüme dair de belli belirsiz bir anım vardı.

Ya da öldürdüğümü sanıyordum diyelim.

“O kadar mı göt?” diye sordum Vanee. “Neden onların tarafında?”

Vane başını iki yana salladı. “Bazen onun ne düşündüğünü anlamak çok zor.”

Peter Pan küçük ordunun karşısına geçti. “Planınız ne bilmiyorum ama bu hiç akıllıca değil.”

İkizler iki yanına geçti. Bash, “Sevgili kardeşim, namın gerçekten böyle mi yürüsün istiyorsun?” dedi.

“Krallığınız tehlikede olsaydı siz de aynı şeyi yapmazmışsınız gibi davranmayın,” dedi Kraliçe. “Hepimiz Darling’in gölgesi olduğunu ve kasabada kontrolünü kaybedip birkaç masum insanı öldürdüğünü biliyoruz.”

Pan homurdanarak güldü. “Giselle pek de masum sayılmazdı.”
“Amara öyleydi.”

Kalabalığın dikkati sıranın sonundaki Roc’a kaydı. Ağzında bir sigara vardı, bir gözü yüzünü saran dumanın yakışından korunmak için kısılmıştı.

Söyledikleri şeyi yaptığımı biliyordum. Ama ben o kişi değildim.

Değil misin?

Karanlık enerji içimde dolandı.

“Onları sudan çıkarın,” diye emretti Tilly.

Fae askerleri havalandı, kanatlarını öyle hızlı çırpıyorlardı ki üzerlerine vuran ay ışığının altında yanardöner görünüyorlardı.

“Tilly,” dedi Kas, “Tanrılarımıza yemin olsun ki eğer sen...”

Ama Tilly tehdidin bitmesini beklemedi.

Bunun yerine bileğini döndürdü ve bütün sahil canlı bir şeymişçesine dalgalanmaya başladı.

Kas ve Bash kollarını açıp dengelerini korumaya çalıştı. Pan havalandı.

Fae askerleri suya değmeden lagünün yüzeyine atıldılar.

“Gitme zamanı,” dedi Vane ve kolunu arkadan belime doladı.

“Nereye?”

Vane bizi sudan çıkarmadan önce soruyu zar zor sorabilmiştim. Yukarı çıktıkça sahil gitgide küçülüyordu.

Birkaç kez uçmuş olmama rağmen ölümlü beynim bundan hiç hoşlanmıyordu.

Şaşkınlık nidam lagünde yankılandı.

Vane havada keskin bir şekilde sağa döndü ve sonra aniden yere doğru çakılışa geçtik.

Marooner Kayası’nın eğimli yüzüne çarptığımızda kalçalarımızdan yukarı doğru bir acı saplandı. Vane’in kavrayışı çözüldü ve ikimiz de yosunlu kayadan aşağı yuvarlandık.

Bir kayanın sırtına çarpıp durdum. Vane birkaç metre ötede sırtüstü yatmış, nefes nefeseydi. Açık yarasından daha da fazla sis yayılıyordu.

“Bunu neden yaptın?” Kayanın üzerinden ona doğru atıldım. Bir sonraki nefesi ıslak ve sığdı. “Vane, lanet olsun!” Dönüp dört ayak üstünde durdu, yığıldı ve sonra yan tarafına doğru devrildi. Menekşe rengi gözünde boş bir bakış vardı.

Fae askerleri çok uzağımızda değildi. Aşağıdaki sahilde kılıçların çarpışma sesini ve insanların bağırışını duyabiliyordum.

Hadi, Ölüm Gölgesi. Daha önce ortaya çıkıp kıyameti koparmıştın. Büyülü çılgınlığına bir kez daha ihtiyacım var.

Mutlak bir sessizlikle karşılaştım.

Ciddi olamazsın!

“Win,” dedi Vane.

Askerler birkaç saniyeye kalmaz tepemize çökecekti.

Vane’in kolunu omzuma attım ve homurdanarak doğruldum. Açık yarasından akan kan gömleğini ıslatıyordu ama olması gerektiği gibi kırmızı değil de koyu renkli ve kıvamlıydı. “Kayalıktan atlayacağız,” dedim ona. “Seni saklamak için benim dünyama gideceğiz. Ben geri dönüp onlara yardım edeceğim...” Onu uçurumun kenarına sürükledim ama o botlarını yere sertçe bastırıp direndi.

“Portal sıçrayışı hakkında hiçbir şey bilmiyorsun,” dedi homurdanarak.

“Tabii ki biliyorum. Uçuruma gidiyorsun. Atlıyorsun. Çocuk oynucağı.”

“Bunu atlamaktan hep korkan kız söylüyor. Bir de yanlış taraftasın.”

Okyanus serpintisi ay ışığında parlıyordu.

“Bu tarafın altında portal yok. Buradan atlarsan aşağıdaki sivri kayalara saplanırsın.”

O hâlâ yan tarafıma dayanırken uçurumun kenarına kadar yavaşça gidip aşağıya baktım. Sarp, keskin kayalar yüz metre aşağıdaki dalgaları yarıyordu.

Tamam, belki de ne yaptığımı bilmiyordum.

“Peki senin parlak fikrin ne?” diye sordum.

Kolunu bana doladı ve sendeleyerek ilerledi. “Sen uçup gideceksin ve ben onlarla yalnız yüzleşeceğim.

“Hah!”

Ölüm döşğinde olabilirdi ama görünen o ki hâlâ bana dik dik bakabiliyordu.

“Defol git buradan, Win.”

“Seni bırakmıyorum.”

Fae askerleri Marooner Kayası’nın eğimli yüzeyine indi ve bize doğru hücumla geçti.

Vane beni geri itti ve dövülecek durumda olmamasına rağmen benimle karşımızdaki askerlerin arasına girdi.

Sizi zor durumlardan kurtarmayacaksa güçlü bir büyü varlığa sahip olmanın ne anlamı vardı ki?

Kraliyet askerî üniforması giyen adam tam da Fae askerleri etrafımızı sararken bize ulaştı.

Vane yerinde sallandı.

Peter Pan neredeydi? Ya da ikizler?

“Vane,” dedi adam. “Uzun zaman oldu.”

“Holt,” dedi Vane dikleşirken. “Daha uzun olmasını tercih ederdim.”

Holt bir adım daha yaklaştı ve Vane geri çekilip kendini bana siper etti.

“Kız kardeşlerimi öldürdü.” Adam Vane’in omzunun üzerinden bana baktı, dişlerini sıktağında çenesi seğirdi.

“Muhtemelen hak etmişlerdi,” diye karşılık verdi Vane.

“Giselle belki. Ama Amara o kadar da kötü değildi. Başına geleni hak etmedi.”

Bu adamın kardeşlerinin yasını tutması, isimlerini onların katiline –bana– söylemesi beni öldürüyordu ve ben onların neye benzediğini bile zar zor hatırlıyordum.

“Öyle olsun istemedim,” dedim ona.

“Bunun bana kendimi daha mı iyi hissettirmesi gerekiyor?”

Arkamda bir hareketlilik fark ettim ve iki askerin yaklaştığını gördüm.

“Ne istiyorsun, Holt?” diye sordu Vane, sesi çok kısıktı.

“Ailem için adaletin yanı sıra... Bence sen de biliyorsun.”

Vane başıyla onayladı. “Karanlık Ülke gölgesi.”

“Karanlık Ülke topraklarına ait o.”

“Karşı çıkmıyorum.”

“Yani?” Holt boynundaki zincirde asılı duran taşı tutup çekti. Zincir koptu. “Bunu olması gerekenden fazla zorlaştırmayalım.”

Fae askeri sağ kolumu, muhafız da diğer kolumu yakaladı.

“Hey!”

“Bırak onu,” dedi Vane. “Onu bırakırsan sana gölgeyi veririm.”

“Pazarlık yapacak durumda değilsin.” Holt beni ellerinde tutan adamlara parmağıyla işaret etti ve askerler de beni ona doğru sürüklediler. Vane beni yakalamaya çalıştı ama tökezledi ve daha da zor nefes alırken bir çıkıntıya tutunmak zorunda kaldı.

“Benim adamda,” dedi Holt bana bakarken, “senin gibi kraliyet ailesine karşı suç işlemiş bir kız önce Pyke Hapishanesi’nin derinliklerinde bir yıl geçirir, sonra da tenine değen güneş ışığını zar zor hatırlayabilecek noktaya geldiğinde şehir meydanına sürüklenir, çıırılçıplak soyulur ve herkesin ortasında vücudu kullanılırdı.”

Arkamda Vane kükredi ve bize doğru gelirken botlarının altında çakıllar çatırdadı. Ama birkaç kraliyet muhafızı onu yakaladı.

Holt devam etti. “Daha sonra, artık daha fazla dayanamadığında,” uzanıp parmak eklemlerinden birini yanağımda gez-

dirdi, “bağırsakların değişilir ve ilmik gibi boğazına dolanırdı. Sonunda da acı çeke çeke ölene kadar orada asılı kalırdın.”

Midem ağzıma geldi.

Peter Pan, Vane ve ikizlerin kötü olduklarını sanırdım.

Hiçbir şey bu adamla kıyaslanamazdı.

Sanırım Vane’in yaptığı şeyi neden yaptığını ve adasını neden tek ettiğini biraz daha anlıyordum.

Bu adamın benim elimden kız kardeşlerinin çektiklerinden daha fazla acı çekmesini istiyordum.

Sana ihtiyacım var, dedim gölgeye içimden.

Lütfen, Tanrı aşkına, sana ihtiyacım var.

“Ama benim adamda değiliz elbette,” dedi Holt ve dudakları uğursuz bir sırıtışla kıvrıldı. “Yine de yaratıcı olabileceğime eminim. Ama önce...” Vane’e baktı. “Önce benim olanı alacağım. Kaldırın onu.”

Muhafızlar beni geriye çekti. İçlerinden biri bıçağının kıvrık ucunu boğazıma dayadı. Tek başıma onlarla baş edemezdim. Kendimi örümcek ağına yakalanmış ve kurtulma umudu olmayan bir böcek gibi hissediyordum.

Ne bok yiyecektim şimdi?

Holt bir adım öne attı, taş kolye hâlâ elindeydi.

Onu önüne kaldırdı ve birkaç siyah sis filizi Vane’den taşın doğru süzüldü.

Vane dişlerini kenetledi, alını boncuk boncuk terlemişti.

Bunu nasıl durduracaktım?

Onları nasıl yenecektim?

Bize yardım edeceksen şimdi tam zamanı! dedim gölgeye.

Ama sanki derin uykundaydı.

Kime diyorum!

Holt bir adım daha attı ve Vane’in karanlık gölgesi biraz daha çıktı.

Beni şu an yok sayamazsın!

Gölgem kıpırdadı ve heyecanım boğazıma yükseldi.

Bir şey yap, dedim ona.

Benim savaşımdan değil, dedi.

Dalga geçiyorsun herhalde.

Benim savaşımdan değil. Benim gölgem değil. Gitse daha iyi.

Gölge umurumda değil. Adamı kurtarmam lazım.

Vane'in dizleri büküldü ve açık yarasından daha fazla kan akarken iki kraliyet muhafızının kollarına düştü.

Lütfen, diye yalvardım.

Ama artık çok geçti.

Holt taşı Vane'in göğsüne bastırdı ve karanlık, kıvranan bir gölge patlaması oldu.

Altımızdaki zemin sarsıldı.

Ve karanlık durulduğunda Vane'in başı önde, vücudu askerlerin pençesinde gevşek duruyordu.

Holt'un taşıysa Karanlık Ülke'nin Ölüm Gölgesi'nin enerjiyle titriyordu.

30. BÖLÜM

HOOK

İtiraf etmeliydim ki Peter Pan hiçbir zaman favori düşmanım olmamıştı.

O sıradan bir adam değildi. Ve olağanüstü bir adamla savaşmak son derece zordu.

Bu yüzden Timsah'ın en iyi bildiği şeyi yapmasını planlamıştık.

Ama *yemesi* çok uzun sürüyordu.

Peter Pan bize doğru ilerliyordu.

“Hazır ol,” dedim Timsah’a bıyık altından.

“O iş öyle olmuyor, Kaptan. Saatim de kayıp. Ne kadar zaman kaldığını bilmiyorum.”

Ona ağzım açık bakakaldım.

Pan yaklaşıyor ama muhtemelen bizi avıymışız gibi takip etmekten zevk aldığından hiç acele etmiyordu.

“Peki o zamana kadar ne yapmamızı bekliyorsun?” diye patladım.

“Dans edebiliriz, Kaptan.” Timsah bana dişlerini gösterdi.

“Bu da ne demek be?”

Rock hançerini çekti ve Pan'ın üzerine saldırdı.

Pan döndü ama durduğunda Roc karnına sağlam bir yumruk indirdi.

Peter Pan sendeleyerek geri çekildi.

Adamlarımdan birkaçı sahilde etrafımızda çember oluştururken sağ elimle kılıcımı çıkarıp diğer elimdeki kancamı kaldırdım.

Aşağıda, diğer uçtaki kumlar altlarında canavarlar yaşıyor-muşçasına dalgalanıyor ve ikizler ayakta durmakta zorlanıyordu.

Kız kardeşleri ve onun birkaç Fae muhafızıyla kendi savaş-larını veriyorlardı.

Korsanlarımdan biri Pan'e saldırdı ve Pan bıçağı çıplak eliyle yakaladı. Bıçak saniyeler içinde ay ışığına doğru uçup yüzlerce güveye dönüştü.

Gölgesi varken Peter Pan daha da kötü bir düşmandı.

Adamlarımdan ikisi ona saldırdı. Biri tabancasıyla ateş etti ama mermi Pan'e isabet etse de arkasında hiç yara bırakmadan kuma saplandı. Diğer kılıcını savurdu, ıskaladı ve ardından Pan onun boğazından yakalayıp sıktı.

Korsan nefes almak için çırpınırken kıpkırmızı kesildi, ayakları kumdan kalktı ve boş yere havayı dövdü.

Yanımda Timsah iki büklüm oldu.

"Sorun ne?" diye sordum ona.

Öne doğru eğildikçe kamburu çıktı. Onu doğrultmak için omuzlarından tuttum ve ânında pişman oldum.

Gözleri sarı sarı parlıyordu ve kesici dişleri uzayıp sivrileş-mişti.

Burnunun keskin eğimi, çıkı elmacıkkemikleri, bütün yüzü hiçbir hattı olmayan bir adammış gibi bulanıklaşmaya başla-mıştı.

Sanki sorun görüşümmüş gibi birkaç kez gözlerimi kırptı-tırdım.

Hatlarının kayboluşuyla artık insandan çok hayalete benzi-yordu. Keskin dişler ve parlayan gözlerden ibaretti.

Bana hırladı ve sendeleyerek uzaklaştım.

Sonra Peter Pan'e doğru atıldı ve buluştuklarında Pan geriye savruldu, lagünün üzerinden uçtu ve tam ortasına düştü.

Suları sıçrattıktan sonra yüzeyin altında kaybolup gitti.

Şimdi sadece ben ve Timsah kalmıştık, İnsan Yutan.

Bana döndü.

“Biz aynı taraftayız, unuttun mu?” dedim ona ama ben bile bunun en iyi ihtimalle şüpheli olduğunu biliyordum.

Bana doğru gelmeye başladı.

“Hay sıçayım, kendine gelir misin?”

Sonra bir Fae askeri arkamdan bana çarptı ve Timsah üzerimden atlayıp Fae’i yakaladı, ağzını gerçeküstü derecede açtı ve onu tek lokmada yuttu.

Asker bir dakika önce oradayken sonraki anda gitmişti ve orada olduğuna dair hiç iz de kalmamıştı.

Birden uyuştuğumu hissettim.

Kocaman açılmış ve görmeyen gözlerimle olan bitene bakıyordum.

Aklımı mı kaçırmıştım?

Timsah başını alacakaranlık göğüne kaldırdı ve tatmin dolu bir iç geçirdi.

Sonra sahilin kalanına, yiyip yutacağı tüm erkeklerle kadınlara döndü.

Ve ardından işe koyuldu.

31. BÖLÜM

KAS

Tilly'nin ne yaptığını biliyordum.

İllüzyon büyüsünü tanıyordum. Nasıl hissettirdiğini. Nasıl görüldüğünü. Fakat bu ondan kolayca kurtulabileceğim anlamına gelmiyordu.

Kum altımda dalgalanıyordu ve hiçbirinin gerçek olmadığını bilmeme rağmen dengemi koruyamıyordum.

Bash öne atılıp bir meşe ağacının alçak dallarından birini tuttu, sonra da parmağıyla bana da gelmemi işaret etti.

Teklifine balıklama atladım ve ikimiz de kendimizi ağaca doğru çektik.

Kız kardeşimiz havalandı ve önümüzde durdu.

“Aferin sana, kardeşim,” dedim. “Bizi ağaçta sıkıştırdın. Şimdi ne olacak?”

“Bu işin dışında kalın ve uzaklaşın,” dedi.

Bash'le birbirimize baktık. İkizim alaycı bir tavırla güldü. “Daha kaç kez darbe yapıp kaybedeceksin?”

“Kaybediyor gibi mi görünüyoruz?”

“Bunu anlamıyorum.” Kız kardeşime yaklaşmak için dal boyunca aşağıya kaydım. “Tahtı istemediğin ortadayken bu kadar zahmete girmek niye?”

Sanki bunu aklının ucundan bile geçirmemiş gibi bu ima karşısında şok oldu.

“Elbette tahtı istiyorum. Onu ve Var Olmayan Ülke'yi korumak için ne gerekiyorsa yapacağım. Asla da durmayacağım.”

Bash ağaçtaki budaklardan birinden çıkan kalın dalların birinden destek alarak kendini düzeltti. “Tahtı isteseydin askerlerin bu kadar zayıf olmazdı. Onları her gün eğitiyor olurdun. Tahtı ele geçirmek için hazırlıklı olurdun. Kendini zayıf adamlarla çevrelemezdin.”

İfadesi yumuşadı. Hassas bir noktaya parmak basmıştım ama daha da fenası, gerçeğe çok yakın bir nokta olmasıydı.

“Neden savaşımaya devam ediyorsun?” diye sordu Bash.

“Babam bunu istiyordu. Annem de bunu isterdi. Peter Pan’den nefret ediyordu ve o hâlâ Var Olmayan Ülke’yi tanrının tekiymiş gibi yönetiyor.”

“Tinker Bell, Peter Pan’ın onu istememesinden nefret ediyordu,” diye hatırlattım ona. “Arada fark var.”

Bash’in duruşunu, dizlerindeki gevşekliği ve sırtındaki gerginliği fark ettim.

“Annemle babamı unut,” dedi Bash. “Kendine şunu sor, sevgili kardeşim, buna hâlâ değer mi?”

Kız kardeşimden çok uzun zamandır ayrı olabilirdim ama yüzünde beliren hüznü tanıyordum.

Tüm bunların ağırlığı altında eziliyordu.

Asla tahta çıkmak için yetiştirilmemişti. Ayrıca ondan önce gelen neredeyse her hükümdarın çevresinde ailesi vardı.

Ama Tilly’nin kimsesi kalmamıştı.

Annemizle babamız yoktu. Nani yoktu. Biz yoktuk.

Hâline acıyordum.

Ve gerçekten üzülüyordum.

“Senin için böyle bir yaşam istemiyoruz,” dedim ona. “Hiç istemedik.”

“O kararı da bu yüzden aldık,” diye ekledi Bash.

“Tahtın yükünü biz omuzlamak istedik, Til,” dedim. “Senin fedakârlık yapmanı hiç istemedik.”

Ve bu kesinlikle doğrudu.

Küçük kardeşimizin sonunun böyle olacağını bilseydik babamızı asla öldürmezdik.

Ama artık işin içinde beni ateşleyen bir bencillik de vardı.

Artık tahtı kız kardeşimi korumak için istemiyordum.

Kendim ve Bash için istiyordum.

Çünkü bu bizim doğuştan hakkımızdı.

Kardeşimizin sessizliği aramızda uzayıp giderken Bash'e baktım.

Tilly gözlerimizin önünde dağılıyordu ama artık ona karşı zaaf besleyemezdik.

Birbirimizin aklından geçenleri bilmek için Fae diline ihtiyacımız yoktu.

Şimdi, dedi Bash gözleriyle.

İkimiz de ağaçtan atlayıp küçük kardeşimizi devirdik.

Bash onu omuzlarından yakaladı. Ben de bacaklarını tuttum. Kanatları arkasında hararetle çırpınıyordu ama hepimizi havada tutacak kadar güçlü değildi.

Ormanının zeminine doğru düşüyorduk.

Mücadele etti, bizden kurtulmaya çalıştı ama yere indiğimizde onu orada tutmaya kararlıydık.

Ayrıca Fae büyüğü konusunda bilgisi olan sadece küçük kardeşimiz değildi.

Bash elinden geleni ardına koymadı.

Üzerimizdeki dallardan bal damladı ve birkaç büyük damla kardeşimizin kanatlarına çarptı. Gerçek olmamasına rağmen, kız kardeşim illüzyonla ve kıvamlı yapışkanın ağırlığıyla savaşırken duruldular.

Bal ön kanadındaki narin, damarlı yapı boyunca ilerleyip hızla arka kanadını da kapladı.

“Bu savaştan vazgeç, Tilly,” dedi Bash.

Tilly eklenen ağırlıkla mücadele etti, yüzüne panik vurdu. “Yapamam.”

“Nedenmiş?”

Bash ve ben ona doğru ilerledik.

“Taht yoksa neyim var ki?” Sesi titredi. “Babam bunu yapmamı isterdi.”

Bazen keşke geri dönüp her şeyi değiştirebilseydik diyordum. Keşke ailemiz tekrar bir arada olabilseydi, belki annem hariç.

Ancak bunu yapabilseydik bile asla eskisi gibi olmazdı.

Sık sık erken dönem anılarımdan geriye kalanların gerçeğin sadece yarısı olduğundan şüpheleniyordum. Bu anılar sudaki bir yansıma gibi dalgaların üzerine yayılmış, biraz tanınmaz hâldeydi.

Biz her zaman işlevsizdik. Bash, Tilly ve ben hayatta kalmak için yapmamız gereken neyse onu yapmıştık.

Şimdi de Bash’le ben bunu tekrar yapmak zorundaydık.

Bash kardeşimize doğru atıldı.

Bal çatladı ve kanatları Tilly’nin arkasında çırpındı.

Havalandı ve sahile indi, Fae askerleri haykırıp bağıırıyordu.

Ağaçların arasından, askerlerin içinden fırlayan şekilsiz bir siluet seçtim ve o... onları yutuyor muydu?

“Siktir,” dedi Bash. “Bu, Timsah.”

“Geri çekilin!” diye tiz bir çığlık attı Tilly. “Geri çekilin!”

Birkaç Fae havalandı. Timsah birini ayağından yakalayıp geri çekti. Kanatları havada çırpınıyordu ve bir santim yükselse iki santim aşağı çekiliyordu.

Timsah şekilsiz ağzını açtı ve Fae saniyeler içinde yok oldu.

Geriye kalanlar üstümüzde V şekli aldı ve ağaçların tepelerinin ardında kayboldular.

32. BÖLÜM

PETER PAN

Roc'un ölmeyişine ve Vane'in Darling'le bana karşı içerlemesine neden olur mu diye endişelenmeme gerek kalmamasına dair rahatlamam kısa sürdü.

Roc beni hazırlıksız yakaladı ve öyle bir güçle vurdu ki dişlerim takırdadı ve görüşüm beyaza kesti.

Geriye doğru uçtuğumun farkındaydım ama çakan yıldızların ötesini kestiremediğimden yukarısı neresi bilemiyordum.

Lagünün soğuk sularına inmemle panik başladı.

Lagün her zaman vermezdi. Bazen de alırdı. Bazen karşılığında sizden bir şey talep ederdi ve benim kaybedecek çok şeyim vardı.

Sırtüstü suya düştüm ve su beni hemen içine aldı.

Çınlama kulaklarımdan silindiğinde ve yüzeye doğru yönümü bulduğumda ayaklarımı cırparak yukarı yüzdüm.

Ta ki bir şey beni bileğimden yakalayıp derinlere çekene kadar.

Yüzeydeki ışık gitgide uzaklaşıyor ve lagünün suyunun mavi ışıltısı kararıyordu.

Aşağı, daha da aşağı çekiliyordum.

Hangi ruh ya da yaratık beni yakaladıysa mücadele ediyordum ama bir cismi, çözebileceğim parmakları yoktu.

Burnumdan hava kabarcıkları çıkıp yukarı doğru süzülüyordu.

Ölümsüz olabilirdim ama hâlâ nefes almam gerekiyordu ve burada ne kadar dayanabileceğimi kimse bilemezdi.

Halata benzer bir şeyin uzaktan gelen gıcırtısı haricinde ürkütücü bir sessizlik vardı.

Dibe vardığımda su öyle soğuktu ki ayaklarımı ve parmaklarımı zor hissedebiliyordum, yine de el yordamıyla etrafta sökebileceğim bir şeyler arandım.

Hâlâ bir şey yoktu. Beni tutan güce dair hiçbir şey bulamıyordum.

Ne istiyorsunuz? diye sordum ruhlara. Düşüncelerimi hissedebildiklerini biliyordum. Lagün her şeyi bilirdi.

Var Olmayan Kral.

Ses derinlerden sızıyordu. Döndüm ve yanardöner bir ışık çakması gördüm ama ânında kayboldu.

Var Olmayan Kral, dedi bir ses yine.

Dinliyorum amına koyayım, diye bağırdım boğazımdan hayal kırıklığımla birlikte birkaç hava kabarcığı daha kaçarken.

Ben burada bir halta yaramazken benim tüm...

Sevdiklerim kelimesi gözlerimin arkasındaki karanlıkta bir kibrit gibi çaktı.

Sevgi.

Sevdiğim herkes.

Sevdiğim herkes yüzeydeydi ve ben bir kez daha karanlığa gömülmüştüm.

Korku beni ele geçirdi ve sonra o korku dehşete dönüştü.

Ya onlara asla geri dönemezsem? Ya sonsuza kadar burada, daima yalnız kalırsam?

Var Olmayan Kral.

Var Olmayan Kral.

Işık bahşedilmiş, karanlıkta hapsolmuş.

Var Olmayan Kral.

Var Olmayan Kral.

Ayağımı çektim.

Var Olmayan Kral.

Duyuyorum be! diye bağırdım.

Karanlığın içinden bir lagün ruhu fırladı, ağzı çığlık atar gibi açıktı.

Ses bu kadar dibe gelmese de bağırdığının hissi ulaştı.

Bir akıntı yanımdan geçti ve ben de ona kapıldım.

Nefesimi tutmak gitgide zorlaştığından başım zonkluyor, göğsüm ağrıyordu.

Var Olmayan Kral.

Karanlığa batmış, ışıktan korkan.

Şimdi bizi duyuyor musun, Var Olmayan Kral?

Akıntı uzaklaştı.

Yanıp sönen kuyruklar etrafımda geniş bir daire çizerek yüzüyordu.

Işığa sahip olamazsın, dedi bir ses.

Karanlık olmadan, diye ekledi bir başkası.

Karanlığa sahip olamazsın...

Kıssadan hisselerinizi dinleyecek havamda değilim, dedim. Ne istiyorsunuz? Daha iyi olmamı mı istiyorsunuz? Daha az karanlık ve daha çok ışık olmamı mı istiyorsunuz?

Sikeyim, söyleyin artık.

Beni aşağıda tutan baskı her neyse kayboldu ve ayaklarımı tekrar hissetmeye başladım.

Var Olmayan Kral.

Var Olmayan Kral...

Sesler azala azala silindi ve kuyruklar gözden kayboldu.

Yüzey fersah fersah uzak görünüyordu ama ona doğru yüzdüm. Hızlı, daha hızlı... Ciğerlerim yanıyor, boğazım yanıyor, ağzım kocaman açılmak için yalvarıyordu.

Yüzeye çıktığımda o kadar derin bir nefes aldım ki kaburgalarım ağrıdı.

Suda daha fazla oyalanmak istemediğimden havalandım ve su üzerimden akıp gitti.

Sahilde Timsah önüne geleni yutuyordu. Korsan, Fae, ne bulursa.

Ama Marooner Kayası'nda Darling haykırıyordu ve çok geç kaldığımı düşünüp dehşete kapıldım.

33. BÖLÜM

WINNIE

Vane'in gölgesinin gittiğini ânında anlamıştım.
Sanırım gölgem onun içindeki boşluğu fark etmişti.
Askerlerin ellerinde cansız sarkıyordu.
Holt parmaklarıyla işaret etti. "Kaldırın onu."
Adamlar emredileni yaptılar.

Beni tutan adamların pençesinde çırpındım ve boğazımdaki bıçak etimi çizdi. Boynumdaki taze kesikten bir damla kanın çıktığını sonra da aşağı doğru aktığını hissettim. Beni daha sıkı tuttular, tenim morardı ve göğsümde öfke filizlendi.

Bedenime iz bırakmasına izin vereceğim yalnızca dört adam vardı.

Dört adam, o kadar.
Öfke damarlarımda ateş gibi yayılıyordu.

Var Olmayan Ülke'den, Peter Pan'den, Vane'den, Bash ve Kas'ten önce hayatta kalmak için bazen daha karanlık şeyleri kabul etmem gerektiği olmuştu.

Beni bir yere götürecek bir arabası var diye nefret ettiğim biriyle yatmak.

Açlıktan ölmek üzere olduğum için komşulardan birinin evinden yemek çalmak.

Annem istiyor diye birinin beni kesmesine izin vermek.
Karanlığı hiç *kendi* istediğim bir şey için kucaklamamıştım.
Çünkü asla gerçekten bir şey istememiştim.
İhtiyaç nedir zor biliyorken istemek zordu.

Holt muhafızlarına Vane'i uçurumun kenarına götürmelerini işaret etti. Düşüşün uzun ve kayaların sivri olduğu tarafa.

"Çünkü intikamını ne kadar çok sevdiğini biliyorum," dedi Holt.

Beni duyabiliyor musun, Gölge?

Ulaşamayacağım bir yerde kıpırdandığını hissettim.

"Seni içeri alıyorum," dedim.

"O da neydi?" diye homurdandı muhafız.

"Seni içeri alıyorum!"

Karanlık gölge bir fırtına bulutu gibi kabardı.

Ben senim ve sen bensin, seni ve senin her bir karanlık parçanı kabul ediyorum.

Bir dinginlik ânı oldu, fırtına öncesi sessizlik.

Sonra da hava nabız gibi atmaya başladı.

"Ne oluyor be?" dedi solumdaki muhafız.

Kolumu sağımdaki adamın elinden kurtardım ve elimin ayasıyla solumdaki burnuna vurdum.

Kıkırdağı yüksek sesle çatırdadı ve havaya kan fışkırdı. Adam uluyarak geriye sendeledi.

Sağımdaki adama elimin tersiyle bir tane indirdim ve o da kıvrık bıçağıyla beni bir kez daha yaralayıp önümden daha fazla kan akmasına neden oldu.

Acıyı neredeyse hissetmiyordum bile.

Cezalandırma güdüsünden başka bir şey yoktu.

Ben kazanacaktım.

Çünkü ben çok daha fazlasıydim.

Artık ihtiyacım yoktu. İstiyordum.

Ve istediğim Vane'di.

Çünkü ben siktiğimin Winnie Darling'iydim ve hiçbir adam gücümü çalamazdı.

Bıçağı muhafızdan çekip aldım ve yukarı savurdum.

Adamın gömleği üzerinden ayrıldı ve lime lime oldu, sonra da kalçasından köprücük kemiğine kadar uzanan bir kesikten kan fışkırırken çıplak gövdesine baktı.

Tekrar bana döndü. “Senin... gözlerin,” dedi ve sonra dağın yamacındaki kayalıklara yığılıp son nefesini verdi.

Ardından Vane’e, Holt’a ve kalan adamlarına döndüm; tam da Holt botunu Vane’in göğsüne indirip onu uçurumun kenarından atarken.

34. BÖLÜM

WINNIE

“Hayır!” diye feryat ettim.

Koşuyordum.

Hareketlerimin sonuçlarını düşünmeden koşuyordum.

Hiçbiri önemli değildi.

Herhangi birimiz ölürsek hiçbir şeyin önemi kalmazdı ki.

“Vane!”

Kalbim kulaklarımda gümbürderken adamların arasından sıyrılıp uçurumun kenarından atladım.

Rüzgâr artıyor, boğazımdaki havayı donduruyordu.

Vane sırtı okyanusa dönük hâlde düşüyor, düşüyordu.

“Yapma,” dedi dudaklarını oynatarak.

Bu aklıma nihayet kendini bana bırakmadan önce lagünde yaptığı uyarıyı getirdi. Bana kaçıp gitmemi söylediği zamanı. Beni kendinden kurtarmaya çalıştığı zamanı.

Ama benim kurtarılmaya ihtiyacım yoktu.

Ne o zaman ne de şimdi.

O buna değer mi? diye sordu gölge.

Daha fazlasına da değer, dedim.

Gölge tekrar kıpırdandı ve boğazımın derinliklerinde bir şey dışarı çıkmak istiyormuş gibi bir his belirdi.

Okyanus yaklaştıkça Vane’in giysileri etrafında çırpınıyordu.

Uzandım, kolumu gittiği yere kadar uzatıp parmaklarım acıyana kadar gerdim.

“Elimi tut!” diye bağırdım Vane’e.

Dişlerini sıktı.

Beni seçersen, dedim gölgeye, onu da seçmiş olursun.

Görüşümün kenarında karanlık titreşiyordu.

Vane'in kaşları çatıldı ve gözleri şaşkınlıkla kısıldı.

"Şu elimi tut, Vane!"

Karanlık bizi sarıp sarmaladı. Artık okyanusu göremiyor, dalgaların serin sularını hissedemiyordum.

Gölge, Vane'le etrafımıza dolandı ve parmaklarının benimkilere kenetlendiğini hissettiğimde rahatlayarak inledim.

Vane'e sımsıkı yapıştım ve karanlık bizi kucaklayıp son saniyede ileriye savurdu.

Kayalıkları geçip okyanustan kaçamayacağımız kadar.

Yüzeye öyle yüksek bir hızla çarptık ki su tenime binlerce iğne batmış hissi yarattı.

Dalgalar bizi döndürüp durur ve akıntı keskin mercan kayalıklarına doğru sürüklerken Vane üzerime kapandı. Dilimde kan tadını alabiliyordum.

Nefes almak için yukarı çıktık ancak tekrar aşağı sürüklendik.

Sonunda okyanus bizi nefessiz kalmış hâlde, yara bere ve kanlar içinde kumlu, soğuk kıyıya tükürdü.

Vane'in üzerine yığıldım, ikimiz de ciğerlerimizi çaresizce oksijenle doldurmaya çalışırken nefes nefese yattık.

"Bunu yapmamalıydın," dedi ve başını tekrar kumlara bıraktı.

"Bana ne yapacağımı söyleme."

İnledi ve ben de ağır yaralı olduğunu hatırlayıp üzerinden çekildim.

"Kalk hadi. Seni güvenli bir yere götürelim ki..." Yarasına daha iyi bakabilmek için gömleğini kenara sıyırdım. "Ne olu—"

Başını kaldırdı ve göğsünü inceledi. “Bu mümkün değil.” Kumaşı kenara çekip solgun tenini yokladı. “Ne oluyor lan?”

“İyileştin mi?”

Ayağa kalkıp gömleğini tamamen çıkardı ve hayatının ipek ipliğe bağlı olduğu bir saldırı altında olmasaydık kendime görüntüsünü takdir etmek için bir kutlama ânı yaratırdım.

Gövdesinde hiçbir şey yoktu. Etini ya da dövmelelerini bozan bir kesik yoktu. İltihaplı bir yara yoktu. Çürük bile yoktu.

“Seni iyileştirdim mi?” diye sordum.

Bunu düşünürken kaşlarını çatı. “Pek olası değil derdim ama gölgelerle her şey mümkün. Hiçbiri birbirine benzemez ve her kişide farklı tepki verir. Ama...” Tekrar göğsünü yokladı, sonra ellerini karın kaslarında gezdirerek başka yaralar olup olmadığını kontrol etti.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Farklı hissetmiyorum. Hâlâ gölgeye benzer bir şey hissedebiliyorum.”

“Bunu anlamak için daha sonra bolca zamanımız olacak. Onu mahvettikten sonra.” Sahilden Marooner Kayası’na doğru ilerlemeye başladım ama Vane elimi tutup beni kendine çekti.

Islak saçlarım yüzüme çarptı.

“Oraya geri dönmüyorsun. *Sen* eve gidiyorsun.”

“Pışpışlanmaya ihtiyacım yok, Vane. Daha demin seni kurtardım.”

Gözlerini devirdi. “En iyi ihtimalle eksik bir plandı.”

“Ayrıca eve gitmesi gereken biri varsa o da sensin. Birkaç dakika önce ölümcül bir yara aldın, gölgen paramparça oldu ve...”

Hırladı ve menekşe rengi gözü simsiyah kesildi.

Bir adım geri çekildim. “Vane?”

“Win, keşke bir kez olsun beni dinlesen.”

“Vane!”

“Ne?” diye bağırdı.

“Gözlerin siyah.”

Bir gelgit havuzuna koştu ve yansımasına baktı.

Vane’e ulaşmaya çalışırken seçtiğim kelimeler kafamın içinde yankılandı.

Beni seçersen onu da seçmiş olursun.

Gölgeye böyle söylemiştim.

“Vane, sanırım...”

Arkasını döndü ve gözlerime baktı.

Gözleri siyah olsa da benimkileri araştırdığını hissedebiliyordum.

Onun da hissedebildiğini biliyordum – Var, Olmayan Ülke’nin Ölüm Gölgesi’ni paylaşıyorduk.

Gölge ikimize bölünmüştü.

Vane elimi tuttu ve avucunun içinde çevirdi. Tenimizin buluştuğu yerde bir sıcaklık vardı. Bir yaz gecesindeki ılık bal gibi. Bir aşinalık ve benzerlik hissi.

“Bu imkânsız.” Dalgaların gürültüsünden onu zar zor duyabiliyordum.

“Daha demin gölgeler söz konusu olduğundan her şeyin mümkün olduğunu söyledin.”

“Laflarımı bana satma.”

Parmaklarımı onunkilere doladım. “Bunu daha sonra tartışabiliriz. Hadi gidip bizi yok etmek isteyenlerden geriye kalanları yok edelim.”

Çenesi kasıldı ve siyah gözleri şiddet vaadiyle parladı.

“Holt’a tehditleri hakkında ne düşündüğümüzü gösterelim.”

Vane başıyla onayladı, bir kolunu belime doladı ve beni yanına yaslayıp uçtu.

35. BÖLÜM

PETER PAN

Darling diğer uçtan atladığı sırada Marooner Kayası'na ulaştım.

Tam peşinden atlayacaktım ki Holt'un birkaç adamı etrafımı sardı.

Tehdit oluşturmaktansa çok bunaltıyorlardı.

Birini uçurumdan attım ve aşağı düştüğü süre boyunca çığlık attı.

Bir diğerini el ve ayak bileklerinden tutup döndüre döndüre okyanusa savurdum.

Üçüncüsünü salyangoza çevirip botlarımın altında ezdim.

Darling ve Vane'in aşağıdaki sahilde konuştuklarını duyabiliyordum ve iyi oldukları için anlık bir rahatlama yaşadım.

Marooner'in dibinde ikizler kayalık yamaçta bize katılmak için hızlıca yol alıyordu.

Tüm Faeler gitmiş ve Timsah korsanların çoğunu yutmuştu. Yemedikleri de korkak gibi kaçmıştı.

Holt ay ışığının altında, elindeki zincirden sarkan bir taşla tek başına duruyordu. Taşın içine hapsolmuş gölgeyi hissedebiliyordum. Vane'in gölgesi.

Bu kesinlikle iyi değildi ama tamamen beklenmedik de sayılmazdı. Vane zaten onu geri vermeyi düşünüyordu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum Holt'a.

Gülümsedi ve taşı kaldırıp göğsüne vurdu.

Ve... hiçbir şey olmadı.

Kaşlarını çattı ve bir daha denedi.

İkizler bize ulaştıklarında yavaşladılar, bir an sonra da Vane'le Darling de yanlarına indi ve Vane... daha iyi görünüyordu. Yine bütündü. Hatta neredeyse...

Ona kaşlarımı çatarak baktım.

Bakışları bana, *Sonra*, diyordu.

“Ne oluyor?” diye sordu Darling.

“Holt, Karanlık Ülke gölgesini almaya çalışıyor ama biraz sıkıntı yaşıyor,” diye açıkladım.

“Sorun ne, Holt?” dedi Vane gürleyen bir sesle. “Talimatları mı okumayı unuttun?”

Holt kükredi, hançerini savurup avucunu kesti, sonra da elini taşa sarıp yumruğundan kan damlarken tuttu.

Onu izledik çünkü eğlenceliydi.

“İşte size gölgeler hakkında söylemedikleri şey.” Vane, Holt'un önüne geçip taşı kanlı elinden aldı. “Sen gölgeyi nasıl sahipleniyorsan o da seni sahiplenir. Ve eğer gölge seni istemezse, boku yedin demektir.”

Holt'un gözleri panikle fal taşı gibi açıldı.

Of evet, bundan çok keyif alıyordum.

“Bana yapacağını söylediği şey neydi?” diye sordu Darling. “Beni cırılçıplak soyacaktın...”

Arkasında hırladım. Darling'e ne boklar söylemişti?

“Daha fazla dayanamayana kadar beni kullanacaktın...”

Herifin suratını dağıtmak için Darling'in önüne geçmeye yeltendim ama o beni geri çekti.

“Sonra da karnımı deşip bağırsaklarımı ilmik olarak mı kullanacaktın?”

Holt geri çekildi ve sanki bu onu kurtarabilecekmiş gibi bıçağın önünde kaldırdı.

“Kıyafetlerini çıkar,” diye emretti Darling.

Holt ağırlığını bir ayağımdan diğerine verdi.

“Sana o siktiğimin kıyafetlerini çıkar dedim.”

Holt en az direnç göstereceği yolu izleyerek kendi kendine mırıldandı ve çırilçıplak kalıp soğuktan titremeye başlayana kadar kıyafetlerini çıkardı.

Çıplak olmayı severdim. Var Olmayan Ülke toprağı çıplak tenimde her zaman iyi hissettirirdi.

Ancak düşmanlarınızın önünde çıplak olmak kadar savunmasız bir şey yoktu.

Holt’un kaslarının kilitlenişine bakılırsa o da bunun farkındaydı.

“Sana biraz merhamet göstereceğim,” dedi Darling. “Zaten korkakları sikmem.” Elini Holt’un bileğine doladı ve karanlık adamın damarlarına yayılarak göğsüne, oradan da boğazına doğru ilerledi.

Hıçkırır gibi birkaç nefes aldı.

Darling onun kılıcı tutan kolunu bükerek adım adım karnına yaklaştırdı. Karanlık yukarı doğru hızla ilerlerken dişlerini sıkmış, Darling’le mücadele etmeye çalışıyordu.

Darling boy ve kilo olarak onun yarısı kadardı ama Holt güç olarak yanından bile geçmiyordu.

Ve Darling’in intikam alışını izlemek tanık olduğum en seksi şeydi.

Bıçak Holt’un karnını deşti ve Holt iğrenç bir ağlama sesi çıkardı.

Darling bıçağı daha da ittirdi, sonra da karnını boylu boyunca yardı.

Bağırsakları dışarı döküldü ve Holt kan tükürerek dizlerinin üzerine çöktü. O kadar acı çekiyordu ki konuşamıyordu.

“Güle güle, Holt,” dedi Vane ve sonra onu bağırsakları saçıla saçıla uçurumun kenarından tekmeledi.

Bize dönüp omuz omuza durduklarında ne olduğu çok açıktı.

Var Olmayan Ülke'nin Ölüm Gölgesi ikisinin de gözlerinde parlıyordu.

Vane iyileşmişti ve Darling de artık gölgenin bütün ağırlığı altında ezilmiyordu.

O kadar rahatlamıştım ki çığlık atabilirdim.

Onun yerine Darling'i bileğinden yakalayıp kendime çektim ve öptüm.

Hakkını verdim çünkü bunu gerçekten istiyordum.

Her nasılsa Peter Pan efsanesi bir Darling kızına ve üç pislik arkadaşına fena tutulmuştu.

Her birine farklı türden bir sevgi duyuyordu ama sevgiydi işte.

Bir daha asla tek başıma karanlığa dönmek istemiyordum.

"İyyy, odanız yok mu sizin?" dedi Bash gülerek.

Darling öpücüğümüzün arasında nefes aldı ve sonra bana bakmak için geri çekildi, alacakaranlık simsiyah gözlerine yansırıyordu.

"İyi olduğuna sevindim," dedim ona. "Bizim Vahşi Darling'imiz."

36. BÖLÜM

HOOK

Timsah adamlarımın hepsini tek tek yuttuktan sonra bana döndü.

Bilmeliydim.

Ona güven olmazdı. Çoktan elimi almıştı.

Gerisini de alacak mıydı?

Adımları yavaş ve kasıtlıydı ama yine de yüz hatları zar zor seçiliyordu.

Tabancalarımın birini çektim. Fark etmeyeceğini bilsem de bu benim son çaremdi.

Beni takip etmeye devam etti, gözleri loş gecede sarı sarı parlıyordu.

Tetiği çektim ve bir mermi fırladı.

İçinden dümdüz geçip lagüne düştü.

Formu olmayan bir adamla nasıl dövüşebilirdim ki?

Bu âlemi terk edeceğimi düşündüğüm onca seçenek varken...

Timsah bir metre yakınıma gelip durdu. Kenarları pusluydu ama gözleri sabitti.

“Ee, devam et,” dedim ve kancamı yüzüne doğru kaldırdım.

“Elimi aldın, kalanımı da alabilirsin.”

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı.

“Ne bekliyorsun?”

“Kaptan,” dedi, sesi boğuk ve hırıltılıydı.

Ardından aniden kasılıp kaldı ve kollarıma yığıldı.

Onu son anda yakaladım ama kendini ölü gibi bırakmıştı ve onunla birlikte kuma battım.

“Tanrım,” diye mırıldandım ve onu döndürdüm. “Uyan.” Yüzüne tokat atmam onu uyandırmadı. “Timsah, gerekirse seni burada bırakırım.”

Nefes alıp almadığına bakmak için elimi burnuna götürdüm, sonra da nabzını yokladım. Nefesine ve kalp atışlarına bakılırsa hâlâ hayattaydı.

Ama geri kalanında can yoktu.

Marooner Kayası’nın dibinden, Peter Pan ve onun neşeli Kayıp Çocuklar –ve kız– tayfası bana doğru geliyordu.

“Lanet olsun,” diye mırıldandım.

Hepsinin üstü başı kan içindeydi.

Yağmurdan kaçarken doluya tutulmuştuk.

Küçükken annemin en sevdiği sözdü bu.

“Görünüşe bakılırsa senin de başın dolu,” dedi Bash.

Vane gelip kardeşinin yanına çömeldi. “Yaklaşık dört beş gün kafası yerinde olmayacak. Ona su ve kan verdiğinizden emin olun. İkisini karıştırın ve boğazından dökün. Yemeğe ihtiyacı olmaz. Belli ki karnını doyurmuş.”

“Bu normal mi?” diye sordum.

Vane başıyla onayladı. “Elimizden gelse hiç dönüşmeyiz. Bedeli çok ağır.”

Yani Vane de abisi *gibiydi*. Hep merak etmiştim. Muhtemelen gölge onu dönüşmekten uzak tutuyordu.

“Şanslısın, Hook,” dedi Peter Pan, “bugün kendimi cömert hissediyorum.”

İkizlere işaret etti ve Kas ayağa kalkmama yardım ederken Bash de Timsah’ı aldı.

Peter Pan ceketimi düzeltti, yırtık yakamı yerine yerleştirdi. “Adamı terk edeceksin. İki günün var. Cherry’yi de yanına alacaksın. Eğer ikinizden biri adama ayak basarsa ikinizi de kulemden sallandırır ve asılışınızı izlerim.”

Emirleri altında öfkeyle köpürdüm. “Burası benim evim. Sen beni...”

“Kovabilirim. Kovdum bile. Ve sen de ne dediysem onu yapacaksın.” Elini kancamın kıvrımının ucuna doladı ve demir bir anda yılanı dönüşüp kolumdan yukarı kıvrıldı.

“Tanrı aşkına!”

Yılan bana tısladı ve ben de ona vurup uzaklaştırdım.

“Timsah’ı da yanına al,” dedi Pan.

Bash, Roc’u bana doğru ittiğinde onu belinden yakaladım.

“Timsah” –onu kaldırıp kalçama yasladım– “benim sorum değil.”

“Artık öyle,” dedi Vane. “Onu beslemeyi ve su vermeyi unutma.” İkiizler güldü.

Homurdandım ve Timsah’ın ağırlığını dengelemeye çalıştım. Cüssesine kıyasla sanki bir ton çekiyordu.

“Hadi,” dedi Pan ve beni itti. “Tik tak, Kaptan.”

Timsah’ı evime sürükleyerek götürmem neredeyse öğleni buldu. Vane’in tahmin ettiği gibi bilinci de yerine gelmedi.

Evimin önündeki merdivene ulaştığımda tere batmıştım ve bu boktan duruma fena öfkeliydim.

Neyse ki tüm korsanlarım ölmüştü ve şu anda Timsah’ın midesinin dipsiz büyülü uçurumundaydılar.

Adamlarıma karşı hiç bağlılık hissetmemiştim ama bu beni hâlâ zıvanadan çıkarıyordu.

Smee beni ön kapıda karşıladı ve Timsah’ın ağırlığının yarısını yüklenip üzerimden aldı.

“Yaşıyorsun,” dedi.

Sırtım ağrıyordu, bacaklarım uyuşmuştu. “Zar zor.”

Roc’u odasına götürüp yatağına yatırdık.

Smee kollarını kavuşturup, “*Déjà vu*,” dedi.

Koltuğa yığıldım. Smee bana bir içki koydu ve memnuniyetle tek yudumda içtim.

Nefeslenmek için durduğumda Smee’yi beni izlerken buldum.
“Ne?”

“Kaybettin,” diye tahminde bulundu.

Öne doğru oturup dirseklerimi dizime dayadım, boş bardak hâlâ elimdeydi. Terli avuçlarıma karşı serin geliyordu.

“Farkına vardım ki, Smee,” dedim, “artık hiç bulamayacağımı düşünmeye başladığım bir şeyi arayıp duruyorum.”

Yakındaki bir sandalyeyi çekip yanıma geldi. Tersten oturup kollarını kavisli sırtına doladı. “Sana bir şey söylemem gerekiyor.”

“Tamam.” Bardağımı işaret ettim. “Bir içkiye daha ihtiyacım var mı?”

“Belki.”

Başımınla onaylayıp kalktım, bardağımı yarıya kadar doldurdum ve koltuğuma döndüm. “Dinliyorum.”

Smee’nin söylediği her kelime, damarlarımı yaka yaka geçen alkolün sıcaklığına rağmen beni uyuşturdu.

Hiç bu kadar sinirlenmemiştim, öyle ki öfkem kulak zarlarımda titreşiyordu resmen. Kulaklarımdaki çınlamadan Smee’yi zar zor duyabiliyordum.

“Bir şey söyle, Jas.” Ne dediğini sırf dudaklarını okuyabildiğim için anlamıştım.

Ne bok demem gerekiyordu ki?

“Bana ihanet ettin.”

Hiddetimden ancak bu üç kelime çıktı ağzımdan.

“Ne yapmam gerekiyorsa onu yaptım.”

Ayağa kalktım. “İşte seninle aramdaki fark bu.”

O da kalkıp yanımda durdu. “Öyle mi?”

“Evet. Sen sadakatle düşünmüyorsun. Stratejik düşünüyorsun. Seninle kardeşimi takas ettim ben be!”

Şu anda sarhoş olabilirdim. Bağırıyordum, sesim bütün odayı dolduruyordu.

“Senden bunu yapmanı hiç istemedim,” dedi.

“Ama yine de yaptım. Senin için kendi canımı ve kanımı tehlikeye attım. Peki ne için? Sırlar ve yalanlar için mi? Wendy Darling Adalar’da ve hamileydi, hem de...”

Cümleyi bitiremedim. Doğru olup olmadığını bilmiyordum.

Ama öyleyse... *Tanrım.*

Oda dönüyordu.

“O biliyor muydu?” diye sordum ve parmağımı Timsah’a doğru uzattım.

“Biliyordu.”

İçkimin son damlalarını da içtim ve bardağı komodinin üzerine çarparak bıraktım.

Beş gün baygın mı yatacaktı? Önden başlamam için bolca zaman kalıyordu.

O şerefsiz herif Wendy’yi benden uzak tutmayı planlamıştı. Bunu biliyordum.

Beni kullanmış, adamlarımla tika basa doymuş ve Wendy Darling’i benden saklamıştı.

Hatta belki Peter Pan’i öldürme planı bile, başarısız olduğu da düşünüldüğünde başından beri oyundu.

Yatakta yatan hâline baktım. Kan yüzüne ve giysilerine sıçrayıp lekeler bırakmıştı.

Ona baktığımda, dudaklarının kıvrımını, çenesinin hattını ve dövmelelerinin karmaşık çizgilerini takip ettiğimde elim boş kaldı. Çözümü olmayan bir bulmacaydı o.

Kalbim kulaklarımda gümbürdüyordu.

Dönüp odadan çıktım.

“Jas,” dedi Smee ve peşimden geldi.

“Ben gidiyorum,” dedim ona.

“Yavaşla. Ne yaptığını düşün...”

“Bunu düşünmeye ihtiyacım yok, Smee.” Merdivenden çıkıp özel odama geçtim. “Kaç adamım kaldı?”

Çantamı toplamaya başladım.

Smee bir şey söylemedi.

“Kaç adam kaldıysa onlara bir saat içinde çıkmaya hazır olmalarını söyle. Cherry’ye de.”

İkimiz de onun adını neden söylemediğimi biliyorduk.

Benim için sadakatten daha önemli bir şey yoktu.

Şu anda öfkem açık bir yara gibi iltihaplanırken, yapmak istediğim tek şey Smee’yle oturup kabahatler ve sadakatsizlik üzerine içimi dökmektir. Smee beni dinleyen ve asla yargılamayan tek kişiydi.

İçten içe, onun seçtiğinin en güvenli yol olduğunu biliyordum.

En mantıklı olan. Ağgözlülükten, duygulardan ya da korkudan kaynaklanmayan.

Beni korumak istemişti.

Bunu biliyordum.

Ama yine de...

Yanıma geldi, elimdeki çantayı aldı ve bana sarıldı.

Ben on bir yaşımıdayken kedimi at ezmişti. Ezilmiş bedenini ellerime alıp hıçkırığa hıçkırığa ağlamıştım.

Beni babam bulmuş, kediyi ellerimden almış, yakınlardaki ormana atmış ve bana böyle salak salak davranmayı kesmemi söylemişti.

Gözyaşı dökmeyi reddediyordum.

Ne hadle, gerçekten.

Smee’nin kollarına gömüldüm ve ben de onu kucakladım.

“Özür dilerim, Jas.” Geri çekildi, ellerini pantolonunun ceplerine soktu. Zayıflık ânımız geçmişti ve bir daha bundan bahsetmeyecektik.

“Ben kalıyorum,” dedi.

Başımınla onayladım. Muhtemelen en iyisi buydu.

Ama yine de onu arkada bırakırken kendimden bir şeyi de bırakıyormuşum gibi geliyordu.

Geri dönemezdim. Peter Pan bunu açık açık söylemişti.

“Ev senin,” dedim ona. “Kasaba da öyle. Ne istersen onu yap.”

“Ya Timsah?”

Arkasından koridora ve merdivene baktım, sanki onu buradan sezebiliyordum.

Yine en savunmasız hâlindeydi ve benim evimde, bana ait bir yatakta yatıyordu. Onu öldürebilirdim.

Onu öldürmek istiyordum.

Ama önce Wendy Darling’e ulaşmak ve Timsah kendisini alt ettiğimi fark ettiğinde yüzünün alacağı ifadeyi görmek istiyordum.

“Bu komayı atlatırsa, uyandığında ona tam olarak nereye gittiğimi söyle.”

“Başka bir savaş mı, Jas?”

“Sonuncusu, Smee.”

37. BÖLÜM

BALDER

Kurt neyin yaklaştığını biliyordu. Ama bilse de durduramazdı.

Peter Pan gölgesini almış olabilir ve Ölüm Gölgesi de sahiplenilmiş olabilir ama Peter Pan konumunu bilmezse ada durulmayacaktı.

Ve tanrı olabilecek bir adam önce geçmişini çözmeliydi.

Olması gereken kişi olacaksa, kim olduğuyla yüzleşmeliydi.

Kurt çalılıkların arasından lagünü izliyordu. Günün erken saatleriydi ve ışık henüz zayıftı.

Fae Kraliçesi, Fae tahtını arkasından sürükleyerek ormandan çıkmaya çalışıyordu.

Homurdandı, küfretti, kumda çekeledi, sonra durup düzeltti ve yine küfretti.

O bir kraliçe olabilirdi ama kurt orada sadece bir kız hissediyordu.

Sahilin yarısında durdu ve kolunu alnına götürüp terini sil-di. Kanatları arkasında endişeyle çırpıyor, kırmızıdan sarıya, yeşilden turuncuya dönüyordu.

Kurt başını uzattığı pençelerine dayadı. Yanında da bir orman faresi izlemek için bir kayaya sıçradı.

Aynı dili konuşmuyorlardı ama ikisi de aynı çaresizliğe tanıklık ediyordu.

Fae Kraliçesi tahtı su hizasına getirince oturdu ve dirseklerini dizlerine dayayıp başını öne eğdi.

Omuzları sarsılıyordu ama gözyaşları sessizdi.

“Her şeyi yaparım,” dedi titrek bir sesle. “Tekrar başarısız olamam. Her şeyi denedim ve...”

Kendini durdurup derin, hırıltılı bir nefes aldı. “Sana, sahip olduğum gerçekten değerli tek şeyi veriyorum.” Kraliçe tekrar ayağa kalktı ve ellerini tahtın oturağının güneş ışınlarıyla buluştuğu destekleyici kenarlarına doladı.

Yüksek sesle inleyip kendini ileri doğru iterken kanatları uğuldayarak lagünün üzerinde çırpınmaya başladı, taht da altında sürükleniyordu.

Merkeze gelince tahtı bıraktı.

Su yukarıya sıçradı ve taht taş gibi dibe battı.

Saniyeler içinde geriye sadece bir ışık girdabı kalmıştı.

Fae Kraliçesi sahile geri uçtu ve kuma indi.

Bekledi.

Ve bekledi.

Neyi beklediğini bilmediği çok barizdi.

Kıyıda volta atmaya başladı, arada bir çıplak ayak parmağını suya değdiriyor, su verecek mi alacak mı diye görmek için göle girecekmiş gibi oluyordu.

Biraz daha bekledi.

Kurt bekledi, fare bekledi.

Güneşin ufku aşip göğü yarması gerekirken gökyüzü karanlığa büründü ve fırtına bulutları toplandı.

Kurt havayı kokladı ve enerjideki değişimi hissetti.

Lagünün suları dalgalanmaya başladı. Fae Kraliçesi geri çekildi ve kolunu gözlerine siper etti.

Bulutlar çalkalanıyordu.

Gök gürültüsü tepede gümbürdüyordu ve lagünün parlak, girdaplı ışığı sudan karanlık bir şey çıkarken sönüverdi.

Fae Kraliçesi nefesini tuttu ve o kadar hızlı geriye çekildi ki ayakları birbirine dolanınca kuma çakıldı.

Kurt ve fare bakıştı.
İşte böyle başladı.
Ve böyle sona erecekti.

KAPANIŞ

PETER PAN

Uyandığımda odadaki diğer dört kalp atışını fark ettim.

Karanlığa ve sessizliğe uyanmaya alıştım.

Kalp atışları rahatlatıyordu.

Darling, Vane, Kas ve Bash.

Darling yatağın ayakucunda yatıyordu, Vane de ona arkadan sarılmıştı. Darling başını Bash'in göğsüne dayamıştı.

Ben yatağın başındaydım, Kas de öbür tarafında.

Bize daha büyük bir yatak lazımdı.

Artık gölgem varken çok az uyuyordum ve güneş ışığına açtım.

Yataktan yavaşça kalkıp odadan çıktım. Herkes hâlâ uyurken sessizliğin ve ışığın tadını çıkarabiliyordum.

Var Olmayan Ülke'de işler daha iyiydi.

Winnie ve Vane'in gölgesi vardı. İkizler... şey, ikizlerin hâlâ yardıma ihtiyacı vardı ama o da hallolacaktı. Fae Kraliçesi şu anda çaresiz olmalıydı. Onu her seferinde yenmiştik.

Bana kalsa tahtından feragat eder ve abilerine hakları olanı verirdi. Çekebileceği başka bir numara kalmamıştı.

Tüm kartlarını oynamıştı.

Mutfağa ve balkon kapısına doğru ilerledim ama ardında güneş ışığı yoktu. Sadece karanlık ve kıvranan bulutlar vardı.

Neredeyse yatağa geri dönüyordum ki balkonda bir silüet gördüm.

Damarlarım buz kesti ve içimi dehşet kapladı.

Kapı kollarına uzanıp onları çekip açarken ellerim titriyordu, bunun korkunç bir şaka olması için tüm tanrılara dua ettim.

Bir illüzyon.

İkizler orada kahkahadan kırılıyorlar mı diye görmek için omzumun üzerinden arkama bile baktım.

Ama kimse yoktu ve siluet de öylece duruyordu.

Arkasını döndüğünde balkonu ışıkla doldurdu. Her yeri parlıyordu. Yüzünden altın renkli parlak kanatlarına kadar her yeri ışıldıyordu.

Etrafındaki havada peri tozu parlıyordu.

“Merhaba Peter Pan,” dedi Tinker Bell.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap bazı okurların yardımını olmadan yazılamazdı.

Orijinal *Peter Pan* hikâyesinde, yerli karakterlerin tasvirinin son derece sorunlu olduğu konusunda hepimiz hemfikirizdir. Bir Peter Pan anlatısı yazmak için yola çıktığımda, adadaki yerli halkın varlığını korumak benim için önemliydi ancak bunun doğru şekilde yapılması daha büyük bir önem arz ediyordu.

Vahşi Kayıp Çocuklar serisindeki ikizleri ve onların aile hikâyelerini, fantastik bir dünyada yaşıyor olsalar bile doğru ve yerli kültürüne saygılı bir şekilde tasvir etmeme yardımcı oldukları için bazı duyarlı okurlarıma teşekkür etmeliyim.

Cassandra Hinojosa, DeLane Chapman, Kylee Hoffman ve Holly Senn'e çok teşekkür ederim. Son derece yardımcı oldunuz, olmaya da devam ediyorsunuz ve sizi çok takdir ediyorum!

Ayrıca Brianna'ya da *Vahşi Darling*'deki Samira "Smee" karakterinin tasviri konusundaki değerli geribildirimi ve rehberliği için teşekkür etmek isterim. Zamanın, enerjin ve geribildirim için teşekkürler, Bri!

Bu kitapta yer alan her türlü hata veya yanlışlık tamamen bana aittir.